

Anastasija NOVIH

PUTNI
UN
AKMENS

ANASTASIJA NOVIH

PUTNI UN AKMENS

ԵՐԵՎԱՆԻ
ԳՐԱԴԱՐԱՆ

ALLATRA

Visi personāži un notikumi ir autora izdomājums. Jebkuras personāžu vārdu, uzvārdu un dienesta pakāpju sakrītības ar reāliem dzīvo vai mirušo vārdiem, kā arī ar kādu dzīvē notikušiem notikumiem, ir absolūti nejauši un bez iepriekšēja nodoma.

Cilvēki ir kā putni un akmeņi. Vieniem **pietiek** tikai ar **mājienu**, vienu vienīgu vārdu, lai viegli uzņemtu garīgajos augstumos. Un ar **atmodināto būtību** tie uzlido bezgalīgā Visuma **iepazīšanā**. Bet citi? Akmens ir tikai akmens.

DEŽŪRA

A k, Kungs, kādas smeldzīgas sāpes, it kā tur būtu nevis aknas, bet milzīga brūce. Kad tās pārstās mani tā mocīt? Kad tas beigsies? Te tev nu bija, ciroze, ka tavu māti... Kā nelaikā. Štrunts ar to nāvi, es kaulainajai draudzenei ne vienu reizi vien esmu acīs skatījies. Bet meita... Viņai ir jāpabeidz augstskola. Kurš tad vēl viņai palīdzēs šajā nolādētajā dzīvē? Nē, es nevaru, es nedrīkstu mirt! Ir jāiztur vēl trīs gadi. Lai vai kā, bet jāiztur. Nekas, nekas, es izcietīšu. Es vēl pakarošu ar Kaulaino par Rebrova ķermeni...”

Izvanījās telefons, un tas atkal atgriezās Rebrovu pelēkajā ikdienas realitātē. “Kas šodien notiek? Nekad tā nav bijis... Jā, pasaule jūk un brūk. Kā te bērnu var atstāt vienu?”

- Piecpadsmītās milicijas nodaļas dežurants majors Rebrovs. Klausos...

Bija pagājušas divpadsmit stundas kopš brīža, kad sākās majora diennakts dežūra IeM rajona nodaļā. Pēdējās dienās situācija kļuva galēji kritiska: rajonā jau trešo mēnesi uzdarbojās jaunizveidota banda. Tik īsajā savas bezkaunīgās un nežēlīgās darbības laikā, noziedznieki jau bija veikuši pāris laupīšanas uzbrukumus pielietojot šaujamieročus. Šī deģenerātu nežēlība bija

nobiedējusi ļaudis. Darbiniekiem nācās burtiski “pa drupačām” vākt informāciju, jo iedzīvotāji ar miliciju kontaktējās nelabprāt.

Pēc veiksmīgu uzlidojumu virknes, sajūtot pilnīgas nesodāmības garšu, banda bija satrakojusies. Tās locekļi bija nogalinājuši kādu sievieti, vietējā komercveikala direktori, pirms tam viņu nežēlīgi spīdzinot. Tas pārpildīja gan rajona iedzīvotāju (īpaši to, kas nodarbojās ar komercdarbību), gan tiesībsargājošu institūciju pacietības mēru. Paradoksāli, bet tieši nelaime un izmisums apvienoja cilvēkus, kas strādā tik dažādās sfērās.

Dzīve ir dzīve. Un tanī notiek dažādas situācijas, kurās katrs cilvēks izdara secinājumus saskaņā ar saviem personiskajiem pasaules uzskatiem, kas tobrīd ir izveidojušies. Bet ir kāda vispārcilvēciska robeža, kas ir visu ļaužu zemapziņā. Un tie, kas nolemj pārkāpt to, ne tikai izpelnās apkārtējo dusmas, bet arī, pašiem nemanot, iznīcina sevī pašu vērtīgāko.

Viena lieta, ja ir veikts noziegums gara vājuma dēļ un vēlāk ir mēģināts to izlabot ar labestību, lai atrastu izlīgšanu, pirmkārt, ne ar apkārtējo pasauli, bet gan ar savu iekšējo. Un pavisam cita lieta ir cieši aiztaisīt savas sirdsapziņas vērtnes - savas dvēseles dievnama gaišos lodziņus. Lūk tad, kā teica mūsu senči, “... negants niknums ar savu varu atdzēsē sirdi, acis aizklājas ar dusmu miglu, un cilvēks nonāk savu melno domu lamatās, kas ir ļaunāk nekā mežonīgs ugunsgrēks

- tas viņu sadedzina no iekšienes. Viņš paliek viens kā krauklis uz apogļota koka lielu krāsmatu vidū...”

Praktiski visi rajona nodaļas darbinieki jau desmito diennakti strādāja pastiprinātā režīmā, meklējot slepkavas. Dabiski, ka cilvēku nervi bija nospriegoti. Dežūrdalā pastāvīgi zvanīja telefons. Tā ikreiz bija apdullinoša skaņa, kā pērkona dārdēšana, kas lika satrūkties visiem klātesošajiem.

Majors Rebrovs centās atbildēt precīzi un mierīgi, kaut arī tas viņam prasīja ne mazums piepūles. Ķermenis tikpat kā juka pa daļām no negantajām mokām. Galva plīsa no sāpēm, aknas smeldza, arī kuņģis ne pa jokam streikoja, reaģējot ar asām sāpēm uz jebkādu sasprindzinājumu un uztraukumiem. Bet pēdējo bija vairāk, nekā vajag. Turklāt bez titāniskā stresa darbā Rebrovam bija vēl problēmas ar veselību: pašā nepiemērotākajā laikā par sevi lika manīt aknas. Rebrovs vilcinājās līdz pēdējam brīdim, domājot, ka sāpes pazudīs. Bet, kā saka Krievijā, "kamēr pērkons nenodārdēs, vīrs krustu nepārmetīs ". Nevienam no ģimenes un darba kolektīva nezinot, viņš ar spēcīgām sāpēm aizgāja pie sava drauga, ārsta, kurš, izvērtējis analīžu rezultātus, noteica pavisam neiepriecinošu diagnozi: sāka attīstīties aknu ciroze. Un kā tuvākajā nākotnē attīstīsies slimība – nav zināms.

Rebrovam tas nebija vienkārši likteņa sitiens, bet gan absolūts nokauts. Viņam nebūtu tik bail mirt, ja vien viņš dzīvotu viens pats. Bet viņam bija ģimene - sieva un meita, paši tuvākie cilvēki, kuri viņam ir palikuši uz Zemes un par kuru dzīvi viņš juta neizskaidrojamu atbildību. Majora bija vienīgais ģimenes apgādātājs. Diez vai sievietei izdotos iekārtoties kādā darbā, jo jau četrus gadus viņa cieta no astmas. Meitiņa mācījās Pedagoģijas institūtā, kurā par mācībām bija nepieciešams maksāt prāvu naudu. Tā arī Rebrova darba alga kļuva par ģimenes vienīgo ienākuma avotu. Un, neskatoties uz to, ka majors jau divus gadus atpakaļ varēja aiziet izdienas pensijā, viņš turpināja strādāt, lai dotu meitai iespēju pabeigt augstskolu. Bet še tev! Tāda "laime"...

Protams, draugs ieteica viņam labākos dakterus, ieteica nopietni rūpēties par savu veselību (jo ilgāk gaidīt nedrīkstēja) un doties uz stacionāru ārstēties. Tā jau gan... Tomēr ārstēšana izmaksātu, balstoties uz pašiem pieticīgākajiem aprēķiniem, diezgan dārgi. Majoram bija skaidrs, ka viņa maciņš bija par plānu, lai apmaksātu šos kolosālos izdevumus. Iedzimtais godīgums un Sirdsapziņa neļāva viņam aizņemties tik lielu summu no saviem draugiem. Viņa nedaudzie draugi - tāpat kā viņš pats - dzīvoja no algas līdz algai, mēģinot savilkt galus kopā. Bet drauga piedāvājumam ieķīlāt vai pārdot savu nekustamo īpašumu Rebrovs uzreiz

atteica. Pirmkārt, no nekustamajiem īpašumiem viņam bija tikai divistabu dzīvoklis, kuru viņš kādreiz gaidīja gandrīz piecpadsmit gadus. Otrkārt, viņš nejutās tiesīgs - personīgās ādas glābšanas dēļ atņemt saviem piederīgajiem pajumti, tāpēc izvēle Rebrovam, saskaņā ar viņa Sirdsapziņas mērauklu, kļuva vienkārša: ignorēt visas ārsta prognozes un pacensties par katru cenu izturēt vēl trīs dzīves gadus, lai meitiņa spētu beigt augstskolu. Bet pēc tam lai notiek kas notikdams... Viņš nolēma sakost zobus un vilkt šo "vezumu" līdz pēdējam elpas vilcienam.

Piefiksējies kārtējo zvanu žurnālā, Rebrovs norija analģīna tableti, lai kaut cik pieklusinātu sāpes, kas pastāvīgi atgādināja par neizbēgamo beigu tuvošanos. Draugs gan ieteica viņam ketanolu, bet ketanols maksāja daudz dārgāk nekā analģīns. Majors arī agrāk ekonomēja uz savām vajadzībām, uzskatot, ka labāk lieku reizi palutināt bērnu ar saldumiem. Bet tagad jo īpaši viņš negrasījās tērēties uz savu "pavalkāto apvalku", kā viņš sāka dēvēt savu ķermeni pēdējā laikā.

* * *

Rajona milicijas nodaļā dūca kā bišu stropā. Visi bizoja šurpu turpu ar apjukušām sejām. Nesekmīgu meklējumu desmitā diennakts tuvojās beigām, un tas radīja nervozitātes un galējas aizkaitināmības kopēju atmosfēru. Taču līdztekus

steidzamajam darbam eksistēja parastās lietas, rutīna.

Īslaicīgās aizturēšanas izolatorā jeb "obezjaņnikā", kā viņu dēvēja darbinieki, ievada kārtējos "klientus" - trīs narkomānus un netīru bezpajumtnieku, kas bija pazīstams jau gandrīz visiem miličiem. Viņu vienmēr atveda, kad "dega" rādītāji, it kā citu bezpajumtnieku rajonā nebūtu. Darbinieki jokojot šo nabadziņu dēvēja par Vasju, jo viņš savā ziņā bija upuris itin visā. Te ielu huligāni viņu piekāva vairāk nekā citus bezpajumtniekus, te bēniņos, kur viņš ziemoja, nejauši aizdegās elektrības vadi. Un, protams, par spīti visām Vasjas pūlēm apdzēst ugunsgrēku, tieši viņu iemītnieki apsūdzēja ļaunprātīgā dedzināšanā. Te viņš nejauši kļuva par tādu asiņainu notikumu liecinieku, ka šermuļi gāja pār kauliem. Visā visumā Vasja vienmēr nonāca kādās nepatikšanās.

Rebrovs ar acīm pameklēja savu palīgu - virsleitnantu Čmiļu. Viņš bija izskrējis uz piecām minūtēm parunāt ar draugu un pazuda uz labu pusstundu. Neieraugot Čmiļu darba vietā, majors iedeva atslēgas seržantam, savam otram palīgam.

- Kostjuškin, atver.

- Sveiks, Rebrov! - dežūras nodaļā ienāca kapteinis Oniščenko, operatīvais darbinieks, kas kopā ar seržantu pavadīja šo jautro kompāniju. - Ko tāds drūms? Kā dzīve?

- Nekā laba nav, - atmeta ar roku majors.

- Tu šīs drūmas domas met pie malas, mums visiem "nekā laba", - kapteinis smīnēja. - Tu taču zini: visi labumi šai dzīvē ir nelikumīgi, amorāli vai ved pie aptaukošanās...

- Tas ir precīzi, - Rebrovs piekrita, pūloties notēlot caur sāpēm ko līdzīgu smaidam. - Kur tu "atraki" tādus skaistuļus?

- Iedomājies, pārbaudījām pašlaik vienu adresi...

Oniščenko nespēja izrunāt sakāmo līdz galam, kā viens no narkomāniem, acīmredzot pavisam ar apdullinātu apziņu, pēkšņi pārvērtās no pasīva "klienta" par īpaši agresīvu.

- Visiem piecelties kājās, āži, visus apšaušu! - viņš sāka kliegt pilnā balsī, pēc tam necenzēti lamāties un visbeidzot sāka bizot pa dežūrtelpu trakā ātrumā, notriecot krēslus, kas tāpat jau knapi turējās uz savām satrunējušajām kājiņām.

Rebrovs ar Oniščenko reaģēja praktiski uzreiz un mazliet vēlāk iesaistījās arī seržanti. Apvaldīt narkomānu nācās visai komandai.

Tikmēr pārējie viņa divi draudziņi vēroja visu šo ķēpu ar absolūtu vienaldzību. Bet bezpajumtnieks, redzot, ka visu darbinieku uzmanība ir pievērsta narkomānam, nemanot pietupās un četrkāpus žiperīgi sāka virzīties uz izejas pusi. Tomēr viņa "personai" nepiemērotā laikā durvīs parādījās virsleitnants Čmiļs, kas steidzās biedriem palīgā. Viņa iespaidīgais augums, kas aizņēma gandrīz visu durvju aili, lika bezpajumtniekam pārsteigumā nožagoties.

Nesamazinot ātrumu, nabadziņš asi pagriezās un ar tādu pat veiklību, tajā pašā pozā veica atceļu, tikai rekordīsā laikā. Blakus izolatoram viņš ātri ieņēma vertikālu stāvokli, nostājoties atkal blakus diviem narkomāniem. Pašķielējis ar bailēm uz Čmiļu, bezpajumtnieks sašķobīja ciešanu pilnu seju un sāka vērot notikumus dežūrtelpā, it kā nekas nebūtu noticis. Rebrova palīgu pamatīgi uzjautrināja tāda klaunāde, bet viņam nebija laika lasīt morāli. Ejot ar sparīgiem, steidzīgiem soļiem garām bēglim-neveiksmīniekam, virsleitnants tikai piedraudēja viņam ar pirkstu, knapi apvaldot smaidu. Tas saprotoši un pieklājīgi pamāja ar galvu. Ar to arī apkārtējiem nepamanītais incidents tika izsmelts.

Kaut kā izdevās nomierināt satrakojušos narkomānu. Tas kļuva rāms tikpat pēkšņi kā satracinājās. Visus aizturētos ieslēdza aiz restēm. Vīri, kas piedalījās šajā nelielajā kautiņā, joprojām nolaida emociju tvaiku.

- Kāda neraža, kas šodien par dienu?! Man jau nervi netur! - kapteinis Oniščenko nespēja slēpt savu sašutumu.

- Ivanič, nekad nav tik slikti, lai nevarētu kļūt vēl sliktāk, - ķiķināja Čmiļš.

- Tfū, tfū, tfū! Pipari tev uz mēles! - ar ātrrunu atbildēja kapteinis. - Tāpat jau visu dienu skraidījām kā sacīkšu zirgi... Ļaudis tik tiešām jūk prātā, nekārtības ir uz katra soļa.

- Droši vien mēness ne ar to vietu pagriezās. Ahā, paraugieties logā: viena liela, apaļa, pilna p...

Vīri iesmējās.

- Ak jā, precīzi, ka pilna p... Šodien no deviņiem izsaukumiem četras reizes aizbraucām bezjēdzīgi. Tauta uztraucas jau no mazākā troksnīša.

- Nu jā, pa televizoru izziņoja... Lūk, tauta arī reaģē.

- Labāk lai tā reaģētu liecinieki! Citādi veikalā nogalināja tā saimnieci un neviens nenieka neredzēja un nedzirdēja! Mums jau tā ir lietu kalni... Iedomājies, mums atkal uzradās "gastroļieri", ka tavu māti...

- Tikai viņu mums trūka, - ar rūgtumu noteica Rebrovs.

- Tieši tā, - māja ar galvu kapteinis. - Kas par dzīvi? Ja par tik niecīgu mēnešalgu ir tādas lielas ikdienas mocības!

- Ivanič, jābūt optimistam, - virsleitnants paziņoja.

- Tu vēl esi jauns un maz dzīvi esi redzējis. Optimists - tas ir bijušais pesimists, kuram kabatas ir pilnas ar naudu, kuņģis strādā lieliski, bet sieva aizbrauca uz vasarnīcu.

Vīri atkal iesmējās.

- Šodien Čmiļš ir aizdomīgi jautrs. Kā Tev šķiet, Rebrov? - ar smaidu jautāja Oniščenko.

- Viņš tāds ir pēc tikšanās ar draugu, - ar noslēpumainu smaidu atbildēja majors.

- Ar draugu?! - Oniščenko acīs iedegās palaidnīga uguntiņa. – Es redzēju viņa "draugu" šeit - uz lieveņa! Tur tādas formas - saturies! Tādas krūtis, tāds "mēness"...

- Rimsties, - ar apmierinātu smīnu noteica Čmiļš. - Varbūt tā ir mīlestība no pirmā skatiena.

- Ahā, kura pēc skaita? – ņirgājoties taujāja Oniščenko. - Tev vajag apprecēties, jo mīlestība no pirmā skatiena kļūst par tavu hronisku konjunktivītu.

- Par ko, par ko? – virsleitnants pārjautāja.

- Par acu slimību.

- Ko, Ivanič, skauž, jā? Starp citu, visi cilvēki piedzimst brīvi un vienlīdzīgi, - un, nedaudz paklusējot, Čmiļš ar viltību balsī piebilda - Bet daži pēc tam apprecas.

- Nu lūk, tā vienmēr! - atmeta ar roku kapteinis Oniščenko, un dežūrtelpā atkal atskanēja klusināti smieklī.

* * *

Darbdiena tuvojās beigām. Tā patiešām bija ļoti saspringta un grūta gan pilsētas iedzīvotājiem, gan kārtības sargiem. Ļaunums, ko radīja jaunā banda ar savu darbību, arvien vērsās plašumā. Ļaunums sēja ļaudīs arvien lielākas bailes un kā ar magnētu pievilka pašu sliktāko. Bez "gastroļieriem" pilsētas ielās parādījās arī iedzērušu pusaudžu grupējums, kas garāmgājējiem mēģināja demonstrēt savas kopas

spēku. Biežāk tika veikti sadzīviski noziegumi. It kā ļaudis zaudētu savu īsto veidolu, padodoties savas būtības negatīvajai pusei.

Tuvāk pusnaktij rajona nodaļā kļuva manāmi tukšāks. Palika tikai operatīvā grupa un dežuranti. Nogurums, kas bija iekrājies dienas garumā, lēnām iemidzināja cilvēkus. Virsleitnants Čmiļš domīgi staigāja šurpu turpu un apstājās pretim "obezjaņnikam". No turienes skanēja iemigušu aizturēto klusa šņākšana. Apmierināts ar kārtību, virsleitnants atkal iesēdās vecā, apbružātā krēslā, ko dežūrtelpa mantoja no bijušā sarkanā stūrīša un saslēja kājas uz vienīgā daudz maz stabilā krēsla.

Ērti iekārtojies, viņš paņēma kādu vecu avīzi un, savilcis seju nopietnā grimasē, mēģināja iedziļināties informācijas būtībā. Bet jau pēc pusstundas avīze mierīgi cilājās no virsleitnanta klusinātā krāciena.

Seržants Kostjuškins mēģināja cīnīties pret miegu, apsēdies pie galda sāna, tomēr jaunais organisms prasīja savu. Plakstiņi pildījās ar svina smagumu. Tā viņš aizsnaudās ar jauneklīgu miegu, bezrūpīgi, atbalstot vaigu pret roku. Tikai, kad atskanēja telefona zvans, abi palīgi satrūkušies pamodās. Bet, neieraugot nevēlamo priekšniecību, atkal iegrima saldā snaudā.

Vienīgi Rebrovs sēdēja postenī, nepieverot acu plakstus. Sāpes neatlaida viņa ķermeni. Analgīns notrulināja tās uz brīdi, bet neatbrīvoja no tām. Tādas ilgstošas sāpju lēkmes majoram vēl nebija

bijušas. Ķermenis tapa it kā svešs un nācās pielikt krietnas pūles, lai liktu tam kustēties. Lieku reizi kustēties nemaz negribējās. Toties apziņa... Tā drudzaini strādāja ar pilnu atdevi, un tur noritēja kāda iekšēja visas dzīves analīze. Un tas viss notika, savdabīgi apziņai distancējoties no organisma, caur strupas, smeldzīgas sāpes miglu.

Rebrovs nekādi nevarēja nomierināties pēc pēdējā zvana. "Kas cilvēkiem atgadījās? Kas pasaulei atgadījās? Visi ir kļuvuši tik nikni kā zvēri... Vēl šī večiņa... Vai bezmiegs viņai uzbruka? Šeit tāda spriedze, bet viņa pusnaktī iedomājās lasīt pa telefonu lekciju "kāda milicija šodien ir nederīga"... Visi māk kritizēt! Lai nāk šeit paši pastrādāt par "asenizatoru cilvēcisku atkritumu attīrīšanā"! Godprātīgie pilsoņi neredz pat to dubļu simtdaļu, ar kuriem ikdienā nākas saskarties miličiem... Labāk lai vairāk nodarbojas ar savu bērnu un mazbērnu audzināšanu nekā ar lāstiem mētājas. Re, pusaudži ir atstāti pašplūsmā! Kaujas, duras vienkārši tāpat, no garlaicības un dīkdienības, gūstot piemēru no saviem "pieredzējušajiem biedriem". Bet psihe lūst ātri... Sāk ar mazu "kāsi", lai neizskatītos draugu priekšā kā balta vārna, bet pēc tam vairs neievēro, kā pilnībā top atkarīgi no šā reibuma. Narkomāns pārdos pat savu māti par devu! Bet, kad aiztur pusaudžus, vecāki nelokāmi skaidro, ka "manējais dēls nav tāds", "aizturēts vispār ne par ko". Bet tu kā muļķis taisnojies, mēģini atvērt

viņiem acis uz reāliem faktiem un drīzo skumjo nākotni. Rodas jautājums “vai man to visu vajag?” Tik un tā dzīve nav medus...

Re, priekšniecība šausta mūsu brāli par vāju noziegumu atklāšanu. Bet no kurienes var būt noziegumu atklāšana, ja milicija strādā uz entuziasma pamata? Likumdevēji gandrīz katru gadu IeM budžetu samazina. Patrulēšanas dienests praktiski ir sagrauts. Bet agrāk, tieši pateicoties tā ātrai reaģēšanai - “uz karstām pēdām”, atklājās liela daļa ielu noziegumu. No dienesta sāka arvien biežāk aiziet pieredzējušie darbinieki tā paša naudas trūkuma dēļ, zaudējuši cerību visā un visam. Un pie kā tas noveda? Ne pie kā laba. Daudzu dienesta nozaru profesionāļu kodols faktiski noārdījās, augstas klases speciālistu amatus ieņēma “zaļa” jaunatne, turklāt lielākā daļa bez augstākās izglītības. Un kāds pašlaik stimulē šai jaunatnei? Virsnieka gods, krietnums, cieņa - kā ir bijis manā laikā? Nē. Pašlaik galvenais stimulē ir varas un vieglas peļņas kāre. Bez sirdsapziņas pārmetumiem, piesedzoties ar likumu, paņems pēdējo no pilsoņiem, tak vēl rupji izturas, - Rebrovs paskatījās uz mierīgi snaudošajiem Kostjuškinu un Čmiļu. - Ne visi, protams, bet vairākums. Kā tad tautai radīsies uzticība? Jo, patiesi runājot, milicija ir piesaukta aizsargāt tieši tautas intereses.”

Majors pamasēja plakstiņus un pieri, lai kaut kā atvieglotu strupo sāpi.

“Bet no citas puses, puišus arī var saprast, - viņš turpināja pārdomas. - Viņiem ir jāuztur ģimenes. Kam patiks savu pēcpusi zem lodēm bāzt un ikdienā nervus šajos dubļos bendēt par tādu smieklīgi mazu darba algu? Vienkārši apburtais loks... Bet es šeit sēžu pie telefona kā grēkāzis un uzklausu visas pretenzijas pret sistēmu...”

Pēkšņi Rebrovs no jauna asi sajuta šīs telpas kodīgo smaku, tieši kā todien, kad pirmoreiz ienāca dežūras daļā. Sviedru, smēķu un piesmakuma šķērma, asa specifiska smaka, kas piemīt tamlīdzīgām iestādēm... No tās nebija iespējas tikt vaļā. Smaka kā parazīts iesūcās cilvēkā un viņa apgērbā, un kā iededzinātā zīme visur viņu pavadīja, paziņojot apkārtējiem par dotā indivīda dienesta vietu. Sākumā, strādājot dežūras nodaļā, Rebrovs ilgi nevarēja pie tās pierast. Pēc tam pat aizmirsā par tās eksistenci. Un lūk, pašlaik šī smaka atkal iesita nāsīs, it kā majoram zem deguna kāds būtu pielicis atvērtu salmiaka flakonu. Rebrovs steidzīgi iznāca gaitenī, atvēra ārdurvju slēdzeni un izspruka uz lieveņa.

Bija vēls rudens, un kļuva jau dzestrs. Bet majoram patika mitruma un spirdzinošā gaisa svaiguma izjūtas. "Kas tie vēl par jaunumiem? - viņš sašuta par sevi, sajūtot pēkšņi gaisa trūkumu. – Tā tik vēl trūka... Tā, mierīgi, Rebrov, mierīgi..."

Majors izņēma cigaretes, nošvirkstināja ar sērkociņu un piesmēķēja, mēģinot nomierināt nervus, kas pēdējā laikā bija ļoti uzbudināti. Tomēr domas, uzbāzīgi aķēdamās viena pie otras pa kādu neredzamu prātojumu loģikas spirāli, spriedelēja par esamības jēgu.

“Jā... dzīve palidoja kā dzirkstele no šī sērkociņa. Nepaspējusi iedegties, kā jau nodziest zem kādas augstākās gribas dvesmas... Augstākās gribas?! - Rebrovs pats par sevi izbrīnījās. – Es novecoju, vai? Vēl taču nav tas vecums...”

Nu gan, paradokss, ķermenis izjūk pa daļām kā vārgam sirmgalvim, bet iekšā tāda sajūta, it kā tu esi spēkpilns kā jaunībā... Jaunība... O, bija gan zelta laiks! Nekādu apgrūtinošo raižu, gaiši sapņi un stingra ticība labākai nākotnei. Pirmā īstā mīlestība... Jā, tā patiešām bija manas dzīves pati labākā daļa...”

Majors atcerējās, kā pēc dienesta armijā viņš sapņoja iestāties Literārajā institūtā. Viņam nebija problēmu ar krievu valodu un literatūru kopš skolas sola. Bet viņa dienesta biedrs, draugs Sergejs, ar kuru kopā no vienas pilsētas tika iesaukts armijā, palūdza palīdzēt viņam iestāties Juridiskajā fakultātē. Joka pēc Rebrovs iesniedza dokumentus kopā ar viņu. Eksāmenā veiksmīgi uzskricelēja sacerējumu par abiem. Vēsturē izdevās izsprukt sveikā. Angļu valodu ne bez kurioza, bet nodeva. Par laimi, pasniedzēja, jauna persona, iejutās viņu ādā. Tā jokojot, Rebrovs arī iestājās Juridiskajā institūtā kopā ar savu biedru.

Tajos laikos kļūt par juristu bija prestiži. Jaunatne tika audzināta, balstoties uz filmām, kurās bija daudzināti virsnieka gods un cieņa, to vīrišķība un varonība. Rebrovs, tāpat kā viņa draugs, tika šīs romantikas aizrauts un tiecās kļūt līdzīgs saviem iemīļotajiem varoņiem.

Tomēr vēlāk, kad viņi sāka strādāt, romantiskā jaunības dedzība mazinājās. Viņa draugs gandrīz uzreiz aizgāja prom no milicijas, bet Rebrovs tā arī palika dienēt “savas Tēvzemes tautas vajadzībām”. Kur viņš tikai nestrādāja... Un praktiski visur sava godīguma un taisnuma dēļ, viņam bija pastāvīgi konflikti ar vadību. Pēc tam Kriminālmeklēšanas priekšnieks, kurš bija tāds pats godīgs, veca rūdījuma vecis, pieņēma viņu savā nodaļā. Operatīvajā darbā Rebrovs nostrādāja gandrīz četrpadsmit gadus. Ko viņš tikai nav redzējis šo gadu laikā, ar ko viņam tikai nav nācies sadurties...

Majora atmiņā iznira pēdējais lielais konflikts, pēc kura augstākā priekšniecība patrieca viņu no operatīvajiem ar rājienu "par rupjību saskarsmē ar pakāpē augstāku". Bet tas notika tā: divus gadus viņi izsekoja kādu neģēli, divreiz notiesāto, pie kura veda daudzu vietējo noziegumu pavedieni. Bet pierādīt viņa saistību ar tiem bija grūti, jo viņš pamanījās veikt šos noziegumus, izmantojot citus cilvēkus, formāli paliekot “tīrs likuma priekšā”. Un tomēr reiz viņš izgāzās. Operatīvajiem darbiniekiem nācās četras diennaktis sekot viņam un viņa līdzgaitniekiem

praktiski pa pēdām. Pateicoties tādām pastiprinātām darbām, izdevās novērst slepkavību. Noziedzīgās grupas aizturēšanas brīdī divi Rebrova biedri tika smagi ievainoti. Galu galā viss darbs izrādījās "kaķim zem astes". Viens no noziedzīgā grupējuma locekļiem uzņēmās vainu par nozieguma organizāciju, bet galvenais aizdomās turamais tika palaists brīvībā "pierādījumu trūkuma dēļ". Turklāt noslēpumaini pazuda viņa lietas galvenie apsūdzēšanas dokumenti. Divi bezjēdzīga darba gadi un ievainoti biedri... Bet kāda jēga?

Rebrovs par savu pienākumu uzskatīja atjaunot taisnīgumu augstākās priekšniecības līmenī, no kurienes patiesībā arī nāca šī "dīvainā pavēle" palaist brīvībā galveno aizdomās turamo. Rezultātā Rebrovu ar skandālu izdzina no operatīvajiem - nepalīdzēja ne viņa pagātnes nopelni, ne Kriminālmeklēšanas priekšnieka aizstāvība. Tobrīd labākais, ko varēja izdarīt viņa bijušais šefs, bija iekārtot viņu dežūras nodaļā, vienā no attāliem pilsētas rajoniem, un pieklusināt incidentu.

Dvēseles dziļumos Rebrovs līdz šim jutās aizskarts. Principā augstākstāvošai vadībai bija uzspļaut uz viņa nopelniem, uz to, ka viņš un viņa biedri riskēja ar savām dzīvībām, kamēr priekšnieki sēdēja siltos kabinetos, uz to, ka Rebrovs pamatīgi sabendēja veselību šajā darbā. Lūk, arī rezultāts - ciroze. Šo slimību var nosaukt par operatīvo darbinieku slimību. Un te nav nekā

dīvaina. Katru dienu ir spēcīgs stress, līķi, asinis... Kurš gan normāls organisms to izturēs? Un lūk, nākas atslābināties ar degvīnu, lai kaut cik atsvabinātos no ieilgušā šoka stāvokļa.

Majors drudžaini meklēja visā savā dienesta darbā, kam viņš bija atdevis lielu daļu savas dzīves, kādu jēgu. “Kā es nodzīvoju dzīvi? Cīnījos par taisnīgumu... Vai kādu no īstajiem bandītiem ietupināju? Nevienu pašu! Pašlaik tie, kuri bija jāliek aiz restēm, ir deputāti, strādā pilsētas domē, citi ir kļuvuši par "cienījamiem cilvēkiem". Bet viņi taču ir paši īstākie noziedznieki! Bet kurus tad iesēdināja? To, kurš nozaga večiņas vistu? Vai ķerru no kaimiņa? Vai baļķi no šahtas? Viņi taču no bada gāja zagti vai dzērumā pamuļķojās! Sēdināja aiz restēm tos, kam nebija naudas, ar ko atpirkties. Bet īstiem bandītiem bija pie kājas mūsu darbs! Iedeva kukuli, un lieta tika slēgta. Tad jau labāk varēja ieviest oficiālus tarifus - lai ļaudis dara ko vēlas... Kādēļ tad līst zem lodēm un riskēt ar savu dzīvību? Bardaks...”

Par spīti tam, ka svaigs gaiss atspirdzināja, Rebrovs sāka nervozēt no jauna. Domu mezgls atkal sāka virpināt jau iepriekš daudreiz apcerētas smagas domas, kas bija līdz caurumiem nodeldētas ar naidu un niknumu. Majors nodzēsa izsmēķi, izšķaidot to ar kāju tā, it kā tas būtu vainīgs visos viņa dzīves notikumos. Ienākot ēkā, Rebrovs aizvēra aiz sevis durvis un aizgāja uz savu darba vietu. Pretīgā smaka kaut jau

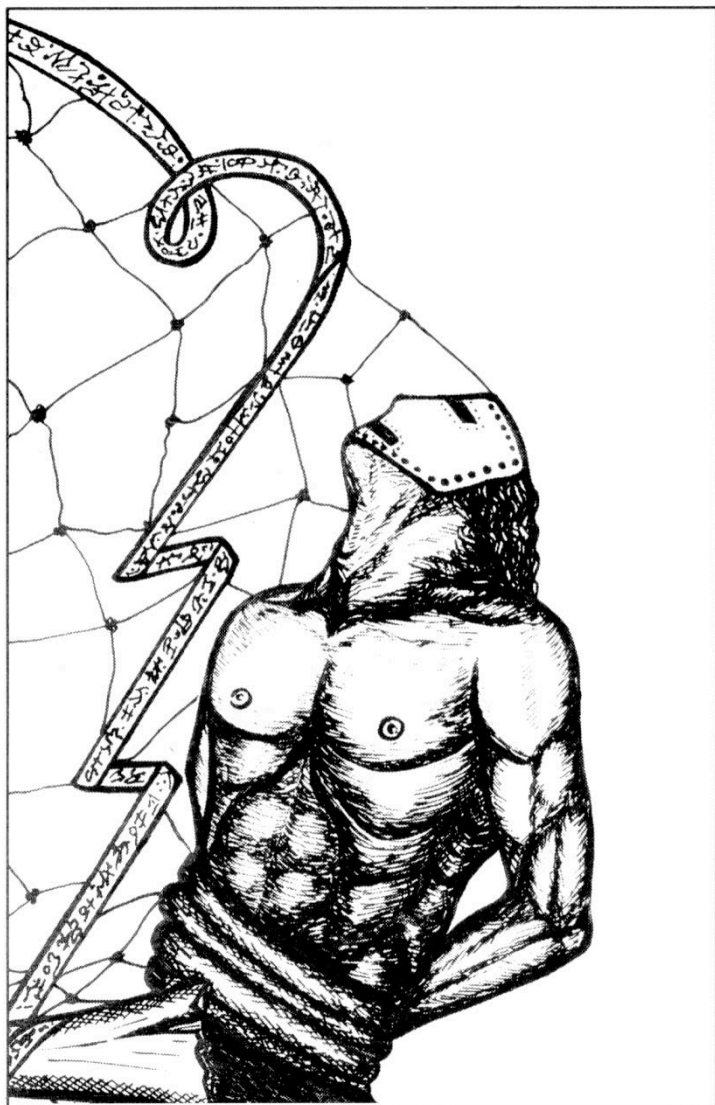
neuzkrītoši, bet arvien traucēja ar savu piesmakumu, it kā tas bija pašas tiesībsargājošās sistēmas piesmakums.

Dežūrdaļā klusām krāca. Virsleitnants Čmiļš pavēra vienu aci, novērtēja situāciju un atkal iegrīma miegā. Majors piegāja pie mierīgi snauduļojušā "obezjaņnika". "Hmm, bezpajumtnieku atveda, narkomānu... Vienas un tās pašas sejas. Lai uzlabotu rādītājus?! Uz kā rēķina, uz viņu? Cik tas ir dumji... Jo visi tik un tā brīnišķīgi saprot, ka šie civilizācijas "atkritumi" ir tikai visapkārt notiekošo nekārtību sekas. Bet cēlonis ir tajos, kuri ražo šos "atkritumus" bez sirdsapziņas pārmetumiem. Un visi klusē, visi dreb par savu ādu. No kurienes šajā valstī var būt taisnīgums? Un kam pašlaik vispār ir vajadzīgi taisnīguma aizstāvji, ja visapkārt notiek kas tāds? Es noteikti esmu dzimis ne savā laikā...

Ak, dzīve, dzīve... Un kas tevi tādu izdomāja? Jaunībā sapņo un plāno par vienu, bet iegrābies pašā negaidītākajā un ķepurojies tanī visu dzīvi. Ja kārtīgi paanalizē, tad saprotu, ka tas viss nav mans. Visu dzīvi esmu šeit nostrādājis tikai tāpēc, ka tā sanāca. Arī ģimeni vajadzēja uzturēt. Domāju, nu kaut pensijā īstenošu savus literāros sapņus, tik lai meita augstskolu pabeidz... Un še tev - ciroze... Izrādās, dzīve jau noslēdzas. Un ko esmu paspējis izdarīt no tā, ko dvēsele gribēja? Nenieka! Dumji domāt, ka laiks tev vēl ir. Ja tas ir, tad tikai šeit un tagad. Un izmantot to vajag

ļoti racionāli, nepalaižot garām nevienu šī nenovērtējamā dzīves mirkļa izdevību.

Kurš zina, kādēļ vispār es piedzimu uz Zemes... Lai turpinātu dzimtu? Bet bērns izaug kādu astoņpadsmit gadu laikā. Un tālāk? Mazbērni, vecumdienas... Viss ir tādā kā trakā raižu riņķojumā par pēcnācējiem, līdzīgi kā jebkuram dzīvniekam. Tad ar ko cilvēks no tā atšķiras? Ar prasmi domāt? Bet domāt par ko? Kā iekārtot sev mājokli, radīt pēcnācējus, pabarot viņus un atbalstīt tālākajā dzīves ceļā? Sanāk, cilvēks atšķiras no dzīvnieka tikai ar to, ka tas izdara visu instinktīvi, bet cilvēks to pašu, bet ar apdomu? Spriežot pēc dzīves, tā sanāk. Kāpēc iekšēji gribas ko lielāku, kas sniedzas pāri šīm cauri gadsimtiem apburtā loka robežām? Pēcnācēji, jā, tas ir brīnišķīgi. Bet tu piedzimsti viens pats, "vāries" šīs dzīves katlā arī praktiski vienatnē (tā kā radinieki - tas tomēr ir ārējs stimulants un tavas personīgās dzīves platformas atbalsts) un beigu beigās arī nomirsti vienatnē, pārdzīvojot šo parādību savā, iekšējā līmenī. Būtībā neviens nezina nedz tavas domas, nedz tavus patiesos pārdzīvojumus, nedz tavu īsto dzīvi ar visiem tavas īstenības bilžu uztveres "video" un "audio" attēlojumiem smadzenēs. Tad kādēļ dabai ir nepieciešama šī iekšējās informācijas un indivīda domu uzkrāšana? Tas nevienai no dzīvām būtnēm nav vajadzīgs, tikai personīgi tev. Kas slēpjas šī dabas noslēpuma dziļumos?

Anastasijas Novih zīmējuma fragments "Kas tu esi?"

Ja bērni tiek audzināti astoņpadsmit gadu (un brīžiem nesaproti, ko esi izaudzinajis, jo dažas viņu domas un rīcība paliek tev kā mīkla), tad uz sava iekšējā stāvokļa "audzēšanu" vai, kā labāk būtu teikt, "iekrāšanu", tu tērē visu apzināto dzīvi, sākot ar agru bērnību un nobeidzot ar pēdējo dienu uz Zemes. Tad kur gan ir jēga? Kādēļ tiek dotas dažādu pakāpju grūtības un ciešanas? Kāpēc ātri paskrējusi jaunība dāvā tādus iekšējas laimes mirklus, par kuriem skumsti pēc tam visa atlikušā mūža garumā? Kur ir cilvēciskās esamības īstais pamats? Visbeidzot, kas es esmu? Vai tad es esmu vienkārši ķermenis? Viennozīmīgi, nē. Kāpēc šis kaulu un šķidruma maiss kustas, vai tikai pateicoties manam gribasspēkam? Manam? Bet kas tad es esmu, ja domāju neatkarīgi no sāpēm ķermenī? Kas vispār ir sāpes? Kas es esmu?!"

No tādām jaunām un negaidīti uzbrūkošām domām, kas aizgrābj līdz dvēseles dziļumiem, Rebrovs pat nodrebinajās. Viņš drusciņ pakratīja galvu. Šajā naktī ar viņu patiešām notika kas neikdienišķs, kas iepriekš ne reizi nebija atgadījies. Viņa apziņa bija radusi loģiski un ar izsmeļošiem prātojumiem atbildēt uz jautājumiem. Bet tagad viņš uzdeva pats sev, pēc pirmā acu skata, it kā vienkāršus, bet tai pašā laikā neticami sarežģītus jautājumus, kas skar ko dziļi personisku, ka saprāts ar viņa ierasto operatīvā darbinieka loģiku vienkārši "uzkārās" no tādās atbilžu meklēšanas pārpūles. Rebrovs no

jauna drusciņ pakratīja galvu, naivi uzskatot, ka tādā veidā atbrīvosies no šīm domām. Bet tās ne tikai nepazuda, bet pastiprināja savu uzbrukumu, savijoties ar ierastajām drūmajām domām par ikdienišķo esamību. Turklāt ķermenis vienā laidā turpināja signalizēt ar sāpēm par nopietniem traucējumiem tanī. Tādā briesmīgā stāvoklī majoru trijos naktī iztraucēja telefona zvans. Rebrovs pacēla klausuli un ar nogurušu balsi automātiski atbildēja:

- Piecpadsmītās milicijas nodaļas dežurants majors Rebrovs...

Klausulē atskanēja sievietes balss. Nekas neparasts - kautiņš dzērumā. Kārtējo reizi kādi ievilkušies šūpuļsvētki, kas pārmērīgas alkohola devas dēļ pārvērtā dzīvokli boksa ringā. Un sākās attiecību skaidrošana, kas beidzās ar asins izliešanu... Rebrovs, izmantojot iekšējo telefona līniju, sazinājās ar dežurējošo operatīvo grupu. Pēc neilga laika dežūrtelpā ienāca kapteinis Oniščenko ar miegainu seju.

- Nu, un kas tur no paģirām un bada kādam uzbruka trijos naktī? - jautāja viņš, berzējot acis.

- Lūk, skaties, - Rebrovs pamāja ar galvu.

Kapteinis ātri izlasīja ierakstu.

- Neko sev, pat uz citu rajona malu jādodas! Ak, mūsu smagās lietas...

Oniščenko paraudzījās uz snauduļojušo zem avīzes Čmiļu, pasmaidīja un klusām pielavījās viņam tuvāk.

- Rota, celties! Virsleitnant Čmiļ, divas dežūras ārpus rindas! - viņš skaļi nokomandēja.

Miegainais Čmiļs instinktīvi pielēca kājās "miera" stājā, ar troksni apgāžot uz grīdas krēslu un nejauši notraucot no naktsskapīša pelnu trauku, kas bija izsmēķu pilns. Bet tūdaļ pat atjēdzās. Seržants Kostjuškins pārbīlī pielēca līdz ar viņu.

- Tfu tu, Oniščenko! Tu mani atstāsi bez bērniem, - Čmiļs neapmierināti noburkšķēja.

- Bet kāpēc bez bērniem? – kapteinis smiedamies brīnījās.

- Kāpēc, kāpēc... – Čmiļs viņu mēdīja. - Tāpēc... Zini, kā izbīli iespaido psihi...

- A-ā-ā, -Oniščenko nomurmināja un piebilda, - tak "vara bez ļaunprātīgas tās izmantošanas zaudē savu pievilcību". Vai tie nav tavi vārdi?

- Nu jā, tas saucas "mana mēle – mans ienaidnieks".

Dežūras nodaļa nedaudz atdzīvojās. Kamēr Oniščenko runāja ar Čmiļu, atnāca vēl divi darbinieki un autovadītājs.

- Viss, mēs braucam, - kapteinis noteica, izejot no dežūrdaļas.

- Veiksmi, - Rebrovs atbildēja.

Pēc operatīvās grupas aiziešanas, Čmiļs gāzelējās pa telpu kā no ziemas guļas pamodināts lācis. Spārdot krēslu atlūzas, viņš rūca sev zem deguna:

- Nu Oniščenko... "ne pašam, ne citam". Tādā vietā sapni pārtrauci, negēlis...

- Sēdies pie pults, es sagatavošu kafiju, - Rebrovs sacīja, raugoties uz virsleitnantu.

Čmiļš atmeta savu "nodarbi" un smagnēji piesēdās pie galda, meklējot kādu telpā, uz kuru varētu izgāzt savas dusmas. Kā mērķis Rebrovs ir nepiemērots, tas ir skaidrs. Viņš bija augstāks rangā, taču arī neslikts vīrs, vienmēr attiecās pret viņu cilvēcīgi, ne tā kā šis Oniščenko. Čmiļš pārlaida skatienu pāri telpai. "Obezjaņnikā" ieskatīties, vai?" - viņš padomāja, kavējot skatienu pie izolatora. Bet tad dežūrtelpā atgriezās Kostjuškins no tualetes, un Čmiļš izvēlējās sev ideālu mērķi tvaika nolaišanai. Viņš notēloja draudīgu skatu un, izmantojot to, ka Rebrovs iegāja citā istabā, valdonīgi iesāka:

- Seržant Kostjuškin, kāpēc atkritumi mētājas darbavietā? - viņš norādīja ar pirkstu uz izsmēķiem, kas bija izmētāti uz grīdas, un pavēlēja: - Ātri ņem rokās slotu un sakop teritoriju!

- Bet ko es? Vai es tos izmētāju? - Kostjuškins atbildēja viņam tādā pat pretenziju pilnā balsī.

Čmiļš pat apstulba no izbrīna.

- Kas par jaunatni tagad! Kā tu runā, tavu māti, ar augstāku rangā?!

- Labs ir, Čmiļ! Kāpēc tu man uzbrūc? Pats nometi, pats sakop.

- Ko? Ko tu teici?

Virslleitnants sāka lēnām celties no krēsla. Raugoties uz viņa iespaidīgo augumu, Kostjuškins pat kaut kā sarāvās, jo pats neizcēlās ar īpašu muskulatūru. Līdzko Čmiļš draudoši sāka izsliet savu milža augumu, seržants tālāk likteni nezaicināja, bet, iztaisnojoties “miera” stājā, atdeva godu.

- Klausos, ņemu rokās slotu un sakopju teritoriju!

Un uzreiz aizskrēja prom no acīm pēc nepieciešamā tīrīšanas inventāra. Čmiļš apmierināti šmaukstināja ar mēli un, iesēžoties atpakaļ krēslā, noburkšķēja:

- Tā gan...

Kad Rebrovs atnesa kafiju visiem trim, virslleitnants pamācoši lasīja Kostjuškinam lekciju par to, kā ir jāizpilda pavēles, strādājot milicijā. Tikmēr Kostjuškins jau slaucīja pēdējos izsmēķus, neapmierināti šķielējot uz Čmiļu.

- Ahā, jūs šeit sakopšanas darbus veicat? Malači! - Rebrovs uzslavēja viņus – labs ir, uzēdīsim.

Majors izņēma lielu sviestmaizi, ko bija gādīgi sagatavojusi viņa sieva, un sagrieza to trijās daļās.

- Lūdzu, cienājieties!

Dzerot karstu kafiju, Čmiļš mīkstināja savu agresīvo toni.

- Njā, kafija, - viņš paskatījās uz pulksteni, - trijos divdesmit – šī ir paradīzes garša! Kostjuškin, novērtē savas jaunības mirkļus! Kur

tu vēl tā padzersi kafiju trijos naktī, esot tuvumā, re, tiem eksotiskajiem indivīdiem, - Čmiļš pamāja ar galvu uz "obezjaņnika" pusi, - ar tādiem specifiskiem dažādu aromātu piemaisījumiem?

Rebrovs smaidīja pavisam nemanāmi, jau paredzot Čmiļa nolūkus. Kurš savukārt turpināja sabiezināt krāsas:

- Iedomājies, tu sēdi un dzer melnu kafiju tādā drūmā naktī (ir žēl, ka nav ne piektdiena un ne trīspadsmitais datums), zem pilnmēness gaismas ir melni, melni mākoņi, kad vampīru un vilkaču gaudieni pāršalc pār pilsētu...

Šajā mirklī pavisam netālu patiešām iegaudojās suns. Kostjuškinam no rokām gandrīz izkrita tase. Tomēr, sakopojis spēkus, viņš noteica:

- Ahā, tagad tu vēlies stāstīt par vampīriem... Aizmirsu no mājām paķert cepuri ar ausu aizsargiem, lai tu nūdeles uz ausīm mazāk sakarini.

- Es?! Nūdeles?! Nekad! Lūk, Rebrovs nedos man samelot, - un draudīgā balsī turpināja. - Divus mēnešus atpakaļ te netālu, blakus ciematā, viens vampīrs nomira ļoti dīvainos apstākļos. Vampīru sauca Luka. Ja tu ieietu viņa mājā, un ja vēl šķūnītī... Noteikti nomirtu no bailēm! Pat pieredzējuši operatīvie darbinieki, pat viņi, redzot šos skatus, divas nedēļas nevarēja gulēt, jo viņiem šis Luka rēgojās. Iedomājies,

liels lopu sadales galds, uz tā asinis, zarnas, smirdoņa, desmit applēstu liķu karājas...

Kostjuškins, esot jau stāsta iespaidā, aizrijās ar kafiju. Viņš ieklepojās un aizskrēja uz tualeti.

- Ū-ū-ū, - Čmiļš atmeta ar roku. - Vārgulis!

- Nu, tu viennozīmīgi pārcenties, runājot par desmit liķiem - Rebrovs piebilda. - Tur ar vienu vien pietika iespaidiem.

- Es tik tā, lai viņam nervus pakutinātu, - Čmiļš jokojoties atteica.

Tikmēr atskanēja ass un apdullinošs telefona zvans. Čmiļš un Rebrovs vienlaikus satrūkās.

- Jā, brālīt, nervi mums visiem vairs nekam neder! - smīnot par tādu reakciju, Rebrovs noteica un paņēma rokās telefona klausuli.

- Piecpadsmītās milicijas nodaļas dežurants majors Rebrovs klausās.

- Brauciet ātrāk, - klausulē atskanēja kādas vecenītes drebelīga balss. - Tur... tur... šāvieni..., kaut kas notiek, bērns raud...

- Mirkli. Nosauciet savu uzvārdu, vārdu, tēva vārdu, adresi...

Vecenīte sāka nesakarīgi runāt, satraucoties un nepārtraukti atkārtojot, ka aiz sienas kaut kas ir atgadījies, bērns raud, un ir nepieciešams steidzami atbraukt. Šīs padzīvojušās sievietes uztrauktais stāvoklis kaut kādā nezināmā līmenī tika nodots arī Rebrovam. Iekšā kaut kas sažņaudzās. Bet majors centās izturēties mierīgi, noskaidrojot visus situācijas sīkumus. Tas bija jāveic saskaņā ar instrukciju. Kaut arī viņš

lieliski saprata, cik vada otrā pusē šie jautājumi likās stulbi un nejēdzīgi. Cilvēks ir šoka stāvoklī, bet viņam vaicā vārdu un tēva vārdu. Bet no citas puses, kādam ir jā saglabā miers, spēja skaidri spriest, lai cik saspringta būtu situācija. Jo jebkāda panika vienmēr tikai padziļina jau tā saspīlēto stāvokli.

Pēc pāris minūtēm majors beidzot bija noskaidrojis lietas būtību.

Zvanītāji bija kaimiņi, kuri dalīja privātmāju ar citu ģimeni. Sirmgalvis ar večiņu pamodās tādēļ, ka bija izdzirdējuši skaņas, kas ļoti līdzinājās šāvieniem. Pēc tam aiz sienas sākās troksnis, tāda kā dauzīšanās, bērna kliezieni. Viņi piezvanīja IeM rajona nodaļai.

Rebrovs sasprindzināja atmiņu. Nosauktā adrese viņam likās pazīstama ... Un te viņš atcerējās... Nu, protams, kad Rebrovs bija vēl operatīvais darbinieks, viņa un šīs mājas saimnieka ceļi bija krustojušies... Normāls vīrs, tajos laikos bija kārtības sargs - viņš bija palīdzējis operatīvajiem darbiniekiem aizturēt bīstamu noziedznieku. Pašlaik bija kļuvis par privātu uzņēmēju, dzīvo ar sievu, desmitgadīgu dēlu un māti, kas ir jau pusmūžā, kopā ar sievu tirgojas rūpniecības preču paviljonā. Viņi dzīvo nedz nabadzīgi, nedz bagāti, pelna savu kapeiku. Vīrietis nedzer un arī nesmēķē. Viņam kaut kas ar veselību nav kārtībā, iespējams, ka kuņģa čūla pie vainas... Nē, ja būtu skandāls dzērumā, tad tikai ne šajā mājā.

Rebrovs saausījās. Neskaidrs, neizskaidrojams nemiers vēlās kā sniega pika. "Nē, kaut kas te nav tā, kaut kas tur patiešām ir nopietns atgadījies. Ir steidzami jāizsauc operatīvā grupa. Stop..." Operatīvā grupa aizbrauca uz citu rajona galu. Rebrovs atskārta - kamēr viņiem paziņos, kamēr viņi atbrauks, var būt pārāk vēlu. Pārāk vēlu!!! Rebrovs pats nezināja, kāpēc bija tik pārliecināts par to, ka operatīvā grupa nepaspēs. Viņš juta zemapziņas līmenī, ka ir nepieciešams rīkoties tagad un ātri. Majors uzlēca kājās un metās uz blakus istabu pēc virsjakas.

- Kuram te vēl... - Čmiļš nepaspēja pateikt savu sakāmo pat līdz pusei, kad viņu pārtrauca Rebrovs.

- Tā, Čmiļ, steidzami ziņojiet operatīvai grupai piefiksēto adresi. Tiklīdz tā var, lai nekavējoties dodas uz turieni!

Sajūtot situācijas nopietnību, Čmiļš vaicāja:

- Kas ir atgadījies?

- Večiņa dzirdēja šāvienus. Aiz sienas, šķiet, cīniņš... Šī māja ir divos kvartālos no šejienes... Nevēlies atspirdzināties ar skriešanu? - Rebrovs mēģināja daudz-maz mierīgi to pateikt, bet tas viņam slikti izdevās.

- Vienmēr lūdzu, - Čmiļš apjucis sacīja, paraustīdams plecus, - bet IeM rajona nodaļa?

Tikmēr dežūras daļā ienāca seržants.

- Nu, joki gan jums ir labi pa naktīm! - Kostjuškins smeļoties noteica, pieņemot visu šo rosību par teātri.

- Tā, Kostjuškin, paliec pie telefona. Čmiļ, zvani operatīvajai grupai!

Rebrovs steidzās pēc apģērba, savukārt Čmiļs sāka sazināties ar dežūrējošo operatīvo grupu.

- Bet kas ir atgadījies? – Kostjuškins bija apjucis.

- Milicijā naktīs ne vienmēr guļ, dažbrīd tur vēl arī strādā, - virsleitnants pavilka uz zoba. - Ko blenz? Izpildi pavēli!

Viņš sazinājās ar operatīvo grupu un izklāstīja situāciju.

- Vai es te palikšu viens pats?! – visbeidzot Kostjuškins bija atskārtis, un viņa acis iepletās. - Tas nav atļauts!

- Nu, kāpēc gan viens? Re, cik tev ir sarunu biedru! - Čmiļs ļauni pamāja ar galvu uz "krātiņu", uzmetot uz pleciem virsjaku. – Viens par otru labāks.

- Tas pēc reglamenta nav atļauts! – Kostjuškins histēriski mēģināja piesegt savas bailes.

- Tu, vārguli, klausies! - Čmiļs saķēra seržantu pie krūtīm un pamatīgi sapurināja. – Ko skandini: "nav atļauts, nav atļauts". Uzskati, ka ir ārkārtas situācija. Vai tu saprati?! Es ar Rebrovu tūliņ atgriezīšos. Pasēdēsi, ar tevi nekas neatgadīsies. Kas tu bābietis esi, vai, ka tik bailīgs?!

Pēdējā frāze iedarbojās uz Kostjuškinu atskurbinoši. Tikmēr parādījās saģērbies Rebrovs.

- Dodamies, - viņš nokomandēja, pa ceļam pārbaudot dienesta ieroci. - Kostjuškin, aizver aizmums!

- Varbūt man ir jāpiezvana priekšniecībai, ja ir ārkārtas situācija? - seržants apmulsis nomurmināja.

- Es tev tā piezvanīšu! - Čmiļš piedraudēja. – Kāpēc ir veltīgi jāuztrauc ļaudis pusčetros no rīta? Varbūt tur viss ir kārtībā, cilvēki pārklaustījās... Mēs apskatīsimies un atgriezīsimies. Vai viss ir skaidrs?!

- Viss, - Kostjuškins nolemti nomurmināja.

- Nedzirdi?

- Tieši tā, - tas noziņoja.

- Lūk, cita lieta, - Čmiļš apmierināti paziņoja.

- Beidz nodarboties ar blēņām! Ejam ātrāk, - Rebrovs paskubināja virsleitnantu.

* * *

Ārā bija pavēsi. Pūta durstīgs ziemelis. Zeme bija nedaudz piesalusi. Apkārt nebija nevienas dvēseles. Rebrovs un Čmiļš skrēja pa aizmigušo un pelēcīgo deviņstāvu māju kvartālu. Viņu dipona dobji izklīda visā apkaimē, tomēr diez vai kāds viņus dzirdēja. Logos sen bija izdzēstas gaismas, un iedzīvotāji mierīgi snauduļoja siltās gultās pirms rītausmas, baudot saldus sapņus.

Čmiļš joņoja pa priekšu un vēl pamanījās sarunāties ar majoru.

- Tak nepārdzīvo tu tā! Varbūt večiņa pārklusījās. Vai jaunatne pastaigājas un petardes bija palaidusi. Es arī pats jauns biju, pats tā darīju.

- Ahā...nu, tu arī... "sirmgalvis" te atradies, - majors aizdusā noteica.

Rebrovs nedaudz atpalika. Viņš centās skriet tik ātri, cik vien tas bija iespējams.

Ķermenis juka pa daļām no baigajām sāpēm, un katrs satricinājums atsaucās ar dedzinošām graizēm aknās. Kājas likās kā no vates, ausīs bija dunoņa, galvā - kaut kāda migla, un tomēr Rebrovs turpināja šo grūto skrējienu, it kā pārvarēdams ne divus kvartālus, bet distanci visas dzīves garumā.

Čmiļš atskatījās. Skatoties uz Rebrovu un redzot, cik pūles viņš pielika, lai pievarētu doto distanci, viņa sirds sažņaudzās. Virsleitnants samazināja ātrumu un sāka skriet blakus majoram.

- Klausies, ko mēs skrienam kā uz ugunsgrēku?! Iešus aiziesim. Iespējams, večiņa šausmas tur nosapņoja, bet mēs kā idioti, pusčetros no rīta pie viņas uz tikšanos nesamies! - un smejošā tonī piebilda: - Kas, mēs ar tevi gerontofīli kādi, vai? Es, pieņemsim, esmu tradicionālas seksuālas orientācijas piekritējs.

- Uz priekšu! - Rebrovs ieķērkstējās.

- Ja uz priekšu, tad uz priekšu... Es taču neiebilstu, - Čmiļš ironiskā balsī turpināja: - Ā, lai tā būtu! Runā jau, ka dzīvē viss ir

jāpamēģina... Klausies, bet varbūt es viens pats pie šīs večiņas aizskriešu? Uzzināšu kas un kā. Bet tu rajona nodaļā pagaidīsi, kamēr mēs ar viņu attiecības noskaidrosim...

- Ne katru dienu māte raušus cep, - mēģināja jokojoties atbildēt Rebrovs, aizselsies no ātrā skrējiena.

Beidzot deviņstāvu māju kvartāls bija aiz muguras. Sākās privāto māju sarežģītie labirinti.

- Čmiļ, uz kurieni? - Rebrovs uzsauca virsleitnantam.

- Tā iela ir uz to pusi! – viņš pamāja ar galvu.

- Nē... uz turieni, - māja majors un aizskrēja pirmais, rādot ceļu.

Suņi, pamodināti no kāju dipoņas, sāka skaļi riet visā apkaimē. Lūk, te jau ir vajadzīgā iela, vajadzīgā pēdējā stūra māja, kas atrodas ceļu krustojumā. Rebrovs pieskrēja pie vārtiņiem un, apstājoties, gandrīz uzgūlās uz tiem virsū, mēģinādams atgūt elpu. Arī Čmiļš saliecās, atbalstoties ar rokām pret ceļiem, lai atjaunotu elpošanu.

- Pēc tevis... pat nevar tikt līdz, - viņš noteica, smagi elpojot.

Čmiļš pavēra acis uz aizdomīgi pieklusušo majoru. Rebrovs stāvēja kā iemiets, aizturot elpu un raugoties kaut kur pagalmā. Un, ja vien viņš nebūtu pacēlis roku, rādot žestu "Uzmanību!", Čmiļš nodomātu, ka viņš ir miris. Mājas sānu un priekšējā logā, kas abi acīmredzami bija vienai

istabai, dega gaisma. Aiz aizkara ņirbēja kādas ēnas.

Rebrovs klusām atvēra mājas vārtiņus un kopā ar Čmiļu iegāja tās pagalmā. Netālu nelielā, tumšā peļķē gulēja beigts suns. Čmiļš pietupās tupus un ar pirkstu pieskārās klāt lipīgajam šķidrumam. "Asinis," - viņš apstiprinoši pamāja ar galvu.

- Ej no kreisās, - majors nočukstēja, norādot uz mājas sānu logu.

Čmiļš apstiprinoši pamāja ar galvu. Pieliecies un ar īsiem pārskrējieniem viņš tika garām saimniecības ēkām, pēc tam vēl divos soļos tika sasniegta sēta, kas nodalīja pagalmu no nelielas puķudobes, kur tieši atradās mājas sānu logs. Par spīti savam iespaidīgajam augumam, virsleitnants gandrīz bez mazākā troksnīša pārlēca pāri sētai un iegrimā naksnīgajā tumsā.

Rebrovs noslaucīja sviedrus no pieres. Viņš izvilka no maksts pistoli, noņēma tās drošinātāju un piegāja pie durvīm. Sirds sitās krūtīs, atbalsojoties visā ķermenī, elpošana bija paātrināta. Rokas joprojām drebēja no ātrā skrējiena un spēcīga saspringuma. Kakls bija pārkalts. Viņš saķēra durvju rokturi un nedaudz to pavilka uz savu pusi. Tās viegli padevās - durvis izrādījās neaizslēgtas. Rebrovs, cik vien klusi varēdams, pavēra tās un klusām ienāca mājā. Pārvietojoties tumsā tikai pēc taustes, viņš pieskārās kaut kam mīkstam un piesardzīgi pietupās. Nelielajā gaismas starā, kas spraucās

caur blakus istabas durvju apakšu, viņš saredzēja padzīvojušas sievietes roku. Viņš pataustīja sievietes pulsu. Tā nebija, tomēr ķermenis bija vēl silts. "Acīmredzot, sieviete uzņēma pirmo triecienu, - Rebrova galvā pavīdēja doma. - Turklāt pavisam nesen." Majors pārkāpa pāri līķim, spēcīgāk saspiežot pistoli un bez mazākās skaņas sāka virzīties uz gaismas josliņas pusi.

Nonākot līdz nākamajām durvīm, viņš atkal lēnām pavēra tās uz savu pusi. Šī istaba bija caurstaigājama. Blakus telpā pa kreisi dega gaisma, tieši no turienes atskanēja bērna raudas. Vīriešu balsis rupji pieprasīja naudu, bija dzirdami pieklusināti sitieni un vaidi. Rebrovs pietupās pie durvju ailes un piesardzīgi palūrēja. Divi bruņoti bandīti melnās maskās sita sasietu, uz grīdas guļošu mājas saimnieku, pieprasot norādīt vietu, kur stāv nauda. Vienam no viņiem pāri plecam karājās automāts, otrs turēja rokā pistoli, kreisajā pusē stāvēja trešais iebrucējs, kuram rokās bija cirvis, un vēroja savu līdzdalībnieku darbības. Aiz viņa atradās zēns, kas bija piesiets pie radiatora iesānis no loga. Viņš žēlabaini raudāja, sažmiedzis acis no bailēm. Labajā pusē uz dīvāna gulēja sieviete ar vīšķi mutē, sasieta ar veļas auklu.

Rebrovs drudžaini mēģināja saprast, kā rīkoties tālāk. Bet te viens no iebrucējiem, kuram bija automāts, saķēra saimnieku aiz matiem un, bakstot ar pirkstu bērnam, kļiedza: "Nu, maita, paskaties!" Viņš pamāja ar galvu savam

līdzdalībniekam. Un tas atvēzējās ar cirvi pār trauslo bērna ķermeni. Zēns apdullinoši iespiedzās...

Rebrovs juta sevī uzplaiksnījumu. Nedomājot viņš metās no vietas, izkļiedzot kaut kādas standarta frāzes, pat nedzirdēdams savu balsi. Vienīgā doma, kas neganti pulsēja viņa galvā, - par jebkuru cenu ir jāizglābj bērns. Šajā mirklī viņš sajuta, it kā kāds spilgts, dedzinošs stars caurdurtu viņu no aizmugures pakauša apvidū. Tas it kā uzsprāga viņa ķermenī, radot lielu dzirksteļu daudzumu kā pēc jaudīgas elektriskās strāvas izlādes. No tā brīža Rebrovam mainījās visa uztvere. Domas pazuda. Iestājās skaidrība un absolūts miers. Laiks itin kā palēnināja savu gaitu.

Viņš ieraudzīja uz sevis notēmētu pistoles stobru, bet viņam nebija baiļu sajūtas. Bija tikai skaidrība un auksts aprēķins. Redze neparasti koncentrējās un skaidri nofiksēja, kā lode izlidoja no bandīta stobra. Rebrovs automātiski atgāza galvu, izvairoties no lodes lidojuma trajektorijas. Un tikai pēc tam ieraudzīja uguni, kas lidoja no melnas apaļas atveres.

Skatiens pievērsās pretinieka labajam plecam. Dīvaini, bet Rebrovs neredzēja nedz apgērbu, nedz pat ādu, bet tikai no lodes plīstošu pleca locītavu. Viņš automātiski uzspieda uz pistoles mēlītes. Un nākamajā mirklī lode ietricās pretiniekā - precīzi ar acīm notēmētajā mērķī. Gandrīz automātiski darbojoties, Rebrovs

neticamā lēcienā, netipiskam viņa vecumam, pietuvojās bandītam ar cirvi un iespēra viņam krūtīs ar kreiso kāju tā, it kā viņš visu dzīvi būtu nodarbojies tikai ar austrumu cīņām. Tas ar spēku atsitās pret sienu. Pēc tam kā bumba atlēca no tās, saļimstot uz grīdas un izlaižot no rokām cirvi.

Rebrovs nedaudz pagrieza galvu pa labi. Trešais uzbrucējs, atlaižot vīrieša matus no rokām, jau slējās augšup, virzot uz majora pusi automāta stobru. Rebrovs darbojās ātri, viegli un gludi, kustības bija tik noslīpētas, it kā viņš tā rīkotos katru dienu ilgus gadus. Ar labo kāju viņš aizspēra ieroci sāņus un uz leju, tad piespieda to ar kāju pie grīdas. Turpinot kustību, puspietupienā, pagriežoties ar visu rumpi, viņš veica jaudīgu sitienu ar kreiso elkoni bandītam aiz auss. Tas, zaudējot samaņu, uzkrita taisni virsū mājas saimniekam. Rebrovs pārlika pistoli kreisajā rokā un ar labo roku gribēja pacelt automātu. Šajā mirklī viņš ar acs kaktiņu piefiksēja ko ļoti dīvainu.

Majors pagrieza galvu. Caurstaigājamās istabas stūrī, blakus durvju ailei, kur vēl sekundi atpakaļ viņš pats stāvēja, Rebrovs ieraudzīja caurspīdīgu, mirdzošu siluetu, kura apveids tapa arvien izteiktāks un skaidrāks, un visbeidzot viņam parādījās kādas brīnišķīgas sejas veidols. Viņa skatiens netraucēti ieskatījās majora dvēselē, apmirdzot ar savu gaismu pašus tālākos tās dziļumus. Rebrovs juta, ka nevarēs izturēt šī

skatienu spēku, bet arī atrauties no tā apbrīnojami patīkamās un labestīgās pievilksnās, kas priecēja sirdi, bija neiespējami.

Tomēr pēc mirkļa, Rebrovam pašam par lielu pārsteigumu, viņa perifērijas redze nostrādāja tā, it kā viņš skatītos taisni uz notikumiem, kas notika sānis. Rebrovs līdz vissīkākajai detaļai redzēja, kā stikls saplīst milzum daudz lauskās, kā istabā ielido balņa gabals, izsitot loga rāmi, un caur to ielaužas virsleitnanta Čmiļa jaudīgais augums. Brīnoties par tādu neparastu redzes īpašību, majors ar varu atrāva skatienu no mirdzošās sejas un paskatījās uz logu, lai cik tas nebūtu dīvaini, tas izrādījās neskarts. Bet tajā pašā mirklī stikls saplīsa drumslās, un bilde, kas bija iespiedusies Rebrova smadzenēs, precīzi atkātojās. Čmiļš iešāvās istabā kā viesuļvētra. Bet, redzot dzīvu un sveiku majoru, kā arī noziedzniekus, kuri guļ ap viņu, Čmiļš nedaudz apdullis apstājās. Ātri atgūstoties, virsleitnants sāka siet bandītiem rokas.

Rebrovs saglabāja to pašu absolūtā miera stāvokli. Viņš atkal paraudzījās uz caurstaigājamās istabas pusi. Tā visvairāk saistīja viņa uzmanību, bet istaba jau bija tukša un rēgojās vien ar savu pārņemošo tumsu. Tikai viegla un izkliedējoša gaisma vijīgi attālinājās, atspīdot no gaitēņa. Rebrovs, daudz nedomājot, devās tai līdzi.

Ar katru soli pasaule arvien spēcīgāk mainīja savas kontūras. Jo tālāk Rebrovs attālinājās no

spilgtas gaismas, jo vairāk ap viņu fokusējās un saspiedās telpa. Ienākot gaitēņa tumsā, viņš it kā iegrima tunelī, kas lēnām griezās. Apaļas "sienas" un "grīda" atradās kaut kādā amorfā stāvoklī. Pareizāk sakot, "sienas" un "grīda" bija jēdzieni no Rebrova pagātnes. Pašlaik viņš redzēja kaut ko līdzīgu atomu un molekulu sakopojumam, atšķirīgu pēc konfigurācijas un blāvas gaismas, kuras kā dzīvas mainīja savu formu, atkārtojot viņa soļa nospiedumu. Rebrova roka brīvi iekļuva šīs masas "sieniņās", lai gan arī roka kļuva nevis par roku, bet kaut kādu strāvojušo krāsainu enerģiju straumi, kas bija noslēgtas tādu pat sīku daļiņu apvalkā kā "siena" un "grīda".

Sev priekšā viņš redzēja neparasti sargrupētu atomu un molekulu savirknējumu ar dziestošās enerģijas izklīstošo gaismu. "Vecenīte," – viņam pazibēja galvā. Viegls mirdzums ieskāva viņas ķermeni. Galvas apvidū, pašā centrā, pulsēja ar zeltaini-iesarkanu gaismu maza bezformīga masa, virs ķermeņa parādījās neliels un žilbinoši spilgts sabiezējums. Kaut kādā veidā Rebrovs saprata, ka šis enerģiju sabiezējums un pulsējošais bezformīgais čokurs ir viens vesels, kas arī ir cilvēka būtība un kas uzturas miesas apvalkā. Viņam likās, ka tieši šis mazais un mirdzošais Kaut-kas arī ir pa īstam dzīvā, mūžīgā būtne. Viņš sajuta uz sevis vērstu tās neredzamo skatienu, spriegumu un kādas ilgas, kas izraisīja dvēseles skumjas. Un viņš saprata, viņš saprata

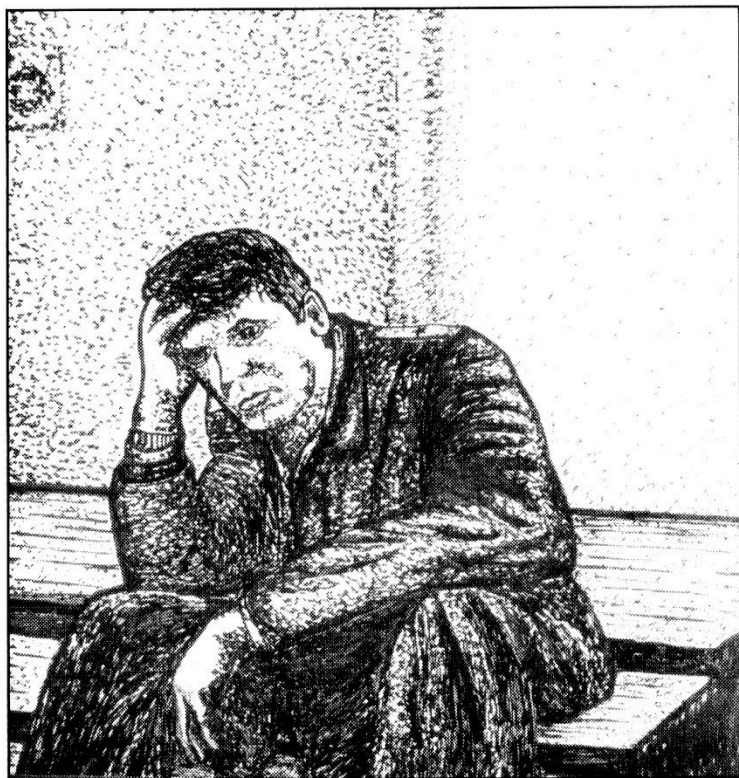
visu bez vārdiem. "Visi ir dzīvi. Dzīvi," - majors sev domās noteica. Būtne skaidri uztvēra viņa domas. Tā sāka spīdēt ar mīkstām, neticami siltām pārejām, dublējot šīs nokrāsas uz gaļīgā kunkuļa un atstājot Rebrova dvēselē analogisku, nomierinošu miera izlīgšanas sajūtu. Un šajā mirklī Rebrovam pavērās atklāsme. Viņš skaidri saprata - nāve kā tāda neeksistē!

Šis atklājums viņu pārsteidza, atraujot durvis uz līdz šim nezināmo, vairāk nekā reālo pasauli, mūžības pasauli, piepildot dzīvi ar pilnīgi jaunu eksistences jēgu. Nonākot uz ielas, Rebrovs nonāca it kā pazīstamā, bet tajā pašā laikā pilnīgi citā pasaulē. Uzlādēto daļiņu straumes applūdināja viņa ķermeni ar pilnīgi sajūtamiem dzīvā spēka brāzieniem, kas cilvēku valodā tiek saukts par vēju. Šīs daļiņas iekļuva viņa miesas apvalkā un piesātināja citas daļiņas ar savu enerģiju, kas ķēdītē nodeva savu spēku pārējām, radot možuma un svaiguma sajūtu visā organismā.

Pasaule nebūt nebija tumšos toņos. Tā spēlējās ar dīvainu dzīves gaismu, ko iepriekš Rebrovs absolūti nebija pamanījis. Viss apkārt mirdzēja visdažādākajās nokrāsās. Un te nebija sadalīšanās starp dzīviem un nedzīviem objektiem. Viss savā veidā bija dzīvs: pārvietojās, savienojās, saņemot neatkārtojamu vizmu gammu, atdalījās atsevišķās pulsējošās nokrāsās, neparasti pārveidojot savus stāvokļus...

Satriekts par redzēto, Rebrovs piesēdās uz mājas sliekšņa malas. Un tikai tagad viņš ievēroja, ka sāka redzēt kaut kādā neparastā veidā, kā hameleons. Viņa redzesloks bija ievērojami paplašinājies. Viņš skaidri saredzēja, nepagriežot galvu, praktiski visu, kas atradās augšā, apakšā, nopakaļ, no sāniem. Tikai neliela josliņa apakšā aiz muguras palika neredzama. Lai pārskatītu visu šo platību, viņam bija nepieciešams tikai mazliet pagriezt galvu. Rebrovs nevarēja saprast, kas ir atgadījies ar viņa redzi. Viņš aizvēra acis, aizklājot tās ar plauktu. Tomēr par spīti tam, ka plakstiņi palika cieši aizvērti, Rebrovs, lai cik tas nebūtu dīvaini, redzēja personīgo roku, savus pirkstus, kas ir uzlikti uz plakstiņiem. Vēl jo vairāk, viņš redzēja visu, kas notika ap viņu, it kā nebija itin nekādu šķēršļu.

Būdams šokā, Rebrovs noņēma plauktu no sejas un paskatījās uz to. Un tad viņš atklāja savas redzes citas apbrīnojamas spējas: jo spēcīgāk tika koncentrēta uzmanība pirksta galam, jo dziļāk iekļuva viņa skatiens, palielinot redzamo apjomu vairākkārt, kā zem palielināmā stikla. Kaut gan tai pašā laikā Rebrovs jūta, ka tur plauktu tādā pat attālumā no acīm kā iepriekš. Viņš redzēja līdz sīkākajām detaļām savu pirkstu musturaino nospiedumu dīvainu labirintu veidā. Tie atgādināja cilpojošu apvidu, ko sarobo nelīdzeni grāvji un pakalni. Zem šā mīklainā reljefa slēpās cita neredzama pasaule: rozā masa

Anastasijas Novih zīmējums “Majors Rebrovs”

ielenca lokanu un iezilganu cauruļu sazarotas grīvas, kas intensīvi pulsēja, grūda ar milzīgu iekšējo spiedienu pa savām juceklīgām ejām sarkana šķidrums vētrainas straumes. Bet arī šajā, neticami dzīvajā pasaulē, eksistēja vēl izsmalcinātāka pasaule. No tādas padziļinātas koncentrēšanās Rebrovam pat kļuva nelaba dūša. Viņš automātiski atrāva savu skatienu no pirksta, un redze atkal kļuva defokusēta, atgriežot viņa pirkstu ierastajā izskatā.

Nedaudz atjēdzies, Rebrovs pārslēdza savu uzmanību uz skaņām. Un arī te viņš sastapās ar unikālu parādību. Majors nedzirdēja skaņas kā parasti, bet reāli sajuta tās ar visu ķermeni. Ar neslēptu ziņkārību majors sāka pētīt sava organisma jaunās iespējas. Sākumā viņš izjuta suņu rejas. Šie viļņi bija pilnībā dzīvi, kā patstāvīgs spēks ar personīgo enerģijas krājumu. Dzimstot un pavadot ļoti īsu savas dzīves ceļu, tās ar savām svārstībām izmainīja apkārtējo vidi. Rebrovs sajuta, kā elastīgie viļņi atsitās pret viņa ķermeni, līdzīgi kā jūras plašumā viļņi, kuri it kā veļas viens pēc otra, kā tie apskalo viņu - kā strauja straume apskalo zemūdens akmeni. Viņš juta arī citus, daudz smalkākus trokšņus un to enerģijas dzīves spēku.

Rebrovs ar aizrautību sāka koncentrēties uz dažādām sajūtām. Un te viņam pavērās absolūti satriecošs visuma skats. Šīs visas apkārtēja izplatījuma krāsainās ēnas izrādījās nekas cits kā vien daudzveidīgi viļņi ar atšķirīgām enerģijām. Vēl jo vairāk, visi dzīvie un nedzīvie objekti pēc būtības bija tieši enerģijas daļiņas, kas rada specifiskus viļņus. To daudzveidība un mijiedarbība bija iespaidīga. Viļņi nesa sevī dažādus spēkus un enerģijas, tie kustējās ar saviem individuālajiem ātrumiem, pastiprināja viens otru, sastopoties izplatījumā, atspoguļojās, absorbējās, pārvēršoties citā enerģijā. Vērojot visu šo krāšņumu, Rebrovs negaidīti veica vēl vienu satriecošu atklājumu: šī dzīve neizbeidzas!

Tajā neeksistēja jēdziens “nāve”. Enerģijas, kuras veidoja dzīves būtību, tikai pārgāja no viena stāvokļa citā, mainot formas. Tās eksistēja mūžīgi!

No tādiem atklājumiem Rebrovam aizrāvās elpa. Ar vētrainu straumi izplūda nebijis prieks, neierobežota mīlestība absolūti pret visu. Gribējās ar dvēseli apkampt visu pasauli un pilnībā izšķīst tās pārsteidzošajā harmonijā. Rebrovs, iedvesmas pārņemts, sajūsmināti paskatījās uz naksnīgo debesu milzīgo izplatījumu, kurā mirdzēja žilbinošas zvaigznes. Viņš sajuta no turienes skanošus trokšņus, ko agrāk nekad nebija dzirdējis. Pareizāk sakot, tie pat nebija trokšņi, bet gan kāda simfonija, kas kādā brīdī savienoja visas skaņas jaukā melodijā un jau citā mirklī lutināja dzirdi ar lielisku atsevišķa solo skanējumu. Šī mūzika aizrāva ar savām maigajām pārejām un savu neparasto iekšējo skaistumu.

Rebrovs baudīja harmonisku Kosmosa skanējumu. Viņš skaidri sajuta tādu kā iekšēju nesaraucamu saikni starp sevi un visu šo pārsteidzošo Visumu. Bija tāda sajūta, ka viņš precīzi zinātu, kas kur atrodas: kur kvēlojoša zvaigzne, kur planēta, kur vienkārši gaisma no sen izdzisušas formas pārveidotās enerģijas. Bet dažās tumšās Kosmosa vietās skaidri sajuta acij neredzamu galaktiku un to planētu eksistenci ar pilnīgi reālu, līdzīgu dzīves prototipu. Rebrovs juta ne tikai vienkārši vienotību ar Kosmosu, bet

katra sava ķermeņa atoma neizskaidrojamu saikni ar ikvienu debesu ķermeņu elektronu. Savas apziņas nezināmajā līmenī viņš saprata, ka, ja vēl nedaudz pabūs šajā satriecošajā stāvoklī - dziļās iejušanās Visuma noslēpumos, tad viņam pavērsies kaut kas neierobežots. Bet šajā mirklī viņam kļuva patiesi slikti. Šķita - vēl mazliet, un viņš pazaudēs samaņu. Rebrovs pavērsa skatienu uz zemi, mēģinot atjēgties.

Operatīvā grupa bija klāt. Cauri durvīm turpu šurpu sāka skraidīt cilvēki. Rebrova nāsīs asi iesitās asiņu, šaujampulvera un benzīna smakas, kā arī vīriešu parfīmu maisījums ar dežūrdaļas kodīgu smaku un vēl ducis dažādu specifisku šīs mājas smaku. Piebrauca prokuratūras, Organizētās noziedzības apkarošanas nodaļas un "ātrās palīdzības" automašīnas. Pagalmā sākās intensīva kustība.

Rebrovs attālināti vēroja ļaužu rosību. Cilvēki bija līdzīgi atšķirīgu vilņu jaudīgiem avotiem, kas plūda no viņiem pašiem. Ar savas enerģētikas svārstībām šie vilņi ātri aizpildīja telpu ap māju. Majors pirmoreiz redzēja, ka cilvēks aizņem daudz lielāku apjomu, kā tas iepriekš bija redzams. Pēc izskata ķermenis atgādināja ļoti sīku bišu spietu, kas dažādās grupās kustējās sev noteiktos virzienos. Šis iekšējo enerģiju atomu un molekulu spiets tika aplenkts ar blīvu - aptuveni divdesmit centimetru biezu miglu. Bet pusmetru no augšas to pārsedza neparasts mirdzums. Un viss šis kokons intensīvi izstaroja kaut kādas

enerģijas, kuras arī aizpildīja apkārtnes izplatījumu ar neticamu ātrumu.

Rebrovam uzsita pa plecu, kaut ko vaicāja, viņš kaut ko atbildēja, nenovēršot iekšējo skatienu no notiekošā procesa apceres. Piegāja dakteris, sāka interesēties, vai viņš nav ievainots. Un šeit majors pagriezās un pievērsa uzmanību šim cilvēkam. Viņš saprata jautājumu daudz ātrāk, nekā ārsts paspēja to izteikt līdz galam, bet vienlaikus Rebrovs uztvēra arī citus, daudz spēcīgākus domu viļņus, it kā dakterī runāja vairāki cilvēki par pilnīgi pretrunīgām lietām, ar skaidru negatīvu domu pārsvaru. Turklāt majors tik skaidri juta ārsta domas, it kā tās būtu bijušas viņa paša smadzenēs.

Beidzot rosība mitējās. Rebrovs ar priekšniecības atļauju devās mājup. Viņš iesēdās milicijas "bobikā" kopā ar citiem darbiniekiem, kuri pieteicās viņu pavadīt. Tikko kā bija iedarbojies motors, majors pārslēdzās uz citu uztveri. Viņa uzmanību piesaistīja strādājošais dzinējs. Lai cik tas nebūtu dīvaini, bet Rebrovs saskatīja to, kas notika iekšā mašīnas mehānismā. Viņš skaidri redzēja, kā tiek iesmidzināts benzīns, kas zaigoja dažādās nokrāsās un sajaucās ar gaisu, kā dzirkstele aizdedzināja šo maisījumu, kā notika sprādziens. Sprādziena spēks atgrūda virzuli. Šis virzulis novadīja enerģiju uz posmainu kloķvārpstu. Caur kloķvārpstu tā aizgāja uz riteņiem. Riteņi griezās, saķeroties ar asfaltu. Un it kā enerģijai, kas

pārveidojoties virzīja viņus, bija jātuvina Rebrovu mājai. Bet, lai cik tas nebūtu dīvaini, tā vietā viņš nez kāpēc sajuta, ka māja tuvojas pie viņa.

Majors ar neslēptu izbrīnu skatījās uz šo mīklaino pasauli. Viņā bija neizprotamas sajūtas. No vienas puses - šī pasaule viņam bija kas jauns. Bet no citas puses - viņš juta, ka visu šo kādreiz jau bija redzējis: gan Kosmosu, gan atomus un vilņus. Viņš zināja šo pasauli!!!

Piesardzības dēļ Rebrovs neko neteica kolēģiem par savām satriecošajām izjūtām, lai netiktu pasludināts par jukušu. Kaut gan, raugoties uz visu šo izmainījušās pasaules reālo apkārtējo skaistumu, dievišķā līmenī viņš apzinājās, ka tieši cilvēku pasaule ir neprātīga ar visiem tās emocionālajiem dubļiem un dzīvnieciskajām prasībām.

Kad bija ticis līdz mājai, Rebrovs klusiņām ienāca dzīvoklī, lai nepamodinātu piederīgos. Viņš pat neieslēdza gaismu, jo brīnišķīgi redzēja tumsā. Būtībā tumsas kā tādas nebija. Pasaule zaigoja ar daudzveidīgu gaismas gammu. Katrs majora solis un pieskāriens pie jebkā radīja jaunu vilņu svārstību paisumu un to mijiedarbību.

Rebrovs sagatavoja sev gultasvietu uz dīvāna un apgūlās uz tā, pareizāk sakot, iegrima kā pildījums kārtainā pīrāgā, tādā pat neparastā atomu un molekulu vidē, kas kustējās dažādās trajektorijās. Viņš sajuta svētlaimīgu atslābināšanās stāvokli un mēģināja aizvērt acis.

Tomēr, pat pieverot plakstiņus, viņš tāpat kā pirms mirkļa redzēja visu to pašu pilnīgo telpas bildi ar “nekustamā īpašuma” dzīvo kustību. Rebrovs smīnēja: "Kā tagad lai paguļ?" nevarot saprast, kā rīkoties, viņš sāka aplūkot šo brīnumaino patstāvīgo dzīvokļa dzīvi. Pēc tam galvā paši no sevis sāka tīties atpakaļgaitā aizgājušās nakts notikumi. Un, kad doma nonāca līdz mirdzošās būtnes gaišās sejas satriecoši dziļajam skatienam, Rebrova acu priekšā iemirdzējās spilgts, žilbinošs zibsnis, un viņš iekrita dziļā miegā.

* * *

Majors pamodās nākamās dienas vidū. Redze kļuva parasta, tāpat kā agrāk. Tomēr Rebrovs jutās kā pilnīgi cits cilvēks, it kā iekšpus viņa notika globāls pozitīvs apvērsums. Ķermenis, lai cik tas nebūtu dīvaini, vispār nesāpēja. Gluži pretēji gaidītajam, tas bija spēka pilns, it kā viņam būtu atgriezies otrā jaunība. Viss organisms bija kļuvis viegls un vingrs.

Mājās neviena nebija. Meita bija devusies uz institūtu, bet sieva acīmredzot uz tirgu. Rebrovs, svilpojot jautru melodiju, izpildīja rīta rosmi, ko sen jau nebija darījis. Pacilāja noputējušās hanteles un modrā garstāvoklī devās dušā. Nomazgājies viņš ar ierastu kustību izspieda no tūbiņas skūšanās krēmu un sāka ar otiņu to likt uz divu dienu neskūtajiem sariņiem, vienā laidā dungojot sev zem deguna. Un šeit, paskatoties uz

sevi spogulī, Rebrovs sastinga. Viņa mati, kas piecpadsmit gadus atpakaļ sāka sirmot, bija pārvērtušies tumši brūnos. Sīkās grumbiņas uz sejas bija pazudušas. Pazuda maisi zem acīm un ādas dzeltenīgums. Seja kaut kādā nesaprotamā veidā bija atguvusi savu dabiski veselīgo nokrāsu. Bet pats galvenais - acis. Tās kļuva ne tikai piesātināti brūnas, bet arī atspoguļoja tādu spēku un spīdumu, kāda Rebrovam nebija pat jaunībā. Majors piesēdās uz vannas malas. Bet pēc tam no jauna pielēca kājās, redzot spogulī savu attēlu. Viņš mēģināja apjēgt: kādas metamorfozes bija notikušas ar viņa organismu? Bet pēc tam pārstāja sevi mocīt ar tamlīdzīgiem "niekiem". Tas taču bija tikai ķermenis.

Beidzot rīta procedūras, Rebrovs aizgāja uz virtuvi. Kā parasti aplēja sev tēju. Iedzerot tās malku, viņš pirmoreiz, lai cik tas nebūtu dīvaini, juta īstu aromātu un šī piesātinātā ūdens garšu. Viņā pamodās veselīga apetīte. Parakņājies gandrīz tukšajā ledusskapī, viņš izvilka produktu paliekas un pagatavoja no tām sviestmaizes, ko ar baudu sāka ēst. Pirmoreiz pēdējo daudzu gadu laikā Rebrovs ar baudu ieturēja brokastis. Dungojot to pašu jautro melodiju, viņš saģērbās un devās uz darbu rakstīt ziņojumu par savu "nesankcionēto varonību".

Soļojot pa ierasto ceļu, pa kuru staigāja jau daudzus gadus, Rebrovs arvien vairāk pārliecinājās par to, ka ap viņu, izrādās, eksistē satriecoša pasaule un viņš pats ir šā dabas

brīnuma daļiņa. Rebrovs gāja un nejuta sava ķermeņa svaru. Krāsas kļuva daudz spilgtākas, piesātinātākas, it kā no acīm būtu nokritusi kāda duļķaina migla. Viņš redzēja īstu, dzīvu apkārtējo skaistumu. Dzirdēja, kā īstenībā dzied putni. Pat zvirbuļu čirkstēšanā uztvēra kādu vieglu strīdu. Viņš sāka saprast šo pasauli tādā kā neverbālā līmenī.

Rebrovs piegāja pie autobusa pieturas. Gaidot autobusu, pirmoreiz pēc daudziem gadiem viņš pievērsa uzmanību koka mizai, kas auga tuvumā. Tievi un daiļi ieloki nomainījās ar resnām izliektām daļām, aizraujoši spēlējot ar katras dzīslas gaismēnu. Bet viss kopā izskatījās pēc lieliska mīklaina attēla, līdzīga noslēpumainam labirintam, kas bija uzzīmēts ar neredzamu roku no saknēm līdz pašai galotnei. Vesela dzīve no iekšpuses un vesels liktenis no ārpusēs... Pateicoties šim kokam, tam līdzās bija norisinājušies daudzi notikumi dažnedažādām būtnēm...

Majors nodomāja: "Jā, mums katram ir noteikta sava vieta šajā pasaulē. Un katrs šajā dzīvē ir daudzkārt likteni nesošs elements... Dīvaini... Pārsteidzoši... Kāpēc gan šie esamības noslēpumi atklājās tieši man?" Šis jautājums viņam neizgāja no galvas.

Tikmēr bija piebraucis autobuss, un viņa priekšā pavērās durvis. "Pierādi!" Rebrovs sev aiz muguras izdzirdēja nedabiski skaļu, dedzīgu meitenes balsi. Majors atskatījās, nez kāpēc

nodomājot, ka tas ir adresēts tieši viņam. Bet, redzot apkampušos jaunu pāri, kurš nepievēršot nevienam uzmanību, baudīja savu laimi, drusciņ apmulsa un iekāpa autobusā.

Rebrovs ar grūtībām iespiedās tanī iekšā tā, lai citiem neaizšķērsotu eju pie izkāpšanas, un nostājās blakus sēdošām vecenītēm, kuras mierīgi pļāpāja viena ar otru. Viņam galvā atbalsojās nepazīstamas jaunavas sacītais vārds „Pierādi”. Un šeit viena no vecenītēm ar tādu pat neparastu intonāciju, kā izlikās Rebrovam, sarunas laikā izteica frāzi: "Dievam, ka...". Majoru izbrīnīja šīs sakrītošās skaņu daļiņas. Vārdi iekrita dvēselē. Lai kā viņš ieklausījās blakus sarunā, vairāk nekā tamlīdzīga tā arī nesaklausīja.

Rebrovs apjucis izkāpa savā pieturā. Galvā paši no sevis savienojās vārdi, ko izteica dažādi ļaudis - "Pierādi Dievam, ka...". Ejot garām teātrim, majors, kā ierasts pārlaida acis pār afišām. Un te viņa uzmanību piesaistīja kas tāds... Starp visādiem muļķīgiem uzrakstiem bija neparasti uzrakstīta frāze "Tu esi Cilvēks". Eksperimenta pēc Rebrovs novērsās. Pēc tam no jauna viņš paskatījās uz raibo afišas izkārtojumu. Un atkal viņa skatiens uzreiz nekļūdīgi nonāca pie šiem vārdiem, it kā pašlaik tā būtu Rebrovam pati svarīgākā informācija.

Anastasijas Novih zīmējums “Pierādi Dievam, ka tu esi Cilvēks, un Dievs tev noticēs”

Viņš papurināja galvu par saviem atklājumiem, būdams mazliet pārsteigts, un turpināja savu ceļu.

Līdz rajona nodaļai palika pavisam nedaudz, burtiski divsimt metri. Ceļš stiepās cauri parkam. Rebrovs gāja nesteigdamies, lēnā pastaigas solī, domājot pār neparasti salikto frāzi. "Pierādi Dievam, ka tu esi Cilvēks... Pierādi Dievam, ka tu esi Cilvēks", - skanēja viņa galvā. Negaidīti kaut kur blakus skanīga bērna balss skaļi noteica: "...un Dievs tev noticēs". Majors satrūkās un pat atskatījās no izbrīna.

- Pareizi, vecmāmiņ? - nošļupstēja piecgadīgs mazulis, laimīgi smaidot un raustot savas padzīvojušas vecmāmiņas roku, kura sēdēja uz soliņa.

- Pareizi, pareizi, mans labais, - maigi atbildēja vecenīte un noskūpstīja mazbērna pieri.

Šis skats un, galvenais, šie vārdi vienkārši aizkustināja Rebrovu līdz dvēseles dziļumiem. Galvā momentāni radās gatavs teikums: "**Pierādi Dievam, ka tu esi Cilvēks, un Dievs tev noticēs**". Kaut kas Īsts un Patiess runāja ar viņu kā pilnīgi reāla dzīva būtne. Tas ar zīmēm atbildēja uz jautājumu, kas viņu satrauca. Un te pēkšņi Rebrovs atskārta. Tā taču ir bijis vienmēr! Šis Patiesais nav parādījis nez no kurienes un nekad nekur nav bijis pazudis, Viņš pastāvīgi ir bijis blakus viņam visas dzīves laikā. Tikai Rebrovs kā aklais nepamanīja Viņa atbalstu un zīmes, ar kurām Liktenis viņu dāsni apbēra. Cik tagad viss ir vienkārši, viedi un skaidri... "**Pierādi Dievam, ka tu esi Cilvēks, un Dievs tev noticēs...**"

* * *

Rebrovs iegāja rajona nodaļas ēkā un klusībā izbrīnījās par saviem jaunajiem atklājumiem un novērojumiem. Ļaudis, runājot par viņa vakardienas darbībām, it kā iejutās viņa lomā. Vieni skatījās uz visu caur skaudības miglu. Citi lepojās, ka strādā kopā ar cilvēku, kurš vienmēr

atnāks palīgā. Trešie priecājās par rādītājiem un par to apbalvojumu, kas tos sagaida par tādu padoto. Ceturtie slepeni smējās, uzskatot viņu par "vientiesi" un "dumiķi", kas brīvprātīgi "palika savu pēcpusi zem lodēm kaut kāda tirgoņa ģimenes dēļ". Un tikai daži, viņa īstie draugi, patiesi bija vienkārši priecīgi, ka viss tā beidzās un ka draugs palika dzīvs un vesels. Rebrovs juta cilvēkus no iekšpuses. Kaut kādā nesaprotamā veidā viņš sajuta, ko īstenībā viņi domā. Izrādās, no visiem izteiktajiem apsveikuma vārdiem, no simt procentiem tikai desmit bija ar vaļsirdīgiem un tīriem nodomiem. Pārējie deviņdesmit procenti - no paša nelabā. Ak, cilvēki, cilvēki... Tomēr Rebrovu šis apstāklis nevis kaitināja, bet prāvi sasmīdināja. Jo katrs no darbiniekiem naivi uzskatīja, ka viņš viens ir tāds savu "diženo Uzskatu majestātes" slepeni domājošais. Bet Rebrovs tieši tajā arī saskatīja globālu apkrāpšanu, jo apkārt atradās tādi pat apzīmogotie Ego leģiona kloni, un reti kurš no tiem bija patiešām patiesi individuāls savas dvēseles pasaules patiesības spīdumā.

Rebrovs paskatījās uz dzīvi, it kā no cita redzes leņķa. Paejot garām "obezjaņnikam" viņš nodomāja: "Bet ar ko pēc iekšējās būtības mani kolēģi atšķiras no aizturētajiem? Ne ar ko, tādi pat cilvēki vien ir. Agrāk Rebrovs šos aizturētos bija uzskatījis par potenciālajiem noziedzniekiem, cilvēku sabiedrības dubļiem. Pašlaik viņš pirmoreiz paskatījās uz viņiem

cilvēciski. Viņi bija tādi paši cilvēki, ar savu dvēseli, iekšējo pasauli, savām labajām un sliktajām domām, trūkumiem un vājībām. Un ārējā atšķirība bija tikai tajā, ka reiz viņi padevās sava Negatīva provokācijai, un tā radītie apstākļi viņus nekavējoties pārņēma. Bet lielākoties no tā taču neviens nav apdrošināts, tai skaitā arī kolēģi, jo konkrētā problēma ir katrā cilvēkā, viņa iekšējā globālās cīņas laukā starp labā un ļaunā spēkiem.

Pārsteidzoši, bet šai dienā ļaudis ar galēji niknu prāta uzbūvi kaut kā vairījās no Rebrova, it kā baidījās izbalināties ar kaut ko gaišu un labu un saļodzīt savu kaut kad izvēlēto pozīciju. Nodaļas sienās tādu iekšēju ļaundaru atklājās nedaudz, taču tikpat maz bija arī patiesi labu cilvēku. Pamatā Rebrovam likās, ka ļaudis stāv starp labā un ļaunā robežas. Kur doma viņus pavedināja, turp arī viņi liecās, viņi šūpojās tā, it kā būtu piedzērušies - te vienā galējībā, te otrā. Bet viņi neatlaidīgi kārpījās uz neitrālo svītru, it kā baidījās pazaudēt no redzesloka šo dzīves orientieri, kas viņiem ir svarīgs. Bet ļaudis neredzēja vienu - apjomīgo bildi, visu to, kas uzreiz iekrita Rebrovam acīs. Bet patiesība bija tāda, ka viņi rāpoja pa riņķi.

Majors apsēdās dežūrtelpā, lai uzrakstītu ziņojumu, bet viņu no tā pastāvīgi novērsa ar apsveikumiem, tādēļ rakstīja viņš atskaiti praktiski līdz vakaram. Tad viens ieskrēja sirsnīgi parunāt, tad cits... Cilvēki nevarēja vien beigt ar

viņu runāties. Viņi stāstīja dažādus dzīves atgadījumus, anekdotes, jebkākus niekus, tikai lai paildzinātu laiku un uzkavētos Rebrovam blakus mazliet ilgāk. Pievakarē, kad priekšniecība aizgāja, dežūrdaļā vispār sapulcējās liela un smejoša kompānija. Un, ja agrāk kolēģi skrēja pēc darba ātrāk mājup, tad šodien neviens pat nedomāja šķirties. Visi smējās, jokoja, uzmundrināja majoru, "svētīja" uz jauniem varoņdarbiem. Cilvēki inficēja viens otru ar jautriem smiekliem, atpūšoties ar dvēseli. Bet droši vien pats neticamākais bija tas, ka neviens šajā vakarā ne tikai nedzēra, bet pat neatcerējās par degvīnu. Kā runā - kad dzied dvēsele, ķermenis bauda.

Mājup Rebrovs atnāca vēlu pēc pusnakts. Pat apguļoties gultā, viņš nekādi nevarēja distancēties no iespaidiem piesātinātas dienas. Pasaule mainījās ap viņu ar pārsteidzošu ātrumu, un viņš mainījās kopā ar to, kaut arī nepaspēja visu apjēgt līdz beigām un ar ierasto loģiku izskaidrot. Tagad viņš vienkārši uzticējās savai intuīcijai. Rebrovs bija pārliecināts - tā zināja par pasauli gandrīz visu. Šodien, kad viņš uzrakstīja ziņojumu, intuīcija teica viņam priekšā, ka tie būs pēdējie viņa atskaites papīri nodaļā, kaut arī loģika apgalvoja pretējo. "Nu ko", - nedomāja viņš, - "dzīvosim - redzēsīm".

Nākamajā dienā Rebrovam bija jāiet pie sava drauga-ārsta uz kārtējo pārbaudi. Viņš jutās pilnīgi vesels, tomēr vecās apziņas atliekas pieprasīja pierādījumus, kaut kādu apstiprinājumu tam, ka viņa ķermenis ir patiešām absolūtā kārtībā.

Redzot atspirgušu, krasi izmainījušos majoru, draugs ļoti izbrīnījās. Viņš aplūkoja majoru, iztaustīja aknas, izmērīja spiedienu... Un apmulsis paraustīja plecus. Neticot savām acīm, ārsts nosūtīja Rebrovu uz atkārtotām analīzēm, palūdza aiziet uz ultrasonogrāfiju un pāris stundas pastaigāties.

Šo divu stundu laikā majors bija uztraucies kā students eksāmenā. Pareizāk sakot, bija uztraucies ārējais, kaut kāds virspusējais "es", ar kuru tika saistīta viņa vecā, ierastā domāšana. Bet jaunais un lielais "ES", kas no iekšpuses akumulēja viņā neticamu spēku, no kura arī nāca tā pati intuīcija, palika mierīgs. Tādēļ arī Rebrovs ļāvās pārdomām un staigāja šurpu turpu, bailēs prātojot par nenoteikto nākotni, bet tad viņu piepildīja tāds miers, kā priekšā kusa jebkādas bailes, kā sniegs zem spilgtas saules siltajiem stariem.

Knapi sagaidījis norunāto laiku, majors steidzās uz poliklīniku. Pieejot pie ārsta durvīm, viņš neizlēmīgi apstājās. Acu priekšā iznira tās

privātmājas pelēkās durvis, aiz kurām nesenajā naktī viņu gaidīja biedējošā neziņa. Bet šis redzējums ilga tikai sekundi. Rebrops pārsteidzoši viegli tika galā ar savām īslaicīgajām bailēm. Atkal kaut kas labs ieskāva majoru no iekšpuses, un tieši tas deva iespēju redzēt pasauli gaišos toņos, noskaņojot apziņu tikai uz pozitīvu vilni. Rebrops pārlicināti atvēra durvis un paspēra soli pretī savam liktenim.

Viņa draugs izskatījās nedaudz apjucis.

- Nāc iekšā... Tikko atnesa tavus rezultātus. Apsēdies...

Kādu brīdi ārsts aplūkoja papīrus, salīdzināja ar iepriekšējiem ierakstiem. Rebrops sēdēja klusējot. Sekojot gadiem izstrādātam operatīvā darbinieka ieradumam, viņš paslepus vēroja ārsta mīmiku. Viņš berza pieri, piekātoja brilles, pārsteigti piepacēla uzacis, ar interesi kaut ko salīdzināja. Jau pirms sarunas pacients bija sapratis, ka pats briesmīgākais viņam jau ir aiz muguras.

- Klausies, es neko nesaprotu... It kā viss ir normāli, viss normā... Tu esi vesels, čalīt, kā bullis. Nu ko, atzīsties, ar ko ārstējies?

- Tak ne ar ko, - Rebrops paraustīja plecus un piebilda: - Tā, pie pūšlotājas vienas aizbraucu...

- Pie pūšlotājas, saki?! Droši vien jauniņa un simpātiska? – dakteris piemiedza ar aci. - Vai mani neiepazīstināsi?

- Lūdzu! Lūk, tikai adresi mājas atstāju...

- Ja mājās, nav problēmu, es esmu pacietīgs, māku gaidīt... Nu, ko es varu vēl teikt par tevi... – viņš pamāja ar galvu uz medicīniskās izpētes rezultātiem. - Kā runā tautā - ja cilvēks patiesi grib dzīvot, tad medicīna ir bezspēcīga.

Viņi iesmējās. Atrisinot visus jautājumus, majors steidzās atvadīties.

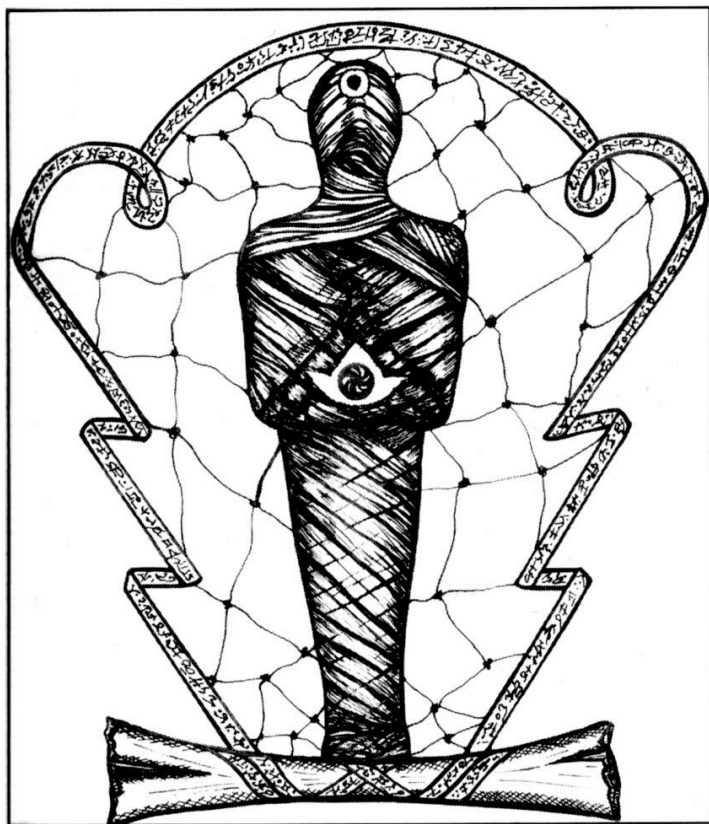
- Neaizmirsti par to adresi! – ārsts viņam beigās atgādināja.

- Pacentīšos, - Rebrovs atbildēja, brīnišķīgi saprotot, ka šo lūgumu viņam diez vai izdosies jēlkad izpildīt.

* * *

Trešajā diennaktī pēc notikušā Rebrovs bija nedaudz adaptējies savā jaunajā un neparastajā pasaules uztveres stāvoklī. Viss it kā palika kā agrāk, bet viņš visu uztvēra citādi. It kā apziņa pārvarētu kaut kādu robežu, un aiz tās kā ūdeņiem bagāta upe bangoja dzīves spēks, ar kura palīdzību Labestība un Mīlestība pārpildīja dvēseli un izgāza uz pasauli savu pārsteidzošo iekšējo Brīvību. Rebrovs vairāk jūta šo stāvokli nekā saprata. Viņā atmodās tādas kā neremdināmas izzināšanas slāpes. It kā viņš būtu bijis badā gadsimtiem, bet pašlaik viņa priekšā tika atvērtas durvis uz pasauli, kas ir pilna sulīgu augļu. Viņam gribējās tos visus pamēģināt, novērtēt to daudzveidīgo garšu, krāsu, to

skaistumu, padzerties no dzīvinoša avota, pilnībā piesātināties ar to, kas viņam tik ilgi bija liegts.

Anastasijas Novih zīmējuma fragments “Kas tu esi?”

Rebrovam bija patiesi žēl cilvēku, kuri neredzēja visu šo krāšņumu, kas eksistēja tieši viņu deguna priekšā. Viņi bija kā staigājošas mūmijas, kas notītas ar tādu kā nebeidzamu raižu

miglu. Un, neskatoties uz to, ka viņi no tā cieta, īstenībā paši nevēlējās atbrīvoties no saviem apsējiem, kas atsvešināja viņus no īstās pasaules, tāpēc ka baidījās pazaudēt savus iedomu pamatus, izšķīst neiepazītajā vidē. Bet Rebrovs brīnišķīgi saprata, ka visas šīs bailes patiesībā ir ilūzija, apmāns, ko saviem vergiem bija radījis nepiesātināmais Ego. Pamatā cilvēki bija atšķirti no skaistuma dzīvnieciskas iegribas dēļ, jo nezināja par pašu galveno savu spēku – Dvēseles īsto Brīvību.

Tajā dienā majors tika izsaukts uz darbu, kaut arī viņam bija brīvdiena. Bija nepieciešams nokārtot kaut kādas formalitātes sakarā ar to neaizmirstamo dežūru. Šodien viņš jutās kaut kā īpaši. Bez apbrīnojamā apziņas stāvokļa, kurā Rebrovs uzturējās jau dažas dienas, viņš skaidri sajuta vēl arī kādu stimulējošu klātbūtni sev blakus. Šis satriecošais labestības spēks, varens, līdz sāpēm tuvs dvēselei, atkal un atkal viņu domās atgriezta pie tās, liktenīgajā naktī iegaumētās, brīnišķīgās sejas. Šodien šīs jūtas no zemapziņas nez kāpēc īpaši bija pastiprinājušās. Tas piešķīra Rebrovam neizskaidrojamu pārlicību par savu nākotni.

Tuvojoties IeM rajona nodaļai, blakus šosejai viņš saskrējās ar bezpajumtnieku, to pašu Vasjku, kurš pastāvīgi dežūrēja "obezjaņnikā". Šo acīmredzot bija palaiduši vaļā, atzīmējot priekšniecības priekšā visus savus "ķeksīšus".

Redzot majoru, bezpajumtnieks atplauka smaidā, it kā satiktu savu draugu.

- Sveicināts, Rebrov!

Majors pasmaidīja. Pirmoreiz dzīvē šis bezpajumtnieks pateica viņa uzvārdu pilnībā, ar "r" burtu.

- Sveiks, Innokentij Petrovič! Nu ko, izlaida?

- Kādēļ es tiem tagad esmu vajadzīgs! – viņš pamāja ar roku. - Tur parādījās daudz interesantāka publika.

- Skaidrs.

- Vai cigarete jums atradīsies? - bezpajumtnieks pieklājīgi apvaicājās.

Rebrovs pameklēja pa kabatām. Izvilka paciņu un pasniedza savam nejaušam sarunbiedram.

- Še, turi.

Tas ar uzsvērtu akurātību paņēma vienu cigareti.

- Vari paņemt visu! Esmu atmetis smēķēšanu.

- Pateicos... Tas ir labi, ka atmetāt, - bezpajumtnieks nomurmināja, kāri slēpjot paciņu nosmulētajā kabatā. - Bet vai uguntiņa arī atradīsies?

Rebrovs dabūja šķiltavas un ar smaidu sacīja:

- Dāvāju.

- Pateicos, - Innokentij Petrovičs apmierinātā balsī noteica un, māksloti nopūšoties, piebilda: - Ak, ja man būtu tāds gribasspēks kā jums...

- Tak kurš tev traucē? – Rebrovs pasmīnēja.
- Apstākļi.

Majors ar smaidu pašūpoja galvu.

- Jā, jā, jā, - bezpajumtnieks ātri teica. – Lūdzu, nešaubieties. Tieši apstākļi: mājokļa, nepieciešamo līdzekļu neesamība...

- Blēņas! Zini tādu teicienu: "Tas, kurš grib, sasniedz vairāk, nekā tas, kurš var".

- Tā jau ir, tā... Taču man ir par vēlu kaut ko meklēt. Mana persona, vai zināt, nav pieprasīta šajos dzīves svētkos.

- Nu, kāpēc gan... Visi var atrast vietu zem saules, ja vien būtu vēlēšanās.

- Ak, ja saule tikai lolotu... Viņa taču vēl arī sapūdē.

- Jā, Innokentij Petrovič, tu esi meistars filozofijā, - Rebrovs nosmīnēja, grasoties atvadīties no šī "indivīda".

Bet bezpajumtniekam panesās neapturama plāpāšana.

- Ko tad es... Būtu man piemērots darbs... Es kalnus nolīdzinātu... Ja vien būtu vismaz kāds jumts virs galvas...

- Iekārtojies par sētnieku vai sargu: gan jumts, gan nauda, - Rebrovs piedāvāja, metot aci uz nodaļas pusi.

- Zinātnē iegūtā pakāpe neļauj nolaisties līdz tādām līmenim.

Majors ar izbrīnu paskatījās uz bezpajumtnieku un, knapi apvaldot smieklus, jautāja:

- Kāda pakāpe?

- Grāds zinātnē... Jūs neesat pārklusījies...

Es taču bezpajumnieks ne visu dzīvi biju, lūk, pēdējos desmit gadus... Bet agrāk ziemeļos strādāju. Ģeoķīmiķis biju... Nodarbojos ar ķīmisko elementu migrācijas procesu izkārtojuma studēšanu Zemes garozā...

Vienā mirklī Rebrovam pazuda smieklis, radās neviltota interese.

- Bet kāpēc gan tu agrāk par to klusēji?

- A-ā, - viņš atmeta ar roku. - Kāda jēga par to stāstīt? Ļaudis smīdināt? Īsts kandidāts – un bomžo...

Rebrovam kļuva kaut kā nelāgi ap sirdi. Tik daudz gadus komunicēja ar šo cilvēku un būtībā pilnīgi neko par viņu nezināja.

- Jā, jā, - bezpajumnieks turpināja, kuram glaimoja tāda uzmanība no majora puses. - Bija tāda lieta... Kādreiz apguvu Vernadska, Fersmana, Goldšmita darbus... Pat aizstāvēju doktora grādu. Bet še tev, notika Padomju Savienības sabrukums! Mūsu apvienību likvidēja. Uzreiz neviens nekam nebija vajadzīgs. Ak, domāju, kur gan tagad? Un aizbraucu mājup. Vecāki man ciematā dzīvo, šeit netālu. Nu, pamocījos, paklaiņoju, un uz pilsētu devos. Pie savas paziņas sāku dzīvot, it kā civillaulībā. Tikai ar darbu bija bēda. Bāzos vienā vietā - neņem. Citā - tas pats. Trešajā - teica nākt pēc kādiem trim mēnešiem, varbūt atbrīvosies jaunākā zinātniskā līdzstrādnieka amats. Iedomājaties,

man, zinātņu doktoram, piedāvāja kā ubaga dāvanu, jaunākā zinātniskā līdzstrādnieka amatu, un to ar priedekli "varbūt"! – viņš iebikstīja sev krūtīs. – Kādas dusmas mani tad pārņēma... Nu, un es aizsūtīju visus trīs mājas tālāk. Sanāk, manas zināšanas nevienam vairs nav vajadzīgas! Es apvainojos uz visu pasauli. Pie visa tā valdība ir vainīga, izjauca tādu valsti...

- Pag, pag... Tev taču bija mājoklis, dokumenti...

- Bija un izbija, tagad vairs nav, - bezpajumtnieks neapmierināti nomurmināja, neapmierināts, ka viņu pārtrauca pašā iemīļotākajā vietā. - No bēdām es pie mīļā degvīniņa pieķēros, un mana piegulētāja mani kopā ar čemodānu izlika ārā. Nu, tad panesās... Savas mantas nodzēru, dokumentus nozaga... Sāku nakšņot stacijās un bēniņos. Sākumā bija bail, pēc tam nekas, pieradu.

- Bet vai tavi vecāki ir dzīvi?

- Nezinu. Kā uz pilsētu toreiz devos, vairāk pie viņiem neesmu bijis.

- Kāpēc?

- Nu, neveikli kaut kā... Aizbrauca kā kandidāts, atgriezās kā bezpajumtnieks... Nē, nē, lai labāk viss ciems domā, ka es esmu kandidāts... Vecāki tā lepojās ar to... Lūk, tāds man rūgts liktenis... Taču, ja būtu normāla valdība, neatgadītos nekas tāds...

Un tad bezpajumtnieku "panesa" - viņš pārgāja uz aizskarošiem izteicieniem paaugstinātā

tonalitātē attiecībā uz viņa dzīves "vaininieku". Rebrovs pa to laiku gremdējās personīgajās domās. Šis novecojošais cilvēks atradās praktiski pašā dibenā, bet līdz pat šim brīdim dzīvoja ar iluzorām pagātnes ambīcijām. Viņam svarīgāk bija nevis ikdienas darbs ar sevi, pārvarēt savu slinkumu un egocentrismu, bet gan saglabāt par sevi iedomātu mītu priekš tiem cilvēkiem, kuriem, ja godīgi, tas nebija svarīgi. Majors brīnišķīgi saprata, ka nedz valdība, nedz pārmaiņu laiks nav vainīgi sarunas biedra liktenī. Viņš pats ir vainīgs. Viņš ļāva dusmām un lepņībai sagrābt apziņu un apvīt to ar savām saknēm. Viņš palaidās slinkumā un izveidoja no sevis simtprocentīgu alkoholiķi. Šis cilvēks ar blīkšķi zaudēja savu vitāli svarīgo iekšējo cīņu, tādēļ arī vaino visus un visu sev apkārt, bet tikai ne savu nelaimju galveno nesēju - personīgo Ego, par kura vergu viņš kļuva uz visu savu atlikušo mūžu. Par vergiem nedzimst, par vergiem kļūst.

Dzīve nodemonstrēja Rebrovam šo spilgto piemēru, it kā gribot uzsvērt iekšējās uzvaras svarīgumu pār briesmīgo valdnieku - egocentrismu, kas nomāc lielāko cilvēces daļu. Tā parādīja, ka šo pūķi vajag cieši saķēdēt savā prātā un noturēt viņu ar gribasspēku, ticību un visaptverošo mīlestību. Tikai tad negatīvisma melnais mākonis zudīs un apziņā iestāsies sengaidītā skaidrība un dzidrs redzējums. Lūk, tad pasaule arī atklās tīra skatiena priekšā visas savas īstās vērtības.

Majors stāvēja domīgs ar bezpajumtnieku, kurš spļāva ārā visu sasāpējušo, kad blakus iekaucās jaunas ārzemju automašīnas bremzes. Vadītājs kādu laiku raudzījās dīvainajā pārītī, bet pēc tam, uzsitis pa stūri, sāka kāpt ārā no mašīnas.

- Oho, Rebrov! Cik vasaras, cik ziemas ir pagājušas?

Majors atskatījās, un viņa acis dzīvi iemirdzējās:

- Lūk tie ir jaunumi! Sergej!

Bezpajumtnieks apgriezās un lietišķi sāka taisīties prom.

- Labi, es iešu...

- Laimīgi, - Rebrovs pamāja ar galvu, neatraujot skatienu no sava armijas biedra, pateicoties kuram viņš kādreiz uzsāka jurisprudences ceļu. -Neticu savām acīm...

Viņi stipri paspieda viens otram rokas un brālīgi apkampās.

- Neesmu tevi redzējis simts gadus... Malacis, labi izskaties! – Sergejs smaidot sacīja.

- Bet tu, es skatos, esi “riepiņu” sev uzēdis,
- Rebrovs pajokoja, izmantojot veco studentu žargonu.

- Kur nu bez tā?! Pie amata it kā tā piederas,
- viņš noglaudīja savu vēderu, iepakotu dārgā kostīmā.

- Bet kur tu pazudi? Kā aiztinies no milicijas, tā pazudi. Kaut vai atklātņi atsūtītu, sak, dzīvs un vesels.

- Tu vislabāk zini, kāds es esmu rakstnieks!
Atceries, kā sacerējumu rakstīju?!

Viņi iesmējās, atceroties detaļas.

- Vai tad ko tādu var aizmirst, - Rebrovs
piezīmēja.

- Goda vārds, līdz šim rakstīt nemāku.

- Un kā tad tu strādā?

- Nu, es taču neko nerakstu, es tikai
parakstos.

- Ak tā, tad skaidrs...

Viņi no jauna iesmējās.

- Un kur tu "mājo"?

- Es pašlaik pārvaldu koncernu.

- Nopietni?!

- Jau septīto gadu. Paldies, ka juridisko
izglītību jaunībā ieguvu. Pašlaik biznesā jābūt
vērīgam, dokumentos it īpaši. Visi sev kādu
labumu cenšas iegūt. Konkurence, pats saproti...
Klausies, labi, ka es tevi satiku! Bet es šeit galvu
lauzu... Man ļoti ir vajadzīgs drošības dienesta
priekšnieks. Nāksi pie manis strādāt? Tu esi
godīgs, krietns vecis. Par taviem operatīvā
darbinieka varoņdarbiem esmu gana daudz
dzirdējis. Zeme, kā nekā, ar baumām pilna...
Mašīnu tev došu, ar mājokli, ja vajag, palīdzēšu.
Alga ir divi tūkstoši "zaļo"...

- Gadā?

- Nu, Rebrov, tu savā nodaļā pavisam esi
atpalicis no dzīves! – draugs iesmējās. - Mēnesī,
protams. Plus ceturkšņa prēmija. Nu, kā, piekrīti?

Rebrovs stāvēja, apstulbis no tāda negaidīta piedāvājuma. Kāds maigi pieskārās pie viņa labā pleca. Majors pagriezās, bet aizmugurē viņam neviena nebija. Viņš paskatījās uz pelēko milicijas ēku, un kā akmens nokrita no viņa dvēseles. Rebrovs juta, ka visu, kas bija jāizdara šajā likteņa krustojumā, viņš jau ir izdarījis. Nekas viņu tur vairs neturēja. Majors sajuta šo iekšējo brīvību. Paskatoties uz debesīm, viņš redzēja, kā aiz mākoņiem parādījās žilbinoša saule. Rebrovs piemiedza acis, un viņam uz acumirkli parādījās smaidošās Būtnes gaišā seja. Pagriežoties viņš ar smaidu atbildēja:

- Bet kāpēc gan ne?

**VISS IR TIK
VIENKĀRŠI**

*Viņš izpaužas vienkāršībā.
Sarežģījot vienkāršību,
Mēs zaudējam Viņu.
Bet viss ir tik vienkārši.*

Rigdens Džappo

Saule lēnām cēlās pār horizontu, aspīdot visu dzīvo sev apkārt ar siltu, maigu gaismu. Ar ūdeņu kustību uzvzmoja neliela upīte, koķeti piemiedzot ar aci apkārtējai dabai. Vijīgi upes ieloki valdzināja ar savu daiļo skaistumu neizmērojami zaļo tīrumu, kas dedzīgi turēja to smaragdzaļos apskāvienos. Tūkstotis dimanta rasas lāsīšu uz tīruma zālītēm katru rītu ar spilgtu atspulgu neatkārtojamo spēli dāvāja upītei apbrīnas vērtas minūtes. Un jo augstāk cēlās saule, jo retāk gurdeni nopūtās upīte un jo vairāk tā atklāja savu īsteno skaistumu no pienainās miglas vieglā plīvura.

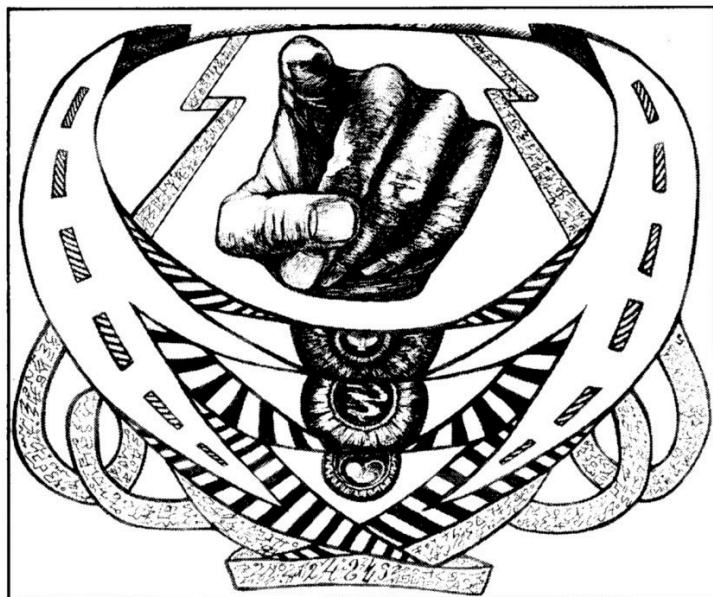
Šī dabas brīnuma krastā sēdēja padzīvojis makšķernieks. Nez kāpēc cope šodien nevedās. No tā arī garastāvoklis bija attiecīgs. Migla, kas cēlās no upītes, it kā speciāli slēpa dūmakā apkārtējo ainavu, attālinot cilvēku no ār pasaules un gremdējot viņu savā iekšējā pasaulē. Vienkrāsainā pludiņa valdzinošā līgošanās netīšām uzvedināja uz skumjām domām par sevi un savu nodzīvoto dzīvi un neparasto likteni.

Ko tikai nav piedzīvojis savos gados Timonņikovs Grigorijs, Dmitrija dēls! Bijis ir viss: grūta bērnība, vētrains jaunība, liela

mīlestība, šausmīgs karš, bads, posts, ģimene, bērni, smags darbs, pagodinājums un cieņa, pensija, mazbērni, sievas nāve... Liktenis pārbaudīja viņu visās savās izpausmēs: gan negaidīti aplaimoja ar sengaidītu laimi, gan nežēlīgi to atņēma, pēc tam no jauna atalgoja un no jauna atņēma. Bija neiespējami pierast pie tā straujajiem pagriezieniem, pēkšņiem uzlidojumiem un kritieniem. Bet Grigorijs neatlaidīgi pārvarēja šīs grūtības soli pa solim. Tās norūdīja viņa raksturu, audzināja gribu, radīja mērķtiecību. Šķita, ka dzīve bija nodzīvota, kādus vēl trikus varēja sagaidīt šajā vecumā, un tomēr...

Viņš nekad nopietni neaizdomājās par to, kas ir vecums. Jaunībā likās, ka reibinošā jaunības laime un tās baudīšana ilgs mūžam. Kara laikā par vecumu vispār nebija domu, jo neviens nezināja, kas ar viņu notiks pēc minūtes. Nobriedušajā vecumā šis temats arī kaut kā paslīdēja garām - netrūka ikdienas klapatu darbā un ģimenē. Viņš redzēja ap sevi sirmgalvjus, palīdzēja viņiem... Bet reāli nekad neiedomājās, ka pats kādreiz nodzīvos līdz tik cienījamam vecumam.

Dzīve, lai cik tas nebūtu dīvaini, palidoja garām kā viens mirklis. Un lūk, vecums bija pienācis... Ķermenis saraucās, āda nokarājās, mati kļuva retāki, kustības ierobežotas.

Anastasijas Novih zīmējuma fragments “Kas tu esi?”

Arī dažādas slimības sāka pieķerties. Grigorijs arī agrāk uz sevi spoguļi reti skatījās, bet tagad vēl jo vairāk baisi bija tanī raudzīties. Pienākot vecumam, viņa seja kļuva pilnīgi citāda. Tikai acu skatiens, šķiet, palika agrākais, tiesa gan, bija izbalējusi to krāsa un zudusi palaidnīgā ugunīņa. Bet pats paradoksālākais - dvēselē viņš palika jauns. Nemainīgi saglabājās visi tie paši prieka, dvēseliskie sajūsmas impulsi, taču ķermenis vairs nespēja ar agrāko sparū paust šīs jūtas.

Lūk, kur bija viss vecuma aizvainojums un sāls - šī neticamā plaīsa starp iekšējo stāvokli un

ārējo. Droši vien tādēļ viņam vienmēr bija grūti sevi iztēloties kā sirmgalvi. Viņš nevarēja izjust tieši iekšējā vecuma stāvokli.

Dīvainas sajūtas... Nepaspējis padzīvot kā pienākas, bet, skat, tu jau esi uz mūžības sliekšņa... Kur gan ir šīs esamības jēga? Kādēļ liktenis deva tev tik daudz grūtību un zaudējumu? Kādēļ ir visi šie izturības pārbaudījumi un saspringtais darbs? Taču būtībā, ja padomā, viss, ko tu ikdienā darīji, uz ko tērēji nervus un spēkus, kam atdevi sevi pilnībā, izrādījās viena mirkļa vērts. Tas nozīmē, ka gadi ir iztērēti mirkļos, ko kādreiz uzskatīji par svarīgiem, un, ja palūkojas uz tiem no nodzīvoto gadu augstuma, tie izskatās absolūti nenozīmīgi un bezjēdzīgi. Un kādēļ tādus sarežģījumus cilvēkam uzstāda liktenis? Viņš knosās kā tārps visu dzīvi... Kāda jēga no tā? Nē, protams, var atrast sev daudz attaisnojumu, ka, re, dzīve tomēr nav dzīvota veltīgi. Bet, ja pats no sevis rodas jautājums “Kādēļ tu dzīvoji?”, skaidrs, ka zemapziņā cilvēku kaut kas satrauc, it kā viņš kaut ko nav paspējis izdarīt, pabeigt... Bet ko tieši?

Jau kuro reizi Grigorijs pārcilāja savas atmiņas. Viņš izaudzināja labus bērnus, kuri savukārt piedzemdēja jaukus mazbērnus. Kā saka - uzbūvēja māju, iestādīja koku, nosita čūsku un izaudzināja dēlu. Un tomēr viņā bija kāds neizskaidrojams satraukums... Viņš uztraucās ne sadzīves, bet tādā iekšējā atskārsmes līmenī. Dažbrīd Grigorijs jūta, ka ir tuvu atminējumam,

bet dažbrīd viņam likās, ka šis noslēpums atvērsies tikai pirms nāves. Viņš baidījās, bet ne no pašas nāves kā tādas. Frontē karš bija iemācījis pārvarēt nāves bailes. Bet viņš baidījās no tai sekojošās neziņas, baidījās, ka tajā momentā nodzīvotās dzīves apjēgšana izrādīsies pārāk vēla, lai kaut ko izlabotu vai mainītu.

Pēdējos gados Grigorijs diezgan bieži pārdomāja to. Laika viņam bija vairāk nekā pietiekami. Nebija kur steigties, nebija kur skriet pa galvu pa kaklu. Viņam jau sen nebija saistību sabiedrības, kolektīva un ģimenes priekšā. Ķermenis bija vārgs un nepieprasīja agrākās rūpes. Tā kā viss, kas viņam palika, bija apkopot nodzīvoto gadu rezultātus. Un Grigorijs atkal gremdējās savās domās – viens pats.

Vecīgā vientulība droši vien ir vienīgais pārbaudījums, pie kā ir grūti pierast. Tā nogalina ar savu apkārtējo klusumu, bezcerību un totālu nomāktību, liek just zaudējumu rūgtumu un eksistences bezjēdzību. Tā apspiež un rada bailes un sajūtu, ka tevi visi aizmirsīs un tu esi nederīga, sagrabējusi lieta, kas ir pamesta noputējušajos bēniņos. Grigorijs nebija paredzējis, ka vecums izsauks tādas nepatīkamas sajūtas - it kā tevi kā nevajadzīgu noraksta no kuģa uz neapdzīvotu salu. Apkārt bango vesels dzīves okeāns, bet tu jau esi tikai šīs viļņojošās stihijas novērotājs. Atmiņas par pavadītajām dienām neliek miera. Dvēsele raujas atpakaļ, taču "ķermenis-laiva" ir pārāk nobružāts un caurs.

Nav spēka to salabot un nav iespējas uzbūvēt jaunu...

Cilvēks baidās no vientulības visu savu apzināto dzīvi un rezultātā saņem to kā neizbēgamu apstākli. Kuram gan ir vajadzīga veca matērija? Nevienam, tanī skaitā arī pašam sev. Taču tev tāpat kā agrāk gribas dzīvot un baudīt visus pasaules labumus. Bet vecums atņem daudzas baudas. Tā apkārtējais skanošais klusums liek cilvēkam aizdomāties par savas eksistences jēgu. Tas pastiprina daudzkārt to iekšējo stāvokli un domas, kas pārsvarā bija visas dzīves laikā.

Grigorijam nebija sev ko pārnest. Viņš vienmēr sekoja savas Sirdsapziņas likumiem. Tie bija visas viņa rīcības, dzīves lēmumu galvenais kritērijs. Viņš dzīvoja priekš cilvēkiem un cilvēku dēļ. Un ļaudis atbildēja viņam ar savu mīlestību un cieņu. Grigorijam bija daudz draugu. Bet, lūk, tuvu draugu, ar kuriem varēja padalīties itin visā, kas bija sasāpējis dvēselē, diemžēl vairs nebija starp dzīvajiem. Sieva nomira. Bērni dzīvoja tālu ar savām ģimenēm. Vecītis nemaz negribēja viņus apgrūtināt ar savu vecumu un jo vairāk ar saviem pārdzīvojumiem. Lūk, tā arī sanāca, ka dzīves beigās nebija ar ko pat ar domām padalīties, taču tieši pašlaik kā vēl nekad gribējās izdzirdēt vārdus, kas ir silti un dvēseli mierinoši, just blakus radniecisku dvēseli, izkliegt savas bailes pirms tās neziņas, kas gaidīja viņu aiz neizbēgamās esamības robežas.

Sirmgalvis sēdēja krastā, viegli saliecies no domu smaguma. Zivis joprojām neķērās. Viņš automātiski izvilka makšķeri no ūdens, pārbaudīja ēsmu, pakārtoja pludiņu un atkal iemeta to upē.

- Ē-he-hē, - nopūtās sirmgalvis, pamasējis savu savilkto kaklu.

Rēta uz sejas, kas stiepās no labās auss līdz apakšžoklim, nedaudz iesmeldzās. Sirmgalvis izbīnījās un tai pašā laikā saausījās. Tā tas vienmēr notika viņa dzīves svarīgākajos dzīves mirkļos. Tāds dīvains iekšējs “zvaniņš”, un tad vēl rozīgi iesarkans plankums kakla augšējā skriemeļa apvidū, kas viņam parādījās kara laikā pēc paša mīklainākā gadījuma viņa liktenī.

Tas notika 1942. gada rudenī. Pēc vāciešu kārtējā uzbrukuma sarkanarmieši atpūtās, iekārtojušies kā nu kurš. Grigorijs kopā ar savu draugu Koļu Veperski gulēja blindāžā. Ārā liņāja lietus. Hitlerieši ik pa laikam apšaudīja krievu pozīcijas. Šur un tur atskanēja sprādzieni, pa retam bija dzirdamas automātu ugunis. Jauniņie papildspēki drebēja, lūkodamies pa malām. Rūditie kaujinieki attiecās pret to mierīgāk, mēģinot kaut mazliet pasnaust, tādējādi taupot spēkus.

Blindāžā ienāca karavīrs, pūsis ap gadiem trīsdesmit, un skaļi savā melodiskajā balsī noteica:

- Timoņnikov, Veperski, steidzami dodieties pie komandiera!

Grigorijs, garām ejot, paskatījās uz karavīru. Acīmredzami jauniesauktais, jo bija apgērbts jaunā formā. Viņu acu skatieni negaidīti satikās. Grigoriju līdz sirds dziļumiem aizkustināja puīša neparasti spēcīgais un tajā pašā laikā tuvais un labsirdīgais skatiens. Viņa skaidrās acis spīdēja ar neparastu iekšējo spēku un tīrību. Visas savas nodzīvotās dzīves laikā Grigorijs nebija saticis nekā tamlīdzīga - nedz agrāk, nedz vēlāk.

Tuvumā nodārdēja kārtējais sprādziens. Grigorijs ar draugu ātri uzmeta uz pleciem apmetņus un paņēma ieročus. Iznākot no blindāžas, viņi sāka virzīties pa tranšeju. Zābaki stiga dubļu putrā. Šaustīja pastiprinājies lietus. Pūta spalgs vējš.

Pirmais gāja Veperskis, aiz viņa Grigorijs, bet noslēdzošais bija tas pats nepazīstamais kareivis. Un, tikko kā viņi bija nogriezušies tranšejas pirmajā pagriezienā, kas atradās burtiski desmit metrus no blindāžas, kā kļuva dzirdams šāviņa pieaugošais svilpiens, kas lidoja viņu virzienā. Grigorijs, būdams veterāns, momentāni reaģēja. Spriežot pēc visa, šāviņam bija jāsprāgst turpat blakus. Laika gandrīz nebija. Asi apgriezies, viņš gribēja nogāzt to puisi gar zemi. Grigorijs kļiedza "Gulties!", bet viņa roka šķērsoja tukšumu. Šajā momentā notika sprādziens.

Šāviņš trāpīja blindāžā. Grigorijs palēnināti redzēja, kā sašķīst baļķi, dubļu gabali, kaut kādi priekšmeti... Un pēkšņi no viņa kāju apakšas izlidoja nez no kurienes uzradies sniegbalts

balodis. Un tik tuvu, ka Viņa žilbinošais un zilgani baltais spārns pat aizķēra Grigorija seju. Viņš juta, kā noreiba galva un sāka krist, it kā nolaižoties mīkstā pēlī. Viss bija kā miglā. Viņš redzēja biedrus un sanitāru, kuri bija noliekušies pār viņu. Viņu purināja. Kāds tālumā kļiedza: "Kontūzija". Pēc tam viņu kaut kur nesa. Bet viņš joprojām domāja par to puisi, kurš pasauca viņus pie komandiera. "Vai viņš ir dzīvs? Vai paspēja izglābties?" Starojošās gaišzilās acis bija viņa acu priekšā tikpat skaidri kā viņš redzēja tās tur, blindāzā, uz īsu, bet tik neaizmirstamu acumirkli...

Bet pats dīvainākais sākās pēc tam, kad viņš nāca pie samaņas.

- Laimes kreklīnā tu piedzimi, puis, - padzīvojušais sanitārs noteica, apsaitējot Grigoriju. - Būtu aizkavējies par sekundi ilgāk, un viss. Es tik un tā brīnos, kā tev sprādziena vilnis galvu nenorāva.

- Vai viņš ir... dzīvs? - Grigorijs jautāja vājā balsī.

- Kas? Veperskis? Kur gan viņš paliks... Viņš gan tranšējā iegulās. Atšķirībā no tevis. Tikai plaukstas locītavu salauza, kad krita.

- Tas... puisis, kurš pasauca... mūs pie komandiera?

- It kā neviens nebija ar jums kopā... Un kurš jūs varēja pasaukt pie komandiera? Komandieris trīs stundas atpakaļ uz štābu aizbrauca. Tu droši

vien murgo, puis... Mēģini iemigt, tev pašlaik spēki ir vajadzīgi. Bet pēc tam noskaidrosim...

Nākamajā dienā tapa zināmi drausmīgi jaunumi: nakts kaujā gāja bojā praktiski viss viņu bataljons. Tāds likteņa pavērsiens satrauca Grigoriju ar savu neticamību. Viņš atkal un atkal atgriezās pie savas izglābšanās mīklas, analizējot katru detaļu. Grigorijs atcerējās - blindāžā ienākušā puisa apģērbs bija nevis vienkārši jauns, bet pilnīgi sauss, kaut arī ārā bija lietus. Tādos laika apstākļos obligāti samirksi, kamēr nonāksi no komandpunkta līdz viņu blindāžai... Un šis balodis... No kurienes karalauka vidū bija uzradies šis sniegbaltais un brīnišķīgais radījums? Taču tā nebija mirāža. Grigorijs skaidri viņu redzēja, tāpat kā visu pārējo, reāli juta, kā putns uzlidoja, aizķerot viņu ar savu spārnu. Kaut arī dakteri gandrīz pārlicināja, ka tā bija tikai šāviņa lauska, kas ieskrāmbāja viņa seju. Nekā briesmīga, pat kauls nebija aizķerts. Vienkārši sašķēla ādu no labās auss līdz apakšējam žoklim. Šī akurātā rēta palika viņam uz visu atlikušo dzīvi, un vēl toreiz uzradās rozīgi sarkans plankums kakla augšējo skriemeļu rajonā - tās bija divas šīs neaizmirstamās dienas piemiņas zīmes. Dakteri gandrīz pārlicināja viņu par to, ka visām šīm "zīmēm" ir pilnīgi dabisks izcelsmes raksturs. Tur ieskrāpēja un tur sasitās. Turklāt vēl Veperskis nez kāpēc visu pilnībā noliedza, apgalvojot, ka nebija nekāda puisa un viņi divatā it kā pilnīgi nejauši bija izgājuši no

patvēruma, lai aizietu uz kaimiņu blindāžu pēc mahorkas. Un, izrakstoties no hospitāļa, Grigorijs jau gandrīz tam bija noticējis.

Tikai dzīve asos pagriezienos sāka pastāvīgi atspēkot tādas pārliecības. Ikreiz, kad Grigorijam draudēja briesmas vai iestājās atbildīgi izvēles momenti, rēta sāka klusi iesmelgties. Pēc sāpes pakāpes Grigorijs juta, kā ir labāk rīkoties. Pateicoties tādām savdabīgām "dialogam", viņam izdevās izvairīties no daudzām briesmām un noturēt dzīvē pareizo savas sirdsapziņas līniju.

Arī tagad, aplūkojot šo kara epizodi pēc nodzīvotajiem gadiem, viņš saprata, ka tas gadījums ne tikai izglāba viņam dzīvību, bet arī noteica ko ļoti svarīgu viņā, kas iespaidoja tālāko likteni. Viņš bieži atcerējās to puisi. Kad ap sirdi kļuva pavisam smagi, domās komunicēja ar viņu. Pārsteidzoši, bet no tā tapa daudz vieglāk, zuda bailes un izmisums. Un šis neaizmirstamais, starojošais skatiens, kas bija vērsts uz Grigoriju, atjaunoja mieru, piešķīra pārliecību un deva spēku pieplūdumu.

Bet vēl dīvainākas metamorfozes notika ar viņa draugu - ar Nikolaju. Viņi zināja viens otru no bērnības, dzīvoja vienā rajonā un bija draugi. Kopā viņus iesauca frontē. Viņi dalīja uz pusēm pēdējo izsniegto uztura devu un kopā izcieta visas kara dzīves grūtības. Nikolajs bija neslikts biedrs un draugs. Vēl pirms tās liktenīgās dienas viņš iepazinās ar kādu jaunavu no saimniecības daļas. Viņu sauca par Klāru. Koļa sāka ar viņu

satikties, un no tā brīža viņu it kā samainīja. Sākumā izmaiņas bija nenozīmīgas, bet ar katru dienu tās pieauga savā negatīvajā spēkā, sapinot viņa apziņu ar kaut kādām uzmācīgām idejām. Turklāt šīm idejām bija skaidri sveša daba, nekādā veidā ne viņa personīgā. Klāra izrīkojās ar Nikolaja dvēseli kā gribēja, pārvēršot normālu puisi par čīkstuli, skopuli un īgņu. Viņš sāka izvairīties no draugiem, kļuva iedomīgs. Viņa bijusī vīrišķība nomainījās ar bailēm pat pašas nenozīmīgākās bīstamības priekšā. Nikolajs centās lieku reizi no ierakuma galvu nepacelt. Uzbrukumu laikā manāmi atpalika, pazūdot aizmugurē un vēlāk aizbildinoties ar sliktu pašsajūtu.

Ja tas būtu noticis miera apstākļos, maz kurš tam pievērstu uzmanību. Bet frontē, kur saasinās un spilgtāk izpaužas visas cilvēka īpašības, tamlīdzīgas vājības ir saskatāmas kā uz delnas. Daži vērtēja to kā gļēvulību un nodevību, daži uzskatīja, ka cilvēks vienkārši “salūza”. Frontē bija ne mazums tādu, kuru psihe vienkārši neizturēja spēcīgo ikdienas stresu. Un tikai Grigorijs, pazīstot draugu daudz gadus, saprata tik postošo pārmaiņu īsto cēloni. Būtībā mīlestībai ir jātrīskāršo vīrišķība un spēks, turpretim gadījumā ar Nikolaju viss notika diametrāli pretēji. Grigorijs redzēja, kā iet bojā draugs. Viņš visādi mēģināja atrunāt Koļu no randiņiem ar šo sievieti. Viņš it kā piekrita, jo pašam bija pretīgs jaunais tēls, ko cītīgi no viņa

veidoja paša "iecerētā". Bet tikko kā bija radusies iespēja, Nikolajs kā apsēsts atkal laidās pie viņas uz satikšanos.

Pēc tā neaizmirstamā notikuma, kas bija izglābis viņu abus dzīves, Nikolajs pārvērtās pavisam. Kopā ar Grigoriju viņš nokļuva hospitālī ar labās plaukstas locītavas lūzumu. Viņš pilnībā noliedza šo neparasto izglābšanos, tāpat kā visu pārējo, ko stāstīja Grigorijs, un atkārtoja kā papagailis savu atgadījuma versiju. Nevar teikt, ka pašu Grigoriju tas kaitinātu. Viņā nebija dusmu, tikai vienīgais jautājums: "Kāpēc Nikolajs noliedz to, kas bija pilnīgi acīmredzams?"

Pēc tā viņu ceļi frontē šķīrās. Klāru pārcēla strādāt par apgādnieci frontes aizmugurē. Kamēr Nikolajs gulēja hospitālī, sieviete pamanījās apprecināt viņu ar sevi, noformēt viņam invaliditātes dokumentus un pārvest pie sevis uz jauno dienestu aizmugurē. Viņš vairs nepretojās kā agrāk bija gadījies. Gluži pretēji - visādi viņu aizstāvēja drauga priekšā. Tā arī Grigorijs izšķīrās ar viņu vēl kara gados.

Pēc uzvaras viņi sastapās dzimtajā rajonā. Nikolajs ievērojami bija noapaļojies valsts apgādē. Abiem bija jau majora pakāpe. Abiem - krūtis ordeņos. Bet atšķirībā no Nikolaja, Grigorija sirdsapziņa palika mierīga. Katrs ordenis viņam nebija vienkāršs metāla gabals. Tie vispirmām kārtām bija atmiņas par viņa dzīves neaizmirstamajām un varonīgajām dienām, viņa

drosmes un vīrišķības virsotnēm. Viņam nebija kauns paskatīties ļaudīm acīs. Un galvenais - nebija kauns paša priekšā par nodzīvotiem gadiem.

Grigorijs iekārtojās par traktoristu dzimtajā kolhozā. Nikolajs, sievas ietekmēts, aizgāja strādāt uz rajona komiteju. Kad Grigoriju izvēlējās par kolhoza priekšsēdētāju, Nikolajs gandrīz vienlaikus kļuva par rajona komitejas priekšsēdētāju. Un, ja pirms tam viņu ceļi krustojās reti, tad šai dzīves posmā viņi atkal sagāja vienā sliedē.

Lai gan Nikolajs un Grigorijs bija kādreizējie draugi un pulka biedri, Nikolajs pastāvīgi provocēja konfliktus kopējā darbā, kā saka, bāza kokus riteņos. Un, lai kādu iniciatīvu Grigorijs uzsāktu labklājības un ļaužu dzīves uzlabojumam, Nikolajs apspieda viņu ar instrukciju kalnu. Tā notika neredzamā konfrontācija. Vairākas reizes Grigorijs mēģināja ar Nikolaju atklāti izrunāties, lai reizi un uz visiem laikiem atrisinātu visas problēmas. Jo no tāda neattaisnota niknuma cieta ne tikai viņš, bet arī apkārtējie, kas bija daudz sāpīgāk. Tomēr Nikolajs visu laiku izvairījās no šīs sarunas, gan atrunājoties, ka esot aizņemts, gan rupji un augstprātīgi apraudams draudzīgo iniciatīvu. Viņā ar gadiem parādījās uzpūtība un savas partejiskās personas nepieejamības sajūta.

Gadi lidoja ar vēja spārniem. Grigorijam izveidojās relatīvi laimīga ģimenes dzīve.

Piedzima pieci bērni. Klāra pēc dažiem neveiksmīgiem mēģinājumiem ar grūtībām dzemdēja vienu. Zēnu lutināja un loloja, audzināja komfortā un ar dažādām ērtībām. Tomēr viņš izauga par nelabojamu liekēdi un dzērāju. Un jo ātrāk skrēja gadi, jo spēcīgāk šaustīja viņus dzīve pašās sāpīgākajās vietās. Sākumā vienīgais dēls aizgāja bojā būtībā dumjā nāvē - piedzēries pakrita zem vilciena. Klāru paralizēja. Ilgus gadus viņa palika guļot gultā, un mira ļoti smagi. Nikolajs pārcieta divus infarktus. Viņš vienīgais no visas savas ģimenes palika dzīvs. Un nekāda nauda, kas tika tik rūpīgi krāta viņu dzīves laikā, nekādas augstas pazīšanās un sakari nespēja novērst ģimenes traģēdiju.

Vecumdienās Nikolajs palika pilnīgi viens. Uz viņu baisi bija skatīties. Viņš novājēja, acis iekrita, kauli apstiepās ar ādu kā izžuvušai mūmijai. Viņš dzīvoja divas ielas tālāk no Grigorija, labas kvalitātes mājā, ko uzbūvēja, strādādams komitejā. Grigorija kolhozs ar laiku kļuva progresīvs. Mājas bija ar visām ērtībām un ceļi noasfaltēti. Kolhozs tādā veidā pilnīgi pretendēja uz rajona centra statusu. Arī daba šeit bija īpaši gleznaina: tīrumi, meži, upīte... Te daudzi vadītāji uzcēla uz vecumdienām sev vasarnīcas, arī Nikolajs. Kaut savulaik ne mazums šķēršļus radīja Grigorijam, kurš centās kolhoza labā.

Par spīti nodrošinātajām Nikolaja vecumdienām, viņa māja bija tukša. Reti kurš no

kaimiņiem ar viņu komunicēja, jo viņu pazina kā īgņu, mūžīgi neapmierinātu. Tā sanāca, ka par vienīgo cilvēku, kurš regulāri viņu apraudzīja, kļuva Grigorijs. Un kaut arī Nikolajs sagādāja viņam pagātnē daudz nepatīkšanu, Grigorijs vienalga palīdzēja viņam gan ar svaigu maizīti, gan ar labu vārdu. Viņš bija vienīgais sarunu biedrs, kuram pietika pacietības uz klausīt visas drauga gaudas un paciest viņa sašutumu un īgnumu.

Bet reiz, burtiski pirms nāves, Grigorijam par pārsteigumu, Nikolajs kļuva pats par sevi, par to labo puisīti, kurš bija līdz kara sākumam. Viņš pēkšņi atvēra savu dvēseli, pastāstot Grigorijam par savu īsto dzīvi. Bet droši vien pats satriecošākais Grigorijam atskanēja viņa grēksūdzes beigās.

- Tu atceries to dienu, kad uzsprāga blindāža?
- ar aizsmakušu vāju balsi izteica Nikolajs.

- Vai tad tādu aizmirsīsi?

- Es gribu, lai tu zinātu... Es arī redzēju to blondo puisīti. Viņš patiešām iegāja pie mums blindāžā un pasauca mūs pie komandiera... Līdz šim nevaru aizmirst viņa acis... Tās vajāja mani visu dzīvi kā murgs... Piedod man... Es meloju tev, bet īstenībā meloju sev. Šis puisis neiziet man no galvas. Šis moments... Es viņu skaidri atceros arī tagad, kā nomodā. Kad es izdzirdēju svilpienu, saproti, es... es nobijos... It kā dubultojos... Es taču arī atskatījos.

Anastasijas Novih zīmējuma fragments “Kas tu esi?”

Tikmēr tu griezies uz blindāžas pusi, bet tev aiz muguras neviens nebija. Es gribēju piesegt tevi, jo tu apdraudēji sevi ar neizbēgamu nāvi. Bet pēc tam pēkšņi nobijos... Nobijos par savu vērtīgo dzīvi un nolēmu glābt savu ādu!!! Tu saproti? Nolēmu glābt savu ādu!. Bet pēc tam man kļuva tāds kauns... Es, kā pēdējā maita...

Nikolaja acīs saskrēja sen pagājušo dienu rūgtuma asaras.

- Taču liecies mierā, ko tu sevi tā moki, viss taču beidzās veiksmīgi, - pasteidzās viņu mierināt Grigorijs.

- Pag, nepārtrauc... Es gribu paspēt visu pateikt. Saproti, tas nav vienkāršs nodarījums. Es kā aizlūzu... Kļuva kā nodevējs pašam sev. Saproti, kļuva par nodevēju!!! Pēc tam man bija tik slikti, tik slikti! Man, muļķim, vajadzēja ar tevi parunāt. Bet es nobijos, baidījos, ka tu mani nosodīsi. Bet dvēsele smeldza. Es tad arī izstāstīju visu Klārai. Nu, viņa arī uzstāja uz to, lai es klusēju un visu noliedzu, ar to padarot tevi par izsmieklu, ka mēs it kā iznācām pēc mahorkas. Bet es, idiots, paklausīju... Kaut arī redzēju spīdumu tavās acīs, redzēju tevī kaut kādu spēka pieplūdumu. Un es sapratu, ka ar tevi arī kaut kas notika, bet labs. Saproti, l-a-b-s!!! Bet es iekritu savos sūdos, pēc kuriem no manis smirdēja pēc tam visu dzīvi, un bija neiespējami no tiem atmazgāties! Nezinu, kāpēc, bet ikreiz, kad es satiku tevi, manā priekšā iznira tā puīša

tēls, viņa ar pārmetumu pilnās acis... Tas mani tā nomāca, dvēselē dzima tāda sāpe!

Bet atmiņa visu laiku attina to momentu, manas neģēlības un nepiedodamas vājības momentu. Un es nekādi nevarēju pārkāpt sev pāri, lai palūgtu tev piedošanu. Reiz gandrīz nobriedu, bet tā arī neuzdrošinājos pienākt. Un tā vietā, lai parunātu ar tevi cilvēcīgi, es ar katru dienu arvien vairāk ļaunojos uz sevi, izšļācot šo niknumu pirmkārt pār tevi. Tu pat iedomāties nevari, cik riebeklības es tev izdarīju, par kurām tu pat nenojaut...

- Nevajag, Koļša, nevajag... Es tev visu piedodu, mēs taču esam draugi. Es zinu - tu taču esi labs cilvēks. Ja vien ne tā Klāra...

- Ragana šī Klāra! Visu dzīvi man izcūkoja! - skaļi raudāja Nikolajs, nekautrējoties no savām asarām. - Ja vien es būtu zinājis... Es taču nedomāju, ka tu... tādu sacīsi. Es baidījos, ka tu nekad mani nepiedosi... Kāds gan es esmu mulķis! Visu dzīvi dzīvoju ar šo ļaunumu! Viņš mani no iekšpuses jau ir saēdis, spīdzināja manu dvēseli... Bet viss izrādījās tik vienkārši! Mans dārgais draugs, tu viens paliki man blakus pirms nāves...

- Nu, nu, ko tu... Mēs vēl pakarosim ar viņu, - noslaukot asaras, noteica Grigorijs. - Mēs gan divatā, bet viņa viena.

- Jā, kā toreiz, tajā tranšejā. Mēs no jauna ar tevi kopā, mans draugs...

Kad Grigorijs gāja projām, Nikolajs palūdza viņu:

- Tu rītdien atnes man svaiga piena krūzi. Ļoti gribas padzerties kā tālā bērniībā...

Nākamajā rītā Grigorijs uzcēlās laicīgi un aizsteidzās pie kaimiņienes pēc piena. Viņš knapi sagaidīja, kamēr tā izslauc, un gandrīz vai sāka skriet ar trīs litru burku svaiga piena uz pazīstamo māju. Pirmoreiz par daudziem gadiem viņš nesa to savam īstajam draugam! Bet, kad ienāca istabā, Nikolajs bija jau beigts. Viņa seja puda baigu satraukumu, atvērtajās acīs sastinga skumjas. Grigorijs piesēda uz gultas malas un klusām sāka kratīties raudās bez skaņas...

Par spīti visiem likteņa pagriezieniem, viņam bija patiesi žēl šī cilvēka. Tik daudzus gadus dzīvot ar savu ļaunumu! Taču sanāk, ka iekšpus sevī viņš nevis dzīvoja, bet mīdījās uz vietas no tās neaizmirstamās dienas, iestiegot savu baiļu dūksnājā. Grigorijs uzskatīja, ka pirms nāves cilvēkam ir jāapjēdz kaut kas no dziļumiem, kaut kas neizprotams. Bet Nikolajs runāja par tādu sentimentalitāti, kā piedošanu. Grigorijs viņam sen bija piedēvis. Iespējams, Grigorijam tā šķita sentimentalitāte, bet Nikolajam tas bija kaut kas liels, kaut kāda nepārvarama dzīves barjera, kuru viņš pats sev pa ķieģelīm ik dienu būvēja ar savu ļaunumu. Grigorijs saprata, cik ļoti grūti bija draugam izsist šo barjeru, pārkāpt pāri personīgā egocentrisma sienai. Ir žēl, ka viņš tikai grasījās veikt šo rīcību, šo Sirdsapziņas solīti tik daudzus

gadus, gandrīz visu dzīvi. Bet varēja visu atrisināt vēl tajā - 1942. gada rudenī. Raugies, arī dzīve pavisam citādāk veidotos, vairāk viņā būtu iekšējo uzvaru, un uz nāves robežas atvērtos īstas patiesības. Kaut arī... Grigorijs arī pats šaubījās, vai tās būs vajadzīgas tajā stundā, tās ir tikai iekšējas atklāsmes. Bet tad atcerējās beigtā drauga sejas neaizmirstamo izteiksmi, kas bija pilna sēru un ciešanu, un šaubas kaut kā pašas no sevis izklīda, izgaistot no mūžīgiem jautājumiem. Taču kas zina, kas gaida cilvēku pēc nāves...? Vai tiešām tikai ķermeņa sabrukums bezatkritumu dabas ražotnē? Kādēļ gan tad tādi dzīves sarežģījumi, šī pastāvīgā cilvēcisko domu opozīcija? Un beigu beigās šis vecums ar nemainīgu domu kopsavilkuma apkopojumu? Kur gan pēc tam paliek doma, ja viņa visu dzīvi vadīja un pārvaldīja ķermeni? Nepārtraukti jautājumi un nekādu sakarīgu atbilžu...

* * *

- Ēh-he-hē, - no jauna nopūtās sirmgalvis, izraujot kārtējo reizi makšķeri no ūdens, it kā mēģinātu atrast uz āķa atbildes uz saviem bezgalīgajiem jautājumiem.

Bet, redzot gausi kustošo slieku, atkal meta makšķeri upē ar slepenu cerību, ka tagad kaut ko noķers.

"Tā droši vien arī dzīvē, - turpināja domās spriest sirmgalvis. - Piekabināji uz āķa labu domu

- būs labs loms, piekabināsi sliktu - un daba ar to pašu atbildēs. Viss tajā ir pārdomāts, viss saistīts..."

- Sveiks, Dmitrič! - aizmugurē noskanēja kāda vīrieša melodiskā balss.

- Sveiks, ja nejoko, - Grigorijs atbildēja, vecišķi pagriežoties atpakaļ.

Pie viņa smaidot pienāca gaišmatains, spēcīgas miesasbūves puisis, ap gadiem trīsdesmit vecs. Viņš bija ģērbies modernā treniņterpā. Uz galvas bija beisbola cepure ar garu nagu, kas piesedza viņa acis no saules. Viņš turēja rokās jaunu makšķeri. Grigorijs tādu makšķeri bija redzējis pilsētniekiem, kuri brauca uz viņu vietām pazvejot. Laba, nav ko piebilst. Taču runā - baigi dārgi maksājot.

- Kā ķeras?

- Kāds tur! - sirmgalvis pamāja ar roku. - No pašas rītausmas sēžu. Kaut jel vienu būtu noķēris!

- Droši vien, tām šodien brīvdiena, - puisis pajokoja. - Bet uz ko tu, tēvoci, ķer?

- Uz sliekas.

- Tak zivis jau tās ir atēdušās! Lūk, pamēģini uz kāpuriem. Varbūt ķersies uz šo delikatesi.

- Paldies.

Sirmgalvis paņēma pastiepto burku ar ēsmu.

- Neiebilsti, ja blakus apsēdīšos?

- Ko tur iebilst! Sēdies, divatā esot, laiks jautrāk paiet.

Kamēr puisis gatavoja savu makšķeri, sirmgalvis cītīgi mēģināja atcerēties, kā gan dēls viņš ir. Puisis izlikās viņam ļoti pazīstams. Bija skaidrs, ka dzīvo pilsētā, bet šurp droši vien atbrauca apraudzīt vecākus. Ja reiz zināja Grigoriju un tik vienkārši komunicēja, nozīmē, ka uzauga šeit. Tikai vietējie dēvēja bijušo kolhoza priekšsēdētāju par „Dmitriču”. "Nu lūk," sirmgalvis sūrojās pie sevis, cenšoties atcerēties, kā tad sauc šo puisi, „vēl arī vecuma skleroze manai "buķetei" pievienojās...”

- Nekas, nekas, Dmitrič, - puisis sirsnīgi sacīja, precīzi taktī ar viņa domām. - Izlauzīsieties! No kādām tik ķezām neesam izkūlušies! – Un, mazliet nogaidot, piebilda: - Tūlīt, kā zivis saodīs kāpuru, tā mēs tik spēsīm makšķeres vilkt ārā.

Sirmgalvis nosmīnēja par tādu optimismu.

- Man bija frontes draugs no Sibīrijas. Arī tāds pat dzīvīgs, jautrs vecis. Kopā līdz Berlīnei aizsoļojām. Visu laiku pie sevis uz Sibīriju sauca, uz zveju. Baikāla ezers, esi dzirdējis par tādu?

- Kā tad! Pats dziļākais saldūdens ezers pasaulē ar retu floru un faunu.

- Jā-a-a... Tur ir lieliskas vietas. Mēs ar draugu ilgi sarakstījāmies. Viņš sūtīja fotogrāfijas, visu laiku sauca ciemos. Pie manis pāris reizes bija atbraucis, bet man nekādi nesanāca izrauties, pastāvīgi kaut kādas neatliekamas lietas uzradās...

Anastasijas Novih zīmējums “Makšķernieks”

Zivi viņš atveda, lūk, tādu, uz četriem kilogramiem. Par Baikāla sīgu dēvē. Tādas vairāk nekur pasaulē nedzīvo, tikai tai vietā. Re, kā! Lūk, tā ir zveja, to es saprotu! Kā es ieraudzīju to zivi, taisni vai saslimu ar braucienu uz Baikālu. Kā man gribējās sīgu noķert! Domāju, lūk, aiziešu pensijā un īstenošu savu zvejnieka sapni. Bet šē tev! Tad naudas trūka, tad bērniem palīdzēju, bet pašlaik esmu kļuvis pavisam vārgs. Kāds tur vēl brauciens! Tā arī kļuva mana sīga par nepiepildāmu sapni...

- Nevar jau zināt, - puisis paraustīja plecus.
- Visi sapņi kādreiz piepildās.

- Varbūt kādam tā ir. Bet man... Arī no drauga jau divus gadus nav nekādas vēsts. Varbūt saslimis, bet varbūt, ka miris. Gadi mums jau kādi... Kā saka, sirmums uzbruka - laime pazuda. Aiztecēja gadi kā avotu ūdeņi.

- Jā... Ja vien cilvēce zinātu par savu nākotni, viņa tā nesmiets, šķiroties no savas pagātnes.

- Ko, ko? - Dmitrijs pārjautāja, gremdējoties savās domās.

- To es tā, - puisis atmeta ar roku un nomainīja sarunas tematu. - Kā Vaņam klājas?

Vaņa bija jaunākais Grigorija dēls. Un, kad puisis nosauca viņa vārdu, sirmgalvis vispār pārstāja sevi mocīt ar jautājumu, no kurienes viņš zina šo puisi. Ja tas jautā par Vaņku, tas nozīmē, ka ir viņa draugs vai paziņa, bet varbūt abi mācījās kopā.

- Paldies Dievam, labi iekārtojies. Beidzot apprecējās. Sieviņa arī jauka meitene. Viņiem piedzima meitiņa. Viņš ar visu ģimeni nesen, pavasarī, bija atbraucis ciemos. Tu viņus neredzēji?

- Nē... Es nebiju šai apvidū.

- Ā-a-a... Tagad man dvēsele par viņu mierīga.

- Bet ko par viņu satraukties? Puisis viņš ir labs, ar zelta rokām. Tāds nepazudīs.

- Kas to zina! Dzīve ir sarežģīta...

- Nū, kā gan uz to paskatās! Dzīvo saskaņā ar godu un sirdsapziņu, skat, arī liktenis tev piepalīdzēs.

- Tā jau tas ir. Tikai... Lūk, es, piemēram, it kā dzīvoju saskaņā ar godu, ar sirdsapziņu, neko nevaru sacīt, lielākoties nav ko sev pārnest. Vai es daudz cukura no likteņa pieēdos? Karš, bads, posts...

- Katram no dzīves ir savi personiskie iespaidi. Rozi, piemēram, ļaudis arī uztver dažādi. Vieni redz tajā brīnišķīgu radījumu, jūt pārsteidzošu aromātu, turpretī citi pamana tikai dzelkšņus un sajūt tās ērkšķu nepatīkamos dūrienus. Viss ir atkarīgs no cilvēka, no viņa prasmes apcerēt un uztvert šo pasauli.

- Arī pareizi, - sirmgalvis piekrita un, nedaudz paklusējis, piebilda: - Nē, protams, ja pamatīgi padomā, tad es uz dzīvi neesmu apvainojies. Tomēr kara laikā es ieguvu īstus draugus, kaut arī tad bija briesmīgs laiks... Un sievu satiku, kad visur valdīja totāls bads. Ēst, atceros, nebija ko, zāli košļājām, bet galvā domas kutina par randiņiem un mīlestību. Smieklīgi pat kaut kā pašlaik to atcerēties... Apkārt posts un bads, bet mēs nenobijāmies ģimeni izveidot. Zēni viens pēc otra dzima. Mēs tad īslaicīgi "kleķa būdā" dzīvojām. Atceros, kā tur visi mitinājāmies. Un neko... Galvenais, ka saspīestību kaut kā nejutām. Gluži otrādi bija, vienoti dzīvojām, viens otram palīdzējām... Bet

pašlaik jaunatne, re, kādos komfortablos apstākļos dzīvo, bet satiecības ģimenēs nav.

- Viss, tēvs, ir galvā. Ja cilvēks sevī uzbūvēs pili no labestības, raugies, un ļaudis pie viņa ar dvēseli tieksies un dzīve sakārtosies. Bet, ja viņš sevī dzīvos kā lācis migā, un viņam būs slinkums uzbūvēt pili, tad visu dzīvi šai migā arī dzīvos kā dzīvnieks. Un nekādi ārēji komfortablie apstākļi nevarēs apmierināt viņa nesātīgās iekšējās vajadzības.

- Par negausību to tu pareizi pamanīji. Lūk, piemēram, netālu dzīvoja mans draugs...

- Veperskis?

- Jā, - sirmgalvis pamāja ar galvu un pie sevis nodomāja, ja reiz arī par Nikolaju zina, tas nozīmē, noteikti vietējais. - Nepārtraukti pārbūvēja savu vasarnīcu, nekādi nevarēja apmierināt savas sievas prasības.

- Klāras?! - puisis nosmīnēja. - Kuros gan laikos viņu varēja ar kaut ko apmierināt? Viņai taču dzimtā ir ģenētiski ielikta vajadzība: lai cik dosi, vienalga būs maz. No paaudzes paaudzē ar mātes pienu nododas viena "svētā mīlestība" - uz sudrabu un zeltu. Ko vēl no viņas varēja sagaidīt?

- Tā gan. Nikolajs arī to saprata, bet diemžēl pārāk vēlu. Bet visu dzīvi nomocījās ar viņu kā slimais ar neārstējamu slimību. Es taču atceros viņu satikšanos. Viss notika tik stihiski...

- Nu, taču, Dmitrič, nemeklējiet viņam attaisnojumus. Stihiski cilvēkam var notikt tikai tie notikumi, kuriem viņš iekšēji ir piekritis. Un,

ja Veperskis satika šo sievieti, tas nozīmē, ka viņa zemapziņā bija pārsvarā tieši tās slepenās vēlmes un īpašības, kuras viņš atrada viņā. Ne sieva viņu pārvērtā vergā, bet personīgās vajības, kurām viņš ļāvās, tā vietā, lai cieši tās apvaldītu. Bet Klāra tikai stimulēja un atbalstīja tās. Tā ka viss notika pēc viņa personiskās izvēles. Dzīve taču ir iekšējo pārliecību atspoguļojums.

- Principā var būt arī tā... Interesanti tu spried. Atzīstos, kaut es arī nodzīvoju dzīvi, bet tādi vienkārši un viedi vārdi galvā vēl nebija atnākuši, - smaidīja sirmgalvis. - Pat nenojautu, ka jaunatne mūsu laikos ir tik izglītota cilvēciskās dzīves tik delikātos jautājumos. Tas ir patīkami. Varbūt jūs tehniskais gadsimts iespaidoja, ka smadzenes sākušas strādāt labāk nekā mūsējās.

- Nē, taču. Lieta nav laikā, izglītībā vai smadzenēs. Vienkārši patiess viedums ir dvēseles bagātība, bet jauns ķermenis vēl nav īstā dvēseles vecuma rādītājs.

- Dvēseles? - sirmgalvis pārjautāja un pats sev atbildēja - Jā, dvēseles... Ja vien skaidri zināt, ka viņa ir cilvēkā.

- Nu jā, dvēseli zem mikroskopa neaplūkosi, - pasmaidīja puisis. - Principā tāpat kā cilvēcisko domu. Neirofiziologi pieņem, ka doma ir kāda elektromagnētiska viļņa kustība galvas smadzenēs, kas pāriet no viena neirona uz citu. Bet, kā tā īstenībā rodas un kas ir pamudinošais cēlonis, līdz šim nepārzin. Tāpat kā par daudziem

citiem jautājumiem, kas skar cilvēka būtību. Ļaudis tikai pieļauj varbūtību, bet viņu rīcībā nav datu, tāpēc ka atbildes uz šiem jautājumiem slēpjās daudz dziļāk, aiz viņu pasaules uztveres riņķa robežas, kuru iezīmē egocentrisms. Un, lai nokļūtu līdz tām, ir nepieciešams pārkāpt pāri savam Ego, iekļūt personīgās zemapziņas dziļumos... Bet līdz tam vēl jāsakopj tie gruži, kas peld pa apziņas virsmu, mūsu iekšējās netīrības atlikumi. Kaut arī, ja stipri vēlas, visu var sasniegt.

- Tā tas ir, protams... Tomēr būtu labi zināt, ka tu pats nevaici šos gružus galvā, bet attīries...

- Sirdsapziņa vienmēr norādīs pareizo virzienu.

- Jā-a-a, Sirdsapziņa ir labs palīgs, - sirmgalvis piekrita.

Viņi uz brīdi apklusā. Sirmgalvis mēģināja apjēgt puīša teikto, bet, tā arī nesapratis, domīgi teica:

- Tas ir kā dzīvē? Kā frontē. Visu laiku mēģini noturēt savas Sirdsapziņas aizsardzības līniju. Jo gados vecāks, jo spēcīgāks uzbrukums no otra ierakuma puses, jo vairāk ap tevi bumbu sprāgst, atstājot vienā laidā dzīves problēmu krāterus. Tas, protams, ir pabaisi, bet vienalga savu pozīciju noturi, lai vai kā. Jo atkāpties nav kur. Aiz muguras tava Dzimtene, un tev tajā dzīvot. Lai vai kā, atstāt Sirdsapziņas pozīcijas, nu, nekādi nedrīkst... Es pats redzēju, kā padevās mans draugs un ar ko tas viss noslēdzās. Es

vēroju viņa nāvi dzīves laikā, jutu, kā uzvarošais ļaunums viņu mocīja, tirdīja, iznīcināja no iekšpuses. Nē, man ir labāk dzīvot pēc Sirdsapziņas vai nedzīvot vispār.

- Senie rakstīja, ka Sirdsapziņa ir Gara diženuma pakāpe. Bet vecumā viņa īpaši atklāj "nervu galus" un parāda īsto dabu, tādēļ kādam vecums pārvēršas mēnesnīcā, kas mirgo melnos, ilūzijas un tumsas sadriskātos mākoņos, bet kādam vecums ir mirdzošs, žilbinošs riets, kas parāda iekšējai acij savu reto, zaļo staru, kas piepilda visas vēlmes.

- Skaisti sacīts. Tikai kādas vecumā var būt vēlmes? Vienas pārdomas... Lūk, ja varētu zināt savu īsto dabu...

- Īsto dabu? – puisis noslēpumaini pasmaidīja, mainot uz savas makšķeres āķi un ēsmu. – Runājot par īsto dabu, ir ļoti sena austrumu pritča...

Viņš iemeta makšķeri patālāk upē, apsēdās un aizpīpēja cigareti. Sirmgalvis sagatavojās klausīties.

- Nu lūk, šī pritča ir šāda... Augstu kalnos, uz mirdzošas, sniegbaltas virsotnes dzima caurspīdīgs kā zīdaiņa asara ledus kristāls. Dienā viņš tīksminājās par sauli, spēlējoties ar gaismu uz savām, dabas prasmīgi izveidotajām šķautnēm. Naktī priecājās par zvaigznēm, pētot to apbrīnojami spīdīgos veidojumus. Tas pakāpeniski auga, iesūca sevī arvien vairāk maigā spīdekļa enerģijas. Reiz, kad kristāls kļuva tik

liels, ka spēja saskatīt ne tikai debesis, bet arī apkārtējo pasauli, viņam kļuva redzams kas pārsteidzošs. Mākoņi, kuri piesedza kalnu pakāji, izklīda, un viņa skatienam pavērās lieliska ieleja. Tā slīga neparastās, spilgtās smaragda krāsās. Šis skats tā aizrāva kristālu, ka viņam radās kaislīga vēlme noteikti nokļūt tanī neparastajā dabas stūrītī un iepazīt visu tā jaukumu.

Kristāls sasprindzināja visus savus spēkus, lai pārvērstos par ūdeni, un strauji metās lejup. Jo straujāk viņš nolaidās, jo jaudīgāks kļuva. Straume tapa arvien platāka, mutuļoja mežonīgā kaislē. Viņš drāzās sapnim pretī ar apskaužamu neatlaidību, savā ceļā pārvarot akmens šķēršļus, graužošus sliekšņus, reibinošus ūdenskritumus. Viņu satrauca jaunatklājuma gars un tieksme sasniegt savu slepeno mērķi.

Un, lūk, vienā skaistā mirklī tas notika. Viņa ūdeņi ieplūda ielejā kā upe ar jaudīgu plūsmu. Cik brīnišķīgi bija viņa krasti, slīgstoši spilgtos zaļumos! Cik brīnišķīgi laistījās saules atspīdumi uz ūdens virsmas! Kā gan visi apkārt priecājas par dzīvīgā ūdens vēsumu! Kristāls juta, kā piesātināja katru augu ar savu apskurbinošo mitrumu, kā ar baudu remdēja slāpes tie, kuri nāca pie upes krastiem. Sajuta, kā viņa ūdeņos plūncājās aizmetusies dzīvība, un viņš kļuva par tās patvērumu. Un tā viņam bija īsta laime!

Tā arī ritēja viņa dzīve. Dienas laikā viņš visiem, kas cieta, remdēja slāpes, bet naktīs pētīja zvaigžņoto debesu atspulgu savos ūdeņos,

apbrīnojot neparasto pasauli un atceroties savas tālās mājas. Viņam šķita, ka šī laime ilgs mūžību.

Bet reiz viņa ūdeņi sasniedza ielejas malu un izplūda ezerā. Dzīve kļuva laiska un mierīga. Kādreiz lieliskie, mutuļojošie ūdeņi pakāpeniski pārsedzās ar pelēkbrūnu aļģu kārtu, pārvēršoties par sasmakušu purvu. Reti kurš tagad apmeklēja kristāla krastus... Nebija viņa ūdeņos nedz sākotnējā spēka, nedz dzīvības. Bailes un izmisums pārņēma bijušo kristālu. Viņš sāka paniski baidīties no saules. Katru reizi spīdekļa parādīšanās viņam atklāja briesmīgu skatu, kā viņa ūdens iztvaikoja; tā bija beigu mirāža un nepielūdzama neizbēgamība. Viens pēc otra uzpūtās šaubu burbuļi. Viņam bija bail kļūt par tvaiku, pazaudēt savu individualitāti, zaudēt brīvību. Par vienīgo mierinājumu viņam kļuva nakts, apskaujot ar veco atmiņu vēsumu. Viņš ar skumjām skatījās uz mirdzošām zvaigznēm, nopūšoties par neaizsniedzamajām, tālajām pasaulēm un apjūsmodojot to nemainīgo skaistumu.

Un reiz, rītausmā, viņš atskārta - viņš izprata dzīves būtību, mūžības būtību, izjuta savu patieso dabu, kas atmodināja viņā dvēseli! Tajā brīdī virs horizonta parādījās saules disks. "Ak Dievs," izlauzās sauciens no viņa atlikušo ūdeņu dziļumiem, „viss ir tik vienkārši!” Viņš metās pretī maigajiem spīdekļa stariem, pārvēršot ūdeni tvaikā. Vēja brāzma viegli viņu noķēra un nesa augšup, attālinot no ierastās vides. Viņš lidoja un izjuta apbrīnojamu bezsvara un novitātes sajūtu,

un tikai tagad saprata, ka tā arī ir patiesā, sen piemirstā, apskurbinošā, īstā brīvība. Viņu pārplidēja visaptverošas laimes, savas neatkarījamās individualitātes sajūtas un tai pašā laikā bezgalīga vienotība ar šo milzīgo, satriecošo Visumu, kas izrādījās daudz plašāks, nekā viņš iedomājās. "Cik viss ir vienkārši," bez apstājas atkārtoja viņa gars, izbaudot lidojumu. "Jā, tagad es zinu savu īsto dabu," – viņš nodomāja, vienmērīgi nolaižoties uz vienas no daudzajām mirdzošajām virsotnēm...

Puisis apklusā. Sirmgalvis sēdēja dziļā apcerīgumā, apbrīnojot šīs pritčas slēpto jēgu. Pēkšņi viņa seja iemirdzējās, acīs iedegās dzīva uguntiņa. Un viņš klusām iesaucās: "Ak, Kungs! Tas patiešām ir tik vienkārši"! Pilns sajūsmas, sirmgalvis pagriezās, lai sarunu biedram pavēstītu savu satriecošo atklājumu. Bet... viņa vairs nebija. Sirmgalvis pieslējās kājās un apjukumā palūkojās apkārt. Tomēr apkārt stiepās tikai neizmērojams, zaļš tīrums. Nekur nebija nevienas dvēseles... Grigorijs pat sāka šaubīties, vai tik vecumdienās viņam nebija sākušās halucinācijas, bet puisa atstātā makšķere un izsmēķis, kas plēnēja uz zemes, liecināja par nesenu, pilnīgi reālu viņa klātbūtni.

Sirmgalvis ar nožēlu un ar dvēseli smeldzošām ilgām raudzījās uz sava neparastā sarunu biedra atstāto makšķeri. Negaidīti tās pludiņš sāka strauji grimt ūdens dziļumos. Padzīvojušais makšķernieks automātiski pieskrēja pie puisa

makšķeres, parāva to un... Rīta saules staros, saceļot dimanta šļakatu mākonī, no ūdens izlidoja milzīga, saulē mirdzoša Baikāla sīga. Apstulbis no tādas laimes, sirmgalvis pamira, apbrīnojot retās, šeit nebijušās zivs lidojumu, bet pēc tam atjēdzies, sāka vilkt to uz krastu un ar drebošām rokām noņemt no āķa. Neticot savām acīm, viņš ar abām rokām bija satvēris dzīvelīgo sīgu, pārsteigti pētot šo dabas brīnumu. Sirmgalvja acīs iemirdzējās prieka asaras. Un te Grigorijs atcerējās. Viņš atcerējās, kur bija redzējis šo puisī... Skaļš grāviens vecišķu smieklu apdullināja apkārtni. Sirmgalvis piegāja pie ūdens, nostājās uz ceļiem un saudzīgi atlaida zivi upē. Paceļot mirdzošo skatienu, viņš raidīja to uz vareno spīdekli un, peldoties apžilbinošos iekšējās laimes staros, iesaucās:

- Ak, Kungs! Cik viss ir vienkārši!

PUTNI UN AKMENS

PRIEKŠVārds

A pbrīnojams un netverami skaists ir jūras krasts visā tā garumā. Te harmoniski saskan šķietami pilnīgi pretēji dažādu stihiju elementi. No vienas puses sakarsētās smiltis - postošā Tuksneša nepielūdzamais un nežēlīgais kareivis. No otras puses vēss ūdens - Pasaules Okeāna formu radītāja dzīvību dāvājošs spēks. Patiešām nāve un dzīvība šeit ir savstarpēji savijušās, radot neparastus eksistences nosacījumus tiem, kas pēc likteņa gribas atrodas uz šo pasaulu robežas.

Gludeni akmeņi un akmentiņi, izmētāti gar krastu, tika noslīpēti līdz spīdumam un pretendēja uz tik noslēpumainā Portāla ilgdzīvotāju nosaukumu. Un likās, kam gan, ja ne tiem, vajadzētu zināt šīs esamības galvenos noslēpumus. Bet vai tā ir īstenībā? Vai tie zināja, kas atradās aiz esošās telpas robežām?

Akmens ir akmens, kā saka, ciets izraktenis. Kādreiz tas bija milzīgas klints daļa, kā virsotne slējās pašās Debesīs. Tomēr, esot vienotībā, akmens sapņoja par patstāvību. Daudzās šaubu

plaisas ar laiku darīja savu postošo darbu, iemiesojot tādā veidā tā sapni realitātē. Bet sengaidītā patstāvība neizrādījās nemaz tik iepriecinoša, kā tas bija iedomājies. Katru dienu stihijas, it kā sacenšoties, sāka pārbaudīt tā izturību. Niknums un aizvainojums akmeni plēsa pušu. Tas izmisīgi pretojās vējam, kas atslāņoja tā smilšu graudus un pakāpeniski pārvērta to putekļos. Tas pretojās saulei, kas nokaitēja tā virsmu. Akmens pretojās pat ūdenim, kas tam slepenībā simpatizēja, īpaši kad tas apmazgāja to ar savu dzīvīgo dzestrumu, glābjot no svelmainajiem saules stariem. Tam patika būt tik neaizsniedzamai būtnei pat ritmiski glāstošo viļņu priekšā.

Akmens lepojās ar sevi, savu formu, savu neatkarību. Smējās par smiltīm - stihijas viegli tās pārvaldīja. Tas nemaz nenojauta, ka ar laiku arī to sagaidīs tāds pats liktenis.

Lielāko daļu savu dienu akmens garlaikojās, raugoties uz apkārtējas ainavas nomācošo nemainību un monotonumu. Dažbrīd tas izklaidēja sevi ar jautājumu: "Bet kur gan ir jēga?" Bieži, apcerot putnu lidojumus, akmens apskauda to brīvību un vieglumu, ar kuru tie sasniedza pašus starojošākos augstumus un neiepazītās debesu tāles. Bija mirkli, kad tas alka mainīt visu savu garo, skumjo dzīvi pret to apbrīnojamā, straujā lidojuma īso mirkli.

Tā arī dzīvoja akmens ar savu "laukakmeņa" esamību - sevī un tikai sev. Tas pat neievēroja,

kādā apbrīnojamajā un noslēpumainā vietā to bija aizmetis liktenis. Tas neredzēja, cik daudz spēka un laika tam tērēja saule, vējš un ūdens, lai pārveidotu tā dumjo, cieto būtību par kvalitatīvi jaunu stāvokli. Pārāk jau izturīga cauri gadsimtiem bija tā lepnība. Pārāk smaga bija tā matērija.

Acīmredzot tādēļ akmeņiem, kas guļ uz divu pasaulu robežas, pazīstama ir tikai personīgā, ikdienišķā dzīve. Un, kaut arī kādiem no tiem ārējās robežas jau sen ir ideāli noslīpētas, tomēr iekšēji tie ir un paliek tikai akmeņi.

*Es pametu akmeni,
Bet tas nokrita.
Es pametu putnu,
Un tas aizlidoja.*

Rigdens Džappo

P ārpildītājā pludmalē knosījās liels, raibs ļaužu pūlis. No augšas tas izskatījās kā vienota, dzīva masa, kas uzkrājās šeit tikai dēļ vēlmes saņemt baudu no dabas veltēm. Un tas ir saprotams. Saule, gaiss un ūdens - kas var būt labāks un pievilcīgāks karstā vasaras laikā? Varbūt vienīgi tikai kalni. Bet tas, kā runā, ir izredzēto liktenis.

Ja pietuvojas šai rēgainajai masai, tad var saredzēt dažādu ļaužu grupas, līdzīgas pēc sarunām un uzvedības. Nu, bet, ja iekļūst tās biežoknī, tad var pilnībā aplūkot arī atsevišķus indivīdus. Katrs no tiem, neapšaubāmi, atšķīrās viens no otra ne tikai ar ārieni, bet arī ar savu dzīvi. Tomēr, ja uzmanīgāk ieskatās, tad var atklāt, ka pat šī, tā saucamā, individualitāte, atrodas uz viena un tā paša, nebeidzamo cilvēcisko problēmu, vēlmju un prasību fundamenta. Ir pat nedaudz garlaicīgi no tādu vienmuļu domu apceres par ikdienišķo esamību, vienīgi tās ir sapakotas dažādās formās. Noteikti tādēļ, kad šajā štancēto "individualitāšu" masas starpā uzrodas patiešām Personība - Homo Verus

(Cilvēks Īstais), - pat dievi pārstāj žāvāties no gadsimtiem ilgstošās cilvēciskās nemainības un ar interesi sāk vērot mainīgos likteņus un attīstošos notikumus.

Bet, ja dieviem Homo Verus mirdz pūlī kā milzīgs dimants ceļa putekļos, tad ļaudīm saredzēt viņu ir grūti. Viņu personīgās augstprātības lēcas ir pārāk biezas un greizas. Viss apkārtējais viņiem šķiet sīks un nederīgs. Un tikai tīrs skatiens, kas ir "mīlestības spēka" pilns, bez piepūles caur pelēkās masas bezpersoniskumu ieraudzīs daudzšķautņainu dimantu, tā Būtību, kas palīdz divkājainajam dzīvniekam kļūt par Īstu Cilvēku.

Laika apstākļi bija lieliski. Un šodien viss bija tāpat kā gadu, gadsimtu un tūkstošgadi iepriekš. Tik vien cilvēku kļuva vairāk, apgērbs citāds, kā arī runāja tie citādās valodās, kaut arī sarunu jēga nav mainījusies. Atpūtnieki tāpat sildīja savus ķermeņus saulē, periodiski tos atvēsinot vēsajā ūdenī. Bērni tāpat uzjautrinājās jūras krastā, ar smiekliem un spieģšanu bēgot no paisuma viļņiem. Apkārt joprojām bija tā pati rēgainā kņada. Kāds kādu sauca, kaut kur skanēja līksmas jaunatnes spridzīgi smieklī. Un visi šie nenoklustošie cilvēciskie trokšņi, tāpat kā pagātnē, saplūda ar ritmisku viļņu bangu un kaiju, riņķojošu pār sniegbalto jūru, klaigām.

Netālu no lielā atpūtnieku pūļa gulēja gaišmatains vīrietis, pagriezis muguru rīta siltajiem saules stariem. Viņš snauduļoja.

Divdesmit metru attālumā no viņa bija apmetusies kompānija - četri kaukāziešu nacionalitātes vīrieši un jauna gaišmataina sieviete ar četrgadīgu meitenīti. Pieaugušie dzēra vīnu. Ar katru izdzerto glāzi viņu smieklī tapa arvien skaļāki, kustības brīvākas, bet runas karstākas. Bērns pastāvīgi dīdījās uz vietas, izvedot jauno māti no pacietības ar saviem nebeidzamajiem lūgumiem. Meitenīte nevarēja saprast, kāpēc mamma un svešie onkuļi tik ilgi ēd un dzer, kad ir daudz interesantāk paspēlēties, palēkāt vai vienkārši paplaukšķināt "laduškas". Beigu beigās viņai apnika sēdēt. Viņa paņēma savu vienīgo rotaļlietu - zilu lāpstiņu, ko bija atradusi smilšu kastē, - un aizskrēja pie jūras. Viņas māte tikai pavirši apgriezās, uzmetot nīstošu skatienu uz aizskrējušā bērna pusi, bet pēc tam no jauna savilka savas lūpiņas apburošā smaidā, pagriežoties pie saviem dāsnajiem, nejaušajiem paziņām.

Meitene palēkdamās pietuvojās jūrai. Papliķēja ar kājiņām pa ūdeni. Skrēja gar krastu vienā virzienā, pēc tam otrā. Paķepurojās sekļajā ūdenī, kamēr zobi sāka izsist sīku drebuli. Pēc tam pasildījās saulē, atdarinot pieaugušos. Un sāka veidot no smiltīm mājiņas, appušķojot tās ar gliemežvāciņiem un akmentiņiem. Un jo augstāk viņa mēģināja tās uzcelt, jo biežāk tās bruka mitrā materiāla smaguma dēļ. Meitene dusmojās, šķieba lūpas, visu sadauzīja un atkal ķērās pie īslaicīgo konstrukciju būves. Pēc viena no saviem

neveiksmīgajiem mēģinājumiem viņa izmētāja kārtējās uzslietās mājiņas smiltis uz visām debespusēm. Viena daļa nejauši tika uz vīrieša muguras, kurš gulēja netālu.

- Makss?! Atkal tu! Nu cik var?

Vīrietis pagrieza galvu uz meitenītes pusi.

- Nu, ko tev vēl no manis vajag?

Meitene ar izbrīnu ieskatījās vīrietim acīs. Pēc tam viņa kaut kā nedabiski noraustījās un neskaitāmas reizes nomirkšķināja acu plakstus. Līdz beidzot noteica ar izmainījušos, krietni rupjāku balsi:

- Sensej?!

- Tas pats, - nogurušā balsī noteica vīrietis un, raugoties uz smilšu čupiņām, ar skumjām pasmaidīja. - Bet tu, es skatos, joprojām būvē savas smilšu pilis?

- Pilis?

Makss atskatījās un pat pieslējās kājās.

- Kur es esmu? - viņš nekādi nevarēja atgūties, bailīgi metot skatienus pa malām.

- Kur, kur... Uz Zemes, dabiski. Kur tev vēl būt? - Sensejs negribīgi atbildēja.

Te Makss ieraudzīja savas bērnu rociņas un pat palēcās nost, it kā tās būtu svešas.

- Kas ar mani noticis?!

- Kas ar tevi varēja notikt, jau ir noticis.

- Nē, patiešām, Sensej?! Kas tie par trikiem? Tā ir hipnoze?

- Hipnoze? Triki?! - Sensejs nosmīnēja, pagriezās un apsēdās smiltīs. - Laipni aicināts

tavas realitātes pasaulē! Kā tu tur teici: "Dzīve ir šāda: vai mēs jūs, vai arī jūs mūs".

- Taču nē, Sensej, bez jokiem, - Makss ar iebiedētu skatienu raudzījās apkārt. - Kur es esmu? Kas ar mani atgadījās? Kā es šeit nokļuvu? Kas par blēņām?

- Blēņas?! – Sensejs novīpsnāja.

Bet smaids gan pazuda no viņa sejas. Viņš nopietni paskatījās uz Maksu ar tādu acu skatienu, kas bija pilns stingrības un pārmetumu.

- Bet tu atceries.

Makss aizmiedza acis vairāk no bailēm nekā no mēģinājumiem jebko atcerēties. Tumsā viņš jutās pat labāk nekā biedējošajā, neticamajā īstenībā. Bet jo vairāk viņš nomierinājās, jo biežāk viņa apziņā sāka ataut kaut kādi aizliegti, dziļi atmiņas fragmenti. Šī atmiņa bija neparasta, dzīva un reāla.

* * *

Makss attapās sava jaunā automobiļa salonā, kas bija nopirkts tieši divus mēnešus atpakaļ. Pie viņa atgriezās apmierinājums par savu dzīvi. Visbeidzot viņš sasniedza savu sengaidīto sapni - kļuva patiesi bagāts. Viņa priekšā pavērās lielas perspektīvas, un iztēle zīmēja viņam krāsainu nākotni. Viņš ar lepnumu saspieda rokās jauno stūri, kas smaržoja pēc ādas. Makss atgriezās mājup. Un nevis kādā nolaistā istabā, bet greznā savrupmājā. Tikai pusgadu atpakaļ viņš to iegādājās un veica glaunu remontu pēc Eiropas

standartiem par skaudību visiem saviem draugiem. Bet galvenais - izmantojot fiktīvas personas, pārrakstīja uz sava vārda drauga, kuru pats bija izputinājis, firmu. Kā viņš domāja, tā firma nodrošinās viņam bezbēdīgu eksistenci ilgus gadus. Maksu pārpildīja apmierinājuma jūtas par sevi. Viņš ieslēdza skaļāk radio, kur skanēja moderns hīts, un sev zem deguna sāka dungot melodiju. Dzīve visbeidzot izdevās! Un tomēr kaut kur dziļi iekšā viņam bija diskomforts. No turienes dzima nepatīkama sajūta, ka viņš tomēr palaida garām kaut ko ļoti svarīgu. Kaut arī zelta sapnis bija realizējies, Maksam nez kāpēc nebija pilnīga apmierinājuma sajūtas. Jā, viņš sasniedza vēlamu. Tomēr nesaņēma gaidāmo visaptverošas laimes piepildījumu, par ko sapņoja, kas tik ilgi kārdināja viņa domas. Kāpēc? Šaubas par savu laimi pašas no sevis sāka iznirt apziņas līmenī, it kā celtos no neizpētītajiem viņa "es" dziļumiem. Makss mēģināja tiem pretoties, pārvirzot domas uz iegūtajiem materiālajiem labumiem, bet šis iekšējais Kaut kas nepielūdzami nāca virsū Ego impērijai, radot neciešamas sāpes krūtīs. Kas gan nav tā? Makss nespēja uzminēt, meklējot šī nemierīgā stāvokļa cēloņus.

No pagrieziena milzīgā ātrumā izlidoja džips. Tas nesās pretī, taisni pretī. Maksa acis šausmās iepletās. Sirds traki sitās krūtīs. Rokas acumirkļi kļuva aukstas. Attālums nepielūdzami saīsinājās.

Anastasijas Novih zīmējums “Realitāte”

Džipa lukturu spilgtā gaisma izgaismoja Maksa automobiļa jaunā salona kabīni. Viņš asi pagrieza stūri, mēģinot izvairīties no sadursmes. Mašīnu sanesa. Trakajā virāžā Maksam aizgrābās elpa, it kā tā grozīja ne automobili, bet paša nodzīvoto dzīvi. Viņš bezpalīdzīgi kuļājās savu sengaidīto ilūziju čaulā un nevarēja izglābties no dvēseli stindzinošās, nepielūdzamās realitātes.

Dzīvnieciskas bailes sagrāba viņa ķermeni, bet galvā pavīdēja tikai viena vienīga Senseja frāze,

ko viņš sen bija piemirsis: "Dzīve - tā ir pašapmāna ilūzija". Un kā tiešu šīs frāzes apstiprinājumu Makss sajuta jaudīgu, neciešami sāpīgu sitienu. Viņš tā arī nesaprata, vai šis sitiens bija no ārpuses, vai šajā mirklī viņa dvēsele sašķīda pa daļām.

* * *

Meitenīte izmisumā purināja galvu, it kā mēģinādama atbrīvoties no murga.

- Nevar būt, - nočukstēja Makss, šausminoties par savu minējumu.

Rokas viegli trīcēja. Cerībām brūkot, viņš sajuta tādas pašas paniskas bailes, kā toreiz automobilī. Auksti sviedri pārklāja drebošo ķermeni. Neciešamas dvēseles sāpes ar jaunu spēku triecās krūtīs, saglabājot savu smeldošo asumu pat šajā dīvainā realitātē.

- Nevar būt, - atkal atkārtoja Makss, mēģinādams nomierināties. - Nē, nē... Ja es domāju, tas nozīmē, ka esmu dzīvs... Droši vien, ka esmu bez samaņas vai slimnīcā, un tas viss man rādās.

- Ahā, bet es esmu tavs pats labākais murgs! - smīnēja Sensejs. - Ak, cilvēki... Paveries apkārt, guļošā skaistule! Ko tu tur murmināji toreiz par faktiem? Ja fakti neapstiprina teoriju, no tiem ir jāatbrīvojas. Nu, pamēģini tagad atbrīvoties no acīmredzamā.

- "Acīmredzamā"?! "Toreiz"?! Es ko, patiešām nomiru? – Makss krita panikā. - Nomiru, jā?!

- Ak, Maksi, es saprotu, ka katram ir tiesības uz dumjību. Bet vajag to lietot ar mēru.

- Nē, es ko patiešām nomiru?! Nomiru?!

- Ko tu kā papagailis "nomiru, nomiru"! Vismaz es tevi redzu ķermenī, - ar smaidu noteica Sensejs.

- Ķermenī?

Makss ar bailēm sāka pētīt savu ķermeni, aptaustot to ar bērna rociņām, it kā neticēdams pats sev.

- Bet... tas taču... tas taču neesmu es...

Kad viņš tika līdz rumpja apakšējai daļai, viņa acis vēl vairāk iepletās. Viņš nobijies paskatījās leju, pēc tam uz Senseju un pusčukstus, it kā atklājis briesmīgu noslēpumu, paziņoja jaunumu:

- Tas taču... tas taču... sievietes!

Sensejs nenoturējies, raugoties uz viņa seju, iesmējās.

- Bet ko tu gribēji? Ko nopelnīji!

- Ko nopelnīju?!

Maksa šausmām nebija robežu. Viņš vienmēr uzskatīja sievietes par zemākiem radījumiem, kuras ir radītas tikai vīriešu apkalpošanai un apmierināšanai. "Nopelnīju... nopelnīju... nopelnīju," - joņoja kā virpulis viņa galvā, aizraujot apziņu nezināmā, straujā riņķojumā. Pēc spilgta zibšņa Makss no jauna sajuta sevi dzimtajā ķermenī. Viņš stāvēja sporta zālē, pūlī, kas bija apkārt Skolotājam.

- Katrs saņem to, ko ir pelnījis, - Sensejs atbildēja uz kārtējo Maksa jautājumu. - Ja tu

neesi iekšēji mainījies savas dzīves laikā uz labāku un pierādījis Dievam, ka tu esi Cilvēks, nevis dzīvnieks, tad attiecīgi arī saņem dzīvnieka likteni, tikai vēl sliktākos nosacījumos. Kā saka, kādas ir tavas darbības, tāda arī ir Dieva alga.

- Es zinu, ka cilvēks var nožēlot grēkus, nu, it kā pirms nāves, un viņam tiks piedots. Skaitās, ka Dievs ir visu piedodošs.

- Zini, ir tāds labs krievu sakāmvārds: "Un nožēlā maz jēgas, ja nožēla nokavējas". Jā, Dievs ir visu piedodošs. Bet, ja tu grasies atlikt Dievu uz nenoteiktu "pēc tam", apmierinot savu dzīvniecisko iegribu, un atnāksi pie Viņa ar tukšu grozu, kurā mētāsies vienīgi tava nožēlojamā nožēla, tad esi drošs - arī Dievs atliks tevi uz nenoteiktu "pēc tam".

- Nē, nu, kāpēc gan es Viņu atlikšu uz nenoteiktu "pēc tam"? Lūk, tradicionāli vecumdienās...

- Vecumdienās? Bet vai tu esi pārliecināts, ka nodzīvosi līdz tām? Kur tu rāvi, ka zināsi, kad iestāsies tava pēdējā diena? Nāve tevi nebrīdinās, tā atnāks un nopļaus. Un kas tev atliks? Apjēgt, cik ļoti dumji un tukši iztērēji tev doto laiku, tā arī nepaveicot galveno, kādēļ tu atnāci šai dzīvē?!

- Jā, - savā dobjajā balsī noteica blakus stāvošais Volodja, Īpašo uzdevumu apakšvienības komandieris. - Pirms nāves nesaelposies, bet pēc - jau par vēlu domāt par ārstu.

- Pilnīgi pareizi, - apstiprināja Sensejs.

Maksam neatradās, ko atbildēt. Iestājās ilga pauze.

- Tomēr aizvainojoši, ka cilvēka dzīve ir tik īsa, - norādīja Andrejs, Maksa draugs. - Re, kaut kāds stulbs koks – sekvoja – dzīvo līdz četriem tūkstošiem gadu. Bet tu tikai simts ar grūtībām izvelc!

- Nu, kāpēc gan stulbs koks? - noteica Sensejs.

- Brīnišķīgs un noderīgs. Bet par dzīves īslaicīgumu... Ļaudis tik un tā ir pārmērīgi slinki, bet, ja viņiem atvēlētu daudz vairāk laika, viņi vispār noslīktu matērijā.

- Jums ir taisnība, - domīgi noteica apaļīgs, piecdesmit gadus vecs vīrietis, kurš bija viens no sarunas klausītājiem. Puiši, vīrietim aiz muguras, dēvēja viņu par "Vareņiku", jo viņa seja ar tuklu, izvirzījušos apakšlūpu kaut kā atgādināja šo produktu. – Apziņa par dzīves īslaicīgumu un nāves neizbēgamību liek cilvēkam novērtēt dzīvi un izmantot laiku auglīgi.

- Nāve noteikti veic savdabīgu nodzīvotā rezumējumu, - teica Volodja.

- Un pamudinoši darbojas uz dzīvajiem, - papildināja "Vareņiks".

- Pilnīgi pareizi, - atkal apstiprināja Sensejs. - Atskārsme par sava ķermeņa neizbēgamo iznīcību liek meklēt atbildes uz jautājumiem par mūžību, liek virzīties garīgajā attīstībā un mainīties iekšēji. Tādēļ nāve arī dota cilvēkam, lai, atceroties par tās neizbēgamību, viņš

iemācītos saprast savu būtību, iemācītos pārveidot sevi un savu dabu, novērtētu laiku, kas ir dots viņam garīgai nobriešanai. Savā ziņā nāve ir durvis uz īsto realitāti. Un nodzīvotā rezultāts vērtējams tieši pēc cilvēka sakrātajām garīgajām bagātībām. Tas, ko tu iegūsi te dzīves laikā, tāda realitāte sagaida tevi aiz durvīm.

- Jā, bet kāpēc mūsos tik stipri sēž tieksme nodrošināt sev nākotni, it kā mēs grasītos dzīvot mūžam? - pavaicāja "Vareņiks".

- Tāpēc ka šī tieksme, galvenokārt, ir no zemapziņas dziļumiem. Tā nāk no pašas dvēseles, bet dvēsele vienmēr tiecas savienoties ar Dievu, tas ir, nodrošināt sev sengaidīto nākotni, nevis kļīst apkārt mirkļos pa dažādiem ķermeņiem. Bet mūsu matērija caur cilvēka saprātu visu laiku mēģina likt šo tiekšanos pēc dziļuma savā personīgajā dienestā, likt kalpot Ego. Tādēļ cilvēks gandrīz nekad netiek apmierināts ar to, ko sasniedz ārēji dzīvē, jo īstie dārgumi nākotnes nodrošinājumam ir garīgi, bet ne materiāli.

- Kaut kā grūti noticēt, ka mēs visi kādreiz nomirsim, - sacīja puisis, kas stāvēja aiz Maksa.

- Kāpēc kādreiz? Neviens nezina, kas ar viņu var notikt pēc minūtes. Bet vai tad jautājums ir likteņa ceļos? Jautājums ir tajā, ar kādu bagāžu mēs stāsimies realitātes priekšā. Ļaudis tiecas pēc mūžīgās dzīves, jo viņos pašos ir ietverta mūžības daļiņa, bet saprāts ar savu dzīvniecisko sākotni šo iekšējo vilkmi pārgroza savā manierē - uz mūžīgo dzīvi ķermenī, protams, uz Zemes, jo

cita realitāte, bez šā izplatījuma, dzīvnieciskajai sākotnei nav zināma un pieņemama...

Kā tikai ļaudis nav iemanījušies paši sevi mātīt! Daudzi domā: "Kādēļ garīgi vingrināties, lūgties, meditēt, domas stingri kontrolēt vai vienkārši iemīlēt līdzcilvēku? Dzīvi uz to var iztērēt. Bet ja nu tā tiek dota tikai vienu reizi? Un, ja nu pēc nāves tikai zārks un mitra zeme, kurā pats satrūdēsi, un zārks putekļos pārvērtīsies".

Daži no klātesošiem, to skaitā arī Makss, paši to neievērojot, vienlaikus nodūra skatienus. Acīmredzot Senseja sakāmais skaidri sakrita ar viņu domām.

- Vai nav tiesa, pats smagākais dzīvnieciskās sākotnes pamatojums, lai saprātā apslāpētu dvēseles uzplaiksnījumus un pastiprinātu vilkmi pēc materiālās pasaules?! Citi ļaudis gan vienkārši cenšas nedomāt par nāvi. Mēģina izvairīties no šīs urdošās, uztraucošās domas pēc strausa metodes - paslēpj galvu smiltīs, un, šķiet, ka bīstamības nav. Tās visas ir muļķības! Palasiet par svēto dzīvi. Paņemiet kaut vai par Sarovas Serafīmu. Viņš turēja zārku savā cellē, lai acu priekšā būtu pastāvīgs atgādinājums par miesas mirstību. Svētie ļaudis nelidinājās pasaulīgās nākotnes ilūzijās. Viņu dzīve bija šodienā. Viņi vienmēr gaidīja, ka tieši šodien stāsies Visaugstākā Tiesas priekšā, tāpēc arī centās garīgajā ceļā, un tāpēc arī guva rezultātus "Mīlestības spēka" atmodināšanā. Un no tā arī

dzima viņu brīnumi - ļaužu izārstēšana gan garīgi, gan fiziski... Pamatmasa atstāj savas garīgās lietas uz "rītdienu", pat neaizdomājoties, ka tā "rītdiena" viņiem var nekad neiestāties... Skumjākais, ka katrs savā stundā saprot aizgājušo, vērtīgo mirkli neatgriezeniskumu, taču tas ir par vēlu, pārāk vēlu...

* * *

"Par vēlu, pārāk vēlu...", - atbalsojās Maksa galvā. Iekšējā skatiena priekšā ņirbēja pagājušās dzīves ainas. Spilgtie momenti, īpaši satriecošie, emocionālie iespaidi pamīšus mijās ar viņa domām, kā arī bijušo draugu, radnieku un tuvinieku dažādiem tēliem. Dažās vietās bildes palēninājās. Un vairumā gadījumu tas bija saistīts tieši ar Senseju. Makss it kā dubultošanās, no jauna pārdzīvojot dotos mirklus. Tagad viņš jau skatījās uz šiem notikumiem pilnīgi no cita skatupunkta. Un, ja tajā dzīvē Makss vērtēja notiekošo no savas materiālās esamības puses, tad pašlaik tieši no savas dvēseles pozīcijas...

* * *

Var sacīt, ka Makss nejauši nonāca Senseja treniņos. Vienkārši viņš tik daudz jau bija dzirdējis par viņu, ka nolēma kopā ar savu draugu apmeklēt šo austrumu cīņas sekciju, kas viņu pilsētā jau kļuva leģendāra. Atnāca, paskatījās un tā arī palika. Un, ja draugu vairāk saistīja cīņas

māksla, tad Maksu ieinteresēja paša Senseja neparastā filozofija. Makss bija diezgan erudīts, daudz lasījis un apguvis filozofijas pamatus – bija jaušama viņa profesoru ģimenes sakņu ietekme. Tādēļ Senseja personā viņš atrada patiešām sevis cienīgu sarunu biedru un oponentu savām dogmām.

Neordinārie Senseja pasaules uzskati arvien vairāk sagrauba zinātkāro Maksa prātu. Viņš ticēja un vienlaikus neticēja dzirdētajam. Drīzāk, ka ticēja, kaut kā no iekšpuses, vadoties tikai pēc attālām intuitīvām jūtām, bet neticēja tieši ar loģiku, prātu, pakļaujot visu Senseja sakāmo šaubām un mēģinot salūkot tam savus pierādījumus, apstiprinājumus literatūrā, dzīvē, arī personīgajā pieredzē un izjūtās.

Gadījās reiz, ka viņš, aiz durvīm esot, nejauši izdzirdēja Volodjas un Senseja sarunu par viņa kompāniju.

- Kādēļ tu auklējies ar viņiem kā ar maziem bērniem? Tikai laiku velti tērē. Vai tad no viņiem iznāks kas jēdzīgs? Viņi taču ir slinki! Pat ar ķermeni negrib strādāt, kur nu vēl garīgi. Mūžam viņus šaubas māc! Visu laiku baidās, domā, ka šeit no viņiem grib izveidot kaut ko nesaprotamu, apmānīt viņu vērtīgo dabu... Taču kam viņi ir vajadzīgi, izņemot pašiem sevi?! Grib izzināt sevi - lai izzina! Bet, ja negrib, karogu tiem rokās un punkts! Ko tu ar viņiem tērē laiku?! Piemēram, Makss, mūžam par kaut ko šaubās...

- Nē, Volodja. Ja cilvēks šaubās, tātad meklē. Bet, ja ir tieksme meklēt, tas nozīmē, ir vēlme izzināt... Iekšpus viņa ir divu jaudīgu sākotņu līdzāspastāvēšana. No vienas puses, dvēsele vibrē, zvana kā torņa zvans, nedot mieru. Bet no citas puses, matērija strādā pilnā sparā. Lūk, un sanāk, ka viņam ir pastāvīgas šaubas lietu kārtībā, tā teikt, iekšējā konflikta sekas.

- Ja reiz viņš nav stingrs izvēlē, tātad arī izredžu viņam nav.

- Izredžu izrauties, protams, pamaz. Bet tomēr ir. Viss ir viņa paša rokās.

Makss, klausoties visu šo aizkulišu sarunu, bija apjucis. Te viņā vārījās ļaunums, tad aizsvilās nolemtība, tad viņu iepriecināja Senseja aizstāvība. Un, beidzot, pēdējie Senseja vārdi galīgi viņu iedrošināja, atmodinot viņā ierasto meklējuma garu. "Jā, viss ir manās rokās!!!"

* * *

Dienas paskrēja, mirkli izkūpēja, bet Makss mētājās kā svārsts no vienas puses uz otru, no materiālā pie garīgā. Viņa dumpīgā būtība nekādi nevarēja iegūt atbalsta punktu. Viņš mētājās savu jautājumu atbilžu meklējumos. Uzdūrās uz dažādiem variantiem. Šaubījās te par vienu, te par otru un atkal palika viens pret vienu ar tiem pašiem jautājumiem. Tas kļuva par viņa dabisko stāvokli. Tomēr, uzturoties Sensejam blakus, viņš sajuta sevi citādāku. Viņš nevarēja ne nieka izskaidrot, bet juta neparastu mieru... Dažbrīd

Makss klausījās Senseju, bet pilnībā viņu nedzirdēja. Drīzāk viņam patika vienkārši skanējums no abpusējā dialoga. Bet gadījās arī tādi momenti, kad Ego atlaida savus grožus, un Makss ne tikai dzirdēja, ko runāja Sensejs, bet arī juta, kā viņa paša dvēsele trīc, piepildot ķermeni ar neikdienišķu prieku. Pašreiz tādi mirkļi arī iznira no atmiņas dziļumiem. Tikšanās mirkļi, kuros bija svarīgi pat ne paši vārdi, bet tas, kas notika dvēselē, kaut kāds iekšējs pieplūdums, kura laikā saprātu piepildīja mīlestība pret visu īsto, bet dzīvnieciskā sākotne uz laiku atkāpās no savām pozīcijām.

Makss no jauna skaidri izdzirdēja Senseja vārdus, kas aizveda viņu nodzīvotās dzīves neaizmirstamajos mirkļos. Todien viņš ar savu draugu pēc treniņa palika uz papildnodarbībām tikai intereses dēļ papļāpāt ar Senseju.

Bet šie neregulārie papildnodarbību apciemojumi sākās no tā, ka reiz, aizkavējoties pēc ierastā treniņa, Makss nejauši dzirdēja, kā Senseja personīgie skolnieki pārsprieda savā starpā garīgo praksi "Lotosa Zieds", kas Maksam izraisīja interesi. Viņu pārsteidza, ka tā nebija vienkārši meditācija. Tā bija prakse, kura pašu Sidhārtha Gautamu aizveda pie garīgās atmošanās, radot no viņa dievam līdzīgu būtni - Budu. Tieši šo praksi pārvaldīja Senās Ēģiptes izredzētie faraoni. Atskaņas par dotās prakses pilnību bija cildinātas hinduisma grāmatās, kas rakstītas vēl sanskritā, ķīniešu viedo traktātos,

Senās Grieķijas eposā. Tādu informāciju Makss vienkārši nevarēja palaist garām. Viņu saistīja šeit viss vienlaikus: gan senatne, gan noslēpumainība un dievišķais svētums, ko sasniedza tie, kas nodarbojās ar šo praksi. Viņš vērtēja to kā iespēju pārveidot sevi, bet galvenais - kļūt nozīmīgam šajā pasaulē.

Makss uzmācās Sensejam ar jautājumiem par šo garīgo praksi, un, panācis savu, aizskrēja mājup, priecādamies kā zaglēns par iegūto dārgumu. Pirmās trīs dienas viņš cītīgi visu pildīja. Lai cik tas nebūtu dīvaini, šī prakse viņam sanāca daudz labāk nekā citas iekšējās apceres meditācijas, kuras Sensejs deva austrumu cīņu nodarbībās. Pēc tam Makss novērsās uz tā brīža materiālās esamības problēmām, un viņa vēlme nodarboties ar garīgo praksi apdzisa. Drīz vien arī sadzīvē iestājās sarežģījumi. Maksam iestājās grūtsirdības periods, kā laikā viņš no jauna uzsāka nesekmīgus mēģinājumus uzaudzēt sevī "ziedu". Un, tā kā nekas nesanāca, viņš aizskrēja pie Senseja "paraudāt uz pleca" un atkal meklēt atbildes uz sev sasāpējušiem jautājumiem.

- Sensej, kur gan es kļūdījos? It kā darīju visu pareizi... Miera stāvoklī iedomājos, ka sevī, saules pinuma rajonā, iestādu graudu. Pēc tam sāku to "piesātināt" ar Mīlestības spēku, turēju pozitīvas domas galvā... Sākumā es pat jutu tādu kā vieglu vibrāciju saules pinuma rajonā, iedomājos, kā tas manī uzdīga... Bet pēc tam

pagāja dažas dienas - un nekā... Pat to pašu primārāko siltumu nevaru sajust...

- Nu, pareizi. Kad tu visu darīji tieši ar Mīlestības jūtām, tev sanāca. Bet, kad novērsies un mēģināji darīt tikai ar prātu, tev nekas neizdevās. Tas ir dabiski. "Lotosa zieds" - tā ir pastāvīga kontrole un pastāvīga Mīlestības plūsma. Tādēļ, lai izaudzētu "ziedu", vajag vienmēr noskaņot sevi mīlestībā uz Dievu, uz visu patieso. Atbalstīt šo stāvokli iekšēji, neskatoties ne uz kādām likteņa peripetijām. Un es vēlreiz uzsveru - "zieds" jāaudzē ne ar domām, bet patiesām jūtām. Šīs garīgās prakses būtība ir Mīlestības jūtu atmodināšanā, tālāk to pastiprināšanā un pastāvīgā, atkārtotu, pastāvīgā saglabāšanā līdz pat fiziskām sajūtām saules pinuma apvidū.

- Bet kāpēc tieši tur? Tas vispār ir izskaidrojams no cilvēka fizioloģijas viedokļa? – Makss sāka aizrauties ar izjautāšanu.

Sensejs tikpat kā nemanāmi nosmīnēja. Pa to laiku uz soliņa piesēdās Volodja. Bet, tā kā papildnodarbību laiks tuvojās beigām, pēc viņa atnāca arī citi puisi.

- Var izskaidrot arī no cilvēka fizioloģijas viedokļa, tā teikt, pašā rupjākajā, primitīvākajā līmenī, - atbildēja Sensejs.

- Bet kāpēc fizioloģija ir primitīvs līmenis? – ar sev iemīļoto izsmieklu vaicāja Makss, juzdams, ka viņa persona atrodas vispārējās uzmanības centrā.

- O, un vēl kāds primitīvs! - smaidīja Sensejs. - Cilvēks īstenībā ir tīra fizika, vienas vienīgas enerģiju kustības formulas. Un visa viņa ķīmija nāk tieši no turienes. Un tas, ko es mēģinu tev izskaidrot, ir tikai pats primitīvākais skaidrojums, kā skaitīt uz pirkstiem, tavu fizioloģisko asociāciju veidā.

- Es arī ar lielu prieku lieku reizi paklausītos par šo "primitīvo skaidrojumu", - sacīja Volodja. - Kaut arī tavā izpildījumā "lieka reize" nekad nemēdz būt lieka. Katru reizi dzirdu kādu jaunu papildinājumu.

- Es arī tāpat uzskatu, - piebilda Stass, garš puisis ar atlētisku ķermeņa uzbūvi.

Viņa draugs Žeņka, tikpat varena auguma, piecēlās no sola un jokojot, svinīgi pakratīja rokas Stasam un Volodjam.

- Pilnībā jums piekrītu.

- Nu, ja reiz sākās tādas runas, tad lai notiek, - Sensejs pamāja ar roku. – Atkārtosim iepriekšējo vielu. Tātad visi jūs varat iedomāties, kas ir saules pinums. - Viņš apturēja skatienu uz Maksu, kurš apjucis pamāja ar galvu, nesakot nedz "jā", nedz "nē". - Tā, sapratu. Šis pinums (plexus coeliacus) sastāv no atšķirīga lieluma un formas nervu mezglu kopuma, ko savā starpā saista liels daudzums dažāda garuma un biezuma savienojošu zaru. Variāciju ir ļoti daudz, gan pēc nervu stobru un mezglu daudzuma, kuri ir pievienoti pie tā un ietilpst tā sastāvā, gan pēc tā jaudīgā konglomerāta formas. Savā centrā saules

pinums vairāk atgādina savienotas trīsstūra virsotnes. Bet pēc kopējās ārējās formas - visbiežāk nelīdzens riņķis, jo nervi no saules pinuma radiāli virzās uz visām pusēm pa vēdera dobuma orgāniem kā gaisma no saules. Nu un, dabiski, tur ir liels daudzums nervu galu. Saules pinums attiecināms pie pašiem lielākajiem veģetatīvajiem pinumiem. Viņu pat sauc par "vēdera smadzenēm".

Tad lūk, kas notiek, kad cilvēks izpilda garīgo praksi "Lotosa zieds"? Ja iekšējo enerģiju cirkulācijas procesu tēlaini projicē uz cilvēka fizioloģiju, tad sanāks sekojoša aina: mērķtiecīgi koncentrējot uzmanību saules pinumā ar jūtām, uzsveru, ar pozitīvām jūtām, notiek nervu galu kairinājums, tajā skaitā arī nerva Vagusa, viena no galvaskausa divpadsmit pāra nerviem, vai tā saucamā klejotājnerva. Starp citu, gribu pievērst jūsu uzmanību, ka saules pinuma parasimpātiskās daļas veidošanā piedalās gan labais, gan kreisais klejotājnervs. Vēl jo vairāk, pinuma sastāvā ietilpst lielākā daļa no abu klejotājnervu kopējā aizmugurējā stumbra. Tagad atgriezīties pie mūsu koncentrēšanās. Pēc klejotājnerva kairinājuma, signāli caur to dodas uz galvas smadzenēm. Un, izejot caur sadales mezgliem, nonāk hipotalāmā.

- Hipotalāmā? - satrūkās Makss un, jau acīmredzami ieinteresēts, prasīja: - Vai tas ir tas, ko sauc par "senajām smadzenēm" vai "čūskas smadzenēm"?

- Jā, - apstiprināja Sensejs. - Un arī par "pirmatnējām smadzenēm", "dinozaura smadzenēm" un "rāpuļu smadzenēm", kā to tikai nedēvē. Hipotalāms ir patiešām viens no senākajiem veidojumiem. Hipotalāma apgabala paraugs eksistē pat hordaiņiem, tas ir, pašiem primitīvākajiem no visiem mugurkaulniekiem. Cilvēkā hipotalāms gan, var sacīt, ir attīstīts līdz pilnībai.

- Bet kāpēc to sauc tieši par rāpuļu, dinozauru smadzenēm, bet ne par, piemēram, hordaiņu vai amfībiju smadzenēm?

- Saproti, lieta ir tāda, ka tieši seno rāpuļu laikos, jo tie patiesi bija pirmie virszemes mugurkaulnieki, hipotalāmu nācās ievērojami pilnveidot un diferencēt, ņemot vērā adaptāciju virszemes eksistencei. Bet cilvēka hipotalāma variants - tas ir tikai uzlabots variants pār seno rāpuļu hipotalāma apgabala bāzes projektu. Un starpība starp tiem... nu, teiksim, kā starp pirmo ESM modeli un mūsdienīga datora modeli. Principā viens un tas pats, bet pilnīgi citas iespējas...

- Normāli, - īsi atbildēja Makss, pārsteigts par dzirdēto.

- Tad lūk, atgriezīsimies pie mūsu cilvēciskā hipotalāma. Lai saprastu, kas tieši tur notiek pēc uzbudinājuma pārraides, sākumā atcerēsimies, kas ir hipotalāms, kaut vai to, kas par to šobrīd ir zināms. Hipotalāms ir augstākais centrs, kurā savācas visi dati par iekšējo organisma stāvokli.

Tas ir kā starpnieks starp nervu sistēmu, iekšējiem orgāniem un audu šķidrumiem, kā arī, es vēl piebilstu, enerģijas pārveidotājs. Saņemot nervu impulsus no smadzeņu garozas, hipotalāms pāršifrē to valodā, kas organisma šķidrumu vidēm ir saprotama.

- Kā tas ir?

- Nu, tiek mainītas attiecības, hormonu, fermentu, sāļu koncentrācija un tā tālāk. Starp citu, neviena galvas smadzeņu daļa neatrodas tik privileģētā stāvoklī ar asins apgādi kā hipotalāma apgabals. Ķīmiskās vielas, kas nāk no asinīm, pastāvīgi signalizē, kādā stāvoklī atrodas iekšējie orgāni un sistēmas katrā atsevišķā momentā. Vienkāršāk runājot, hipotalāms ir labs pārvaldnieks, kas izcili satiek gan ar „uzņēmuma” saimnieku, gan ar strādniekiem un prot rīkoties ar resursiem, kas tam ir uzticēti. Tādēļ arī uzņēmums strādā kā vienots mehānisms. Kopumā šis pārvaldnieks nodrošina „uzņēmumam” pilnu homeostāzi.

- Home... kas, kas? – Makss klusi pārjautāja blakus sēdošajam Žeņkai.

Viņš viegli pasmaidīja un tikpat klusi, nopietni viņam atbildēja:

- Bāze, protams. Neesi dzirdējis šādu izteicienu? Tad, kad uzņēmumā sen nav bijis nodokļu inspektors.

- Ā-a-a, - daudznozīmīgi novilka Makss un apmulsis piebilda: - Jā, tagad atceros.

Sensejs, izdzirdot to, pasmaidīja:

- Homeostāze ir šīs iekšējās organisma vides nemainīgums.

Viņš ar vieglu pārmetumu paskatījās uz Žeņku, kurš ar nevainīgu sejas izteiksmi sāka taisnoties:

- Bet es ko? Es tā arī sacīju. Kad uzņēmumā ir iekšējās vides nemainīgums? Tad, kad tur sen nav bijis nodokļu inspektors.

Puiši iesmējās, bet Sensejs bezcerīgi atmeta ar roku uz viņa pusi.

- Bet kas ir organisma saimnieks? – Makss painteresējās pie Senseja, nemierīgi šķielējot uz Žeņkas pusi.

- Epifīze, - vienkārši atbildēja Sensejs, it kā tas pats par sevi būtu saprotams. - Tātad esam noskaidrojuši, ka hipotalāms ir veģetatīvā nodrošinājuma un kontroles galvenais zemgarozas centrs. Tas visaktīvāk piedalās sirds un asinsvadu sistēmas, kuņģa un zarnu trakta, ķermeņa temperatūras, organisma bioķīmijas darbības regulēšanā, kā arī regulē bioloģiskos ritmus, bada, apetītes, slāpju sajūtas, iespaido seksuālo uzvedību un tā tālāk. Un, protams, hipotalāms koordinē nervu darbības pašas daudzveidīgākās formas, sākot no nomoda, miega stāvokļa un visbeidzot ar atzinīgu un noliedzošu emociju veidošanu, organisma uzvedību reakcijas laikā... Bet, kā saka, tas viss ir zināšanai, lai jūs labāk saprastu sekojošo. Tagad par galveno. Tieši hipotalāmā atrodas divi senākie centri.. Ja uz galvaskausu paskatās no augšas, tad šie centri kopumā ar čiekurveida ķermeni veido savdabīgu

iekšējo trīsstūri, kura virsotne ir epifīze. Dažādos laikos tie tika dēvēti dažādi, bet to būtība no tā nemainās. Viens no to nosaukumiem, kas pieminēts senajos rokrakstos, - "agatodēmons" un "kakodēmons". Agatodēmons stimulē atzinīgu domu dzimšanu, bet kakodēmons - negatīvu domu dzimšanu.

- Kā, kā? "Dēmons"? – Makss pārjautāja. – Kas tas ir, vai tulkojumā tas ir "sātans"?

- Tulkojumā no grieķu valodas "dēmons" (daimon) nozīmē "dievība", "gars". Bet jau vēlāk kristietība aizņēmas no grieķiem šo vārdu un piepildīja šo ar tādu nozīmi, kā tu sacīji.

- Bet "kako"? - atkal prasīja Makss.

- "Kako" tā arī ir "kako", - pajokoja Sensejs. - Priedēklis "kako" nāk no grieķu "kakos", kas nozīmē "slikts".

- Lūk! Es vienmēr esmu teicis par šī internacionālā vārda daudzfunkcionalitāti, - jautri piezīmēja Žeņka.

Puiši atkal iesmējās.

- Tas nozīmē, ja "kako" - "slikts", tad "agato" sanāk "labs"? - precizēja Makss.

- Pilnīgi pareizi, "labs". Starp citu, šis pozitīvo domu centrs bija zināms jau senajiem ēģiptiešiem. Un nebūt ne nejauši Senajā Ēģiptē parādījās medaljons, kurš vēlāk kļuva par talismanu. Tas tika nosaukts grieķu-ēģiptiešu tradīcijā par "agatodēmonu". Uz tā bija čūskas attēls ar lauvas galvu un septiņām mirdzošām zvaigznēm (kuras vēlāk pārtaisīja par kroņiem).

- Tad sanāk, grieķi šīs zināšanas pārņēma no ēģiptiešiem? - prasīja Volodja.

- Jā. Un, ja ēģiptiešiem vismaz kaut kas bija no sākotnējām zināšanām, tad grieķi, aizņemoties tās, pārvērta zināšanas mitoloģijā. Tā grieķu tradīcijā parādījās agatodēmons - labais gars, kas seko cilvēkam dzīves laikā. Viņš skaitījās par starpnieku starp ļaudīm un dieviem.

- Un, padarot iekšējo par ārējo, ļaudis viņu pazaudēja, - ar smaidu komentēja Volodja, izmantojot Senseja izteicienu.

- Pilnīgi pareizi.

- Tātad domas dzimst tieši hipotalāmā? - Maksis pasteidzās atgriezties pie sarunas par sev tik interesējošu tēmu.

- Nu, ne pašā matērijas daļā, kā tu domā, - atbildēja Sensejs. - Es taču teicu, šī ir tēlaina salīdzināšana, enerģiju projekcija matērijā. Domas dzimst ne tieši smadzeņu vielā, zem nosaukuma „hipotalāms”. Tās dzimst šajos centros, par kuriem es runāju. Bet dotie centri ir savdabīgi smalkās matērijas čakrāni, no kā dabas arī sastāv mūsu domas. Un, ja tev izoperēs doto smadzeņu daļu, tad tev būs novērojami domāšanas, uztveres, atmiņas, noteiktu psihisku funkciju traucējumi un tā tālāk, bet domāt tu no tā nepārstāsi.

- Skaidrs.

- Dotie centri ir savdabīgi pusvadītāji starp smalko matēriju un nervu sistēmu. Tie pieņem nervu sistēmas signālus, pārtulkojot tos smalkajā

matērijā, un tai pašā laikā paši var kodēt informācijas signālu un, teiksim, nosūtīt pa nervu ceļiem "domas pavēli"... Piebildīšu pie tā jums jau zināmo, ka gan pie pozitīvu, gan negatīvu emociju uzbudinājuma vairāk aktīva ir nervu sistēmas parasimpātiskā daļa, kurā viens no svarīgākajiem nerviem ir klejotājnervs.

Atgriezīsimies tagad pie sākuma. Kas notiek izpildot garīgo praksi "Lotosa zieds"? Kad hipotalāmā nonāk uzbudinājums no klejotājnerva, kas ir izsaukts tieši ar pozitīvo jūtu koncentrēšanu, tad šie nervu signāli savukārt, iziet caur abiem centriem. Turklāt līdzās lielai agatodēmona stimulācijai notiek arī mazāk izteikta kakodēmona stimulācija. Stimulējot agatodēmona centru ar dotās enerģijas veidu, sacīsim vienkāršāk, ar "Mīlestības enerģiju", cilvēks sajūt svētlaimes, visaptveroša prieka stāvokli.

Tagad aplūkosim gadījumu ar Maksu. Principā kaut ko tamlīdzīgu piedzīvo gandrīz visi iesācēji. Tikko kā cilvēks atslābina savu uzmanību vai pilnībā novēršas uz savām dzīvnieciskajām sajūtām, tā notiek izvirdums, kas sakrājies no vienlaicīgas kakodēmona centra stimulācijas. Sākotnēji tas izpaužas, rodoties negatīvajām domām ar negatīvo emociju uzbudinājumu. Tieši te dzimst šaubas. Bet kad tu, lūgums šo īpaši piefiksēt, piešķir šīm domām savu spēku - uzmanību, - tad, kā dotās sintēzes sekas, notiek vairāku citu nervu sistēmas centru uzbudinājums.

Tādēļ cilvēks krīt depresijā, rodas nomācošs, nospiests garastāvoklis vai agresija. Pēc tam šis tavas uzmanības sagrābšanas process ar negatīvām domām vēl vairāk padziļinās, tādā veidā spēcīgāk stimulējot kakodēmona centru. Sanāk apburtais loks, un cilvēks, kā saka, atkal nonāk savas dzīvnieciskās sākotnes tīklos.

- Un kā lai pārrauj šo apburto loku? -
painteresējās Makss.

- Tur jau tas suns ir aprakts! Cilvēka smadzenes no dzimšanas ir noskaņotas dzīvnieciskās sākotnes frekvencē, kaut arī tā ir pati primitīvākā programma no visām viņa iespējām. Kakodēmona centru praktiski pastāvīgi stimulē pats cilvēks, kurš dzīvo parastu dzīvi, nepiedaloties savas garīgās sākotnes attīstībā. Tādēļ dotajā indivīdā spītīgi turas klāt tādi elementi kā skaudība, niknums, naidis, mantkārtība alkatība, greizsirdība, bailes, egoisms un tā tālāk. Kādam tie ir izteiktāki, kādam – mazāk izteikti. Bet diendienā šie ļaudis paši sev kož astē un no šā kodiņa vēl vairāk cieš. Agatodēmona stimulācija viņos notiek ārkārtīgi reti. Pamatā tā notiek nenožīmīgu kairinājumu veidā, un tie paši ir uz īsu laika sprīdi. Turklāt tam seko šī kairinājuma apslāpēšana ar vēl vairāk stimulēto kakodēmona centru.

Bet cilvēki, kas virzās pa garīgo ceļu, mērķtiecīgi stimulē agatodēmona centru. Pie kā tas ved? Aplūkosim "Lotosa ziedu", jo tieši viņa darba shēma cilvēka organismā ir jebkura garīgā

ceļa iznākums, kas, teiksim tā, atved pie vieniem un tiem pašiem iekšējiem Vārtiem. Tātad, ja pareizi pilda "Lotosa ziedu", kontrolē savas emocijas, domas, savas uzmanības spēku un pacenšas lielāko laika daļu, bet vēl labāk - pastāvīgi, uzturēties Mīlestības stāvoklī, lokalizējot šīs jūtas saules pinuma rajonā, tad var panākt sekojošo: pastāvīgs kairinājums un agatodēmona centra stimulācija pastiprina tā darbu, iedarbinot noteiktus mehānismus, kuri apslāpē kakodēmona centra nenožīmīgo stimulāciju... Šeit jau ir tīra fizika, tādēļ es neiesaistīšos sīkumos, kas jums ir nesaprotami. Īsāk, ja atkal tēlaini izpaužamies fizioloģijas mēlē, notiek kaut kas līdzīgs kakodēmona apgabala pilnai vai daļējai bremzēšanai. Rezultātā atbrīvojas enerģija, kas nekavējoties pastiprina agatodēmona darbu, kas savukārt noved pie izvirduma, kas aktīvi stimulē čiekurveida ķermeņa darbu. To vēl sauc par epifīzi. Un tieši jaunajos nosacījumos epifīzes darba rezultātā, vienkāršāk runājot, mainoties viļņu frekvencei, cilvēkam arī atveras garīgais redzējums vai, kā to dēvē Austrumos, "Trešā Acs". Nu, bet tas jau savukārt sekmē kolosālu dvēseles spēku atmodu. Cilvēks ne tikai mainās iekšēji, viņam atveras īstu zināšanu noliktava, augstāko pasaļu reālijas...

Sensejs aplkusa.

- Un tomēr es nesaprotu, - paziņoja Makss, paraustot plecus, - kā kaut kāds čiekurveida

ķermenis var tik globāli pārveidot cilvēku? Es vēl pieļauju - centrālā nervu sistēma. Bet epifize?!

- CNS patiešām aizņem vienu no privilīģētajām vietām organisma pārvaldes sistēmā, tomēr visa iekšējā saimnieks ir tieši epifize. Tā ir augstākās kontroles savdabīga institūcija, kura izrāda savu nozīmīgo ietekmi tikai tad, kad cilvēkā notiek patiesi globālas pārmaiņas. Bet, ja to nav, tā vienkārši "novēro", ik pa laikam kontrolējot smadzeņu struktūru kopējo noskaņojumu, koriģējot to darbu: aktivizējot vai apslāpējot šos vai citus procesus. Bet, pats galvenais, tieši epifize ietver informatīvās matricas, savdabīgas hologrammas, kurās glabājas informācija par visu, kas attiecas uz doto indivīdu, tajā skaitā arī par viņa iepriekšējām dzīvēm. Tas ir pats slepenākais atmiņas "seifs", kam ir "ugunsdrošs dubultdibens", jo tas ir arī čakrāns. Viss, ko tu redzi dzīves laikā, sajūti, pārdzīvo, vispār viss tavs iekšējais un ārējais fiksējas tieši čiekurveida ķermenī. Tas ir savā ziņā iekšējais Vārtu Sargs, kas vienmēr visu zina par tevi, visas tavas slepenās un atklātās vēlmes. Starp citu, pirmie Kristus sekotāji šo informāciju bija interpretējuši kā personisko lapaspusi Dieva rokās esošajā dzīves grāmatā, kur tiek ierakstīts viss par cilvēku... Un tāpēc, ja tevī ir dzīvnieka pārsvars, domas par nenogurstošu materiālā iekrāšanu, tad, lai kā tu ārēji nenodarbotos ar savas "eņģeļa" dabas izrādīšanu, visi tavi centieni būs "pie

vienas vietas". Vārti var atvērties tikai caur garīgu, pastāvīgu un vaļsirdīgu vēlmi, kas ir piepildīta ar tavu tīru Ticību un Mīlestību... Un lūk, vēl kas ir interesanti... Šis Sargs ne tikai vienkārši fiksē cilvēka darbības un nodomus, bet arī pastiprina to, kas dominē tavās domās. Tas ir, ja tu pārslēdz savu uzmanību negatīva uztverei, Sargs atbalstīs tevī negatīvo, padziļinot to, kas ir. Ja pārslēgsi uzmanību uz labo, Sargs pastiprinās tevī šīs jūtas.

- Vai epifīze ir tikpat sena kā hipotalāms? -
painteresējās Makss.

- Neapšaubāmi. Epifīze, tāpat kā hipotalāma apgabals, ir sens veidojums. Epifīze ir visiem mugurkaulniekiem, kaut arī tā nav vienāda pēc savas organizācijas. Piemēram, zemākiem mugurkaulnieku dzīvniekiem (ķirzaku, amfībiju, dažu zivju veidiem) čiekurveida ķermenis tiek izvietots pāra orgānos, gan kā smadzenēs, gan kā virspusē novietotās daļas.

- Virspusē novietotu? - pārjautāja Stass. - Bet kā tas ir?

- Nu, trešās, tā saucamās, galvvidus acs veidā, kas atrodas tieši zem ādas un galvaskausa vāka.

- Vai ķirzaka redz caur šo galvvidus aci?

- Un vēl kā! Tur ir arī savdabīga acs lēca - acu burbulīša augšējās sienīņas veidā un dobums, ko aizpilda gaismas laušanas viela, un pigments, - viss kā nākas.

- Vai tā redz caur ādu? - izbrīnījās Makss.

- Jā. Epifizeālā radzene – tā ir āda virs galvvidus acs, kas ir caurspīdīga. Bet augstāki mugurkaulnieki ir apveltīti ar nepāra epifīzi. Cilvēkam vispār čiekurveida ķermenis, kas atrodas trešā dobuma aizmugurējā daļā starp četrkalnes pauguriem, ir kaut kas unikāls un īpašs. Cilvēka epifīze, salīdzinot ar šo orgānu citos augstākos mugurkaulniekos, tika būtiski pārveidota saistībā ar indivīda duālo dabu: materiālo un garīgo. Tādēļ epifīze ir ne tikai cilvēciskā ķermeņa saimnieks, bet arī vārti uz garīgo, augstāko pasauli, tāds savdabīgs portāls. Tādā veidā apziņas stāvokļa jebkādas izmaiņas noris tā tiešajā kontrolē.

- Un kā izskatās šī epifīze? - domīgi vaicāja Makss.

- Neliels, trīsstūrains-ovālas formas grubuļains veidojums, kas ir mazliet saplacināts priekšs-aizmugures virzienā. Izskatās pelēcīgi rozā, kaut arī krāsa var mainīties atkarībā no asinsvadu piepildījuma pakāpes. Bet svars... katram tas, protams, ir individuāli. Aptuveni 0,130 grami, kaut gan pavisam zudušām personībām tā svars var būt daudz mazāks, dažbrīd tas sasniedz tikai 0,025 gramus. Bet garīgi attīstītiem cilvēkiem gadās 0,430 grami un vairāk. Kā kuram.

- Oho, tāds mazs, bet tik varens! - izbrīnījās Makss.

- Tu spried ļoti subjektīvi un vērtē pēc ierastās materiālās skalas. Bet, ja aplūko objektīvi, pēc būtības, tad izplatījumā izmēri enerģētiskiem

objektiem īpašu lomu nespēlē. Lūk, piemēram, "Po" daļiņa. Tā ir tik maza, ka mūsdienu zinātnieki ar visām modernajām tehnoloģijām līdz šim nevar pie tās piekļūt. Bet no tās pārklājuma ir noausts itin viss: ne tikai mēs, bet arī viss bezgalīgais Kosmoss un tā galaktikas. No tā izriet, ka būtībā izmēri ir relatīvs jēdziens.

- Bet epifīze kaut kā aug dzīves laikā?

- Kā lai saka... Epifīzes svars pastāvīgi pieaug līdz cilvēks sasniedz desmit - četrpadsmit gadus, sanāk, līdz pubertātes periodam. Pēc tam notiek dzīves enerģijas – prānas – būtisks uzplūdums. Un, sākot ar šo laiku, ja cilvēks slīkst materiālajā kā cūka peļķē, epifīzes svars praktiski nemainās. Bet, ja strādā ar sevi garīgi, tas jau ir cits jautājums... Papēti kaut vai medicīnisko literatūru par cilvēku, to skaitā arī bērnu, neparasto garīgo spēju izpausmi ar palielinātu čiekurveida ķermeni, un tu pats visu sapratīsi.

- Bet, ja šis čiekurveida ķermenis ir tik svarīgs cilvēkā, kāpēc par to nekur nav tādas informācijas? - ar vieglu pārmetumu noteica Makss.

- Kā nav?! - sašuta Sensejs. – Bet vai tu rūpīgi meklēji? Nē, taču! Pārsteidzoši, kā ļaudis dievina apgalvot, ka nekur nav atrodama informācija, absolūti nepieliekot pūles meklējumam. Iegaumē, Makss, - kas meklē, tas vienmēr atradīs, kas klauvē, tam tiks atvērts.

Par čiekurveida ķermeni zināja sen, tieši kā par dziedzeri, nevis kā par kādu citu veidojumu.

Aplūko kaut vai seno Indiju. Tur pirms divtūkstoš gadu pirms mūsu ēras bija pat vesels uzplaukums mācībai par epifīzi. Jau tad zināja, ka dotais dziedzeris cilvēkā ir ne tikai gaišredzības orgāns un atmiņa par agrākiem dvēseles iemiesojumiem, bet arī galvenais čakrāns augstāko enerģiju koncentrācijai... Vēl jo vairāk, tās pašas zināšanas vēl agrāk bija pirmajiem faraoniem Senajā Ēģiptē, kaut arī nedaudz citā interpretācijā. Par čiekurveida ķermeni zināja arī Senajā Ķīnā un tajā pašā Tibetā. Starp citu, tur no seniem laikiem eksistēja mirušu augstu garīgo personu dedzināšanas rituāls, pēc kura tuvi skolnieki viņu pelnos meklēja, tā saucamo, ringse. Tā ir cieta viela, kas līdzīga dzintara akmentiņam. Pēc tā skolnieki sprieda par sava Skolotāja garīguma pakāpi. Tika uzskatīts – jo tas ir lielāks, jo garīgāks bija mirušais cilvēks. Tad lūk, ringse ir ne kas cits, kā smadzeņu epifīzes smiltis. Šīs smiltis līdz šim ir mīkla mūsdienu zinātniekiem, bet Senajā Tibetā par to zināja, kā par psihiskās enerģijas uzkrāšanas vietu...

Tā ka par čiekurveida ķermeni bija zināms ļoti sen. Tikai šo orgānu dēvēja dažādi. Principā par čiekurveida ķermeni to sāka dēvēt mūsu ēras otrajā gadsimtā, kad senās Romas ārsts Galēns salīdzināja to ar priežu čiekuru. Tā tas sākās. Tulkojot no latīņu valodas, epifīzi sāka dēvēt par glandula pinealis, pēc Itālijas priedes nosaukuma - pīnijas.

- Bet par epifīzi?

- Epifīze - šis jau ir grieķu "epiphysis" nosaukums, kas nozīmē "pieaugums".

- Jā, var apjukt ar šīm "iesaukām", - pajokoja Žeņka.

- Bet pats interesantākais ir tajā, ka, jo vairāk cilvēki attālinājās no senajām zināšanām un jo intensīvāk attīstījās ortodoksāla medicīna, jo ātrāk tika zaudētas īstās zināšanas par šā dziedzera funkcijām. Ilgu laiku epifīze vispār tika uzskatīta par rudimentu. Kaut arī ziņkārīgie prāti vienalga, tā vai citādi, aizrakās līdz patiesībai. Teiksim, Renē Dekarts, kas dzīvoja septiņpadsmitā gadsimta sākumā. Lielisks cilvēks! Nav pārsteigums, ka ar tādu prātu un tieksmi uz pilnveidošanos viņš bija gan filozofs, gan matemātiķis, gan fiziķis, gan zinātņu metodologs vienlaikus. Tad lūk, viņš arī izvirzīja uzskatu par to, ka dvēselei ir sava atrašanās vieta mazajā čiekurveida ķermenī, kas ir novietots smadzeņu centrā. Teiksim tā, viņš bija tuvu patiesībai un gandrīz nonāca līdz būtībai... Vēl jo vairāk, vēl tajos laikos Dekarts norādīja uz funkcionālas saiknes esamību starp čiekurveida ķermeni un redzes sistēmu, kas tika pierādīts daudz vēlāk.

- Tu domā, cilvēkiem jebkad izdosies zinātniski pierādīt epifīzes saikni ar dvēseli? - neuzticīgi jautāja Makss.

- Noteikti jā. Jau pašlaik notiek intensīva epifīzes izpēte, kaut arī tikai ķīmijas stadijā. Bet

jau tagad tiek atzīta viņa vadošā loma organismā, tas ir svarīgs posms neurohumorālajā sistēmā un neuroendokrīnajā orgānā. Nevienam vairs neizsauc šaubas tas, ka epifīze ir galvenais starpnieks starp ārējo un iekšējo organisma vidi, nodrošina visu orgānu darbību un sistēmu regulēšanu atkarībā no dzīves apstākļu nosacījumiem: dienas un nakts maiņas, gadalaiku, temperatūras, mitruma, elektromagnētiskā Zemes lauka aktivitātes, jonizējošās radiācijas līmeņa un tā tālāk. Ir zināms, ka tieši čiekurveida ķermenis būtiski iespaido uzvedību, precīzāk, tieši pētniecisko uzvedību, mācīšanās spēju, atmiņu; balstakustību un konvulsīvo aktivitāti, seksuālo un agresīvo uzvedību. Ir jau atklāta ne tikai čiekurveida ķermeņa mijiedarbība ar hipotalāma-hipofizāro-virsnieru kompleksu, bet arī epitalāma-epifizārās sistēmas esamību, kā paralēlo dublējošo mehānismu pie ārkārtējām situācijām. Tiek izzināta epifīzes inervācija ar augšējiem kakla skriemeļiem, tas ir ar simpātiskajiem nerviem. Ir uzsākti mēģinājumi pētīt tā saikni ar parasimpātisko nervu sistēmu. Tiek fiksēta čiekurveida ķermeņa ietekme uz imunitāti un uz neuroendokrīno sistēmu... Pateicoties pēdējiem panākumiem zinātnē, cilvēkiem kļūva pieejama informācija par histoloģiju, ķīmisko sastāvu, par dažiem epifizālajiem hormoniem un hormonoīdiem. Tiek

pētīti čiekurveida ķermeņa frekvenču raksturojumi...

Bet tas ir tikai starts uz tik daudzējādi mīklainā orgāna izzināšanu. Viss, kas šobrīd izpētīts, ir tikai gruzis uz ūdens virsmas. Ļaudis pagaidām pat nezina, ka šis ūdens ir okeāns, nemaz nerunājot jau par paša okeāna īpašību nezināšanu. Kaut arī nākotnes medicīna, ja, protams, šī nākotne iestāsies, atklās epifīzes noslēpumu. Tas principā nav nemaz tik sarežģīti. Pietiek iemācīties nolasīt informāciju no tā hologrammām. Bet, ja cilvēciskā zinātne paspēs aizkulties līdz tam, tad pasaulē būs apvērsums.

- Kādā virzienā?

- Viss ir atkarīgs no cilvēkiem. Ja pašlaik ļaudis ir aizrāvušies materiālās pasaules un rupjo enerģiju pētīšanā, to pārvaldes mehānismos, tad, atšifrējot struktūras un epifīzes hologrammu informāciju, cilvēki varēs iemācīties pārvaldīt arī smalkās enerģijas...

- Jā... Es droši vien nenodzīvošu līdz tik apgaismotiem gadsimtiem, - pajokoja Makss.

- Bet kādēļ tev tos gaidīt? - tādā pašā tonī atbildēja Sensejs. - Kas gribēs, tas vienmēr atradīs šīs zināšanas sevī, turklāt jebkurā laikā, neatkarīgi no cilvēces izglītības kopējā līmeņa. Tas, ko pašlaik ļaudis mēģina izdarīt kopā ar savas zinātnes palīdzību, ir tikai mēģinājums, maigi sakot, ar labo roku pieskarties kreisajai ausij. Diezgan sarežģīti, bet cik aizraujoši... Senči zināja īsāku ceļu - caur savu iekšieni. Jo

būtība nav tajā, lai aizsniegtos līdz ausij, bet saprast, kas tas par orgānu un kā to lietot.

Katrai personībai vienmēr svarīgāk ir iet caur savu iekšējo ceļu, nekā bezjēdzīgi apcerēt ārējo. Principā, ja kāds, strādājot ar sevi, sasniegs kādus garīgos augstumus, tad personiski tev vieglāk no tā nekļūs, jo katram ir patstāvīgi jāstrādā savā iekšējā tīruma laukā, lai iegūtu sev vērtīgu ražu.

Instrumentu sava garīguma kopšanai vienmēr ir bijis pa pilnam. Izvēlies, kādu vien vēlies. Bet, strādājot ar tiem, tā vai citādi, cilvēks vienmēr nonāca pie viena un tā paša rezultāta - caur Mīlestības spēka audzēšanu, pārvarot sevī dzīvnieku (seno pūķi), jeb hipotalāmu, - pie epifīzes stimulācijas. Tā ir likumsakarība, kas arī tika atspoguļota pašā pirmajā, sākotnējā "Lotosa zieda" garīgajā praksē no "Beļao Dzi" zinātnes, kas savulaik tika adaptēta cilvēkiem. Bet viss, kas uzradās pēc tam, - tikai dotās prakses komplicētākas kombinācijas, kuras kopsummā tā vai citādi aizved pie sākotnējā grauda.

- Nu, daļēji ir saprotams, - Makss pamāja ar galvu, jo viņam likās, ka Sensejs drīzāk skaidroja viņam nekā puisiem. - Bet vispār... neko nesaprotu. Kā "Lotoss" varēja kļūt par visa pamatu, ja pasaulē ir neskaitāmi daudz dažādu ceļu? Manā galvā, piemēram, "Lotosa zieds" vairāk asociējas ar budismu. Bet ir arī kristietība, islāms un, es zinu, krišanaīti. Un ja šeit, kā tu saki, ir dinamiskā meditācija, tad tur ir lūgšanas, kaut

kādu vārdu iekalšana zemapziņā. Šī ir absolūti cita ietekme uz organismu!

- Kā lai tev saka... Sākotnējā iedarbība ir cita, - sacīja Sensejs. - Tomēr tie ir tikai atšķirīgi atpestīšanas veidi no negatīvajām domām, no sava dzīvnieka. Bet turpmākais ceļš dvēseles atmodināšanai visiem ir vienāds.

Lūk, aplūko kristietību, piemēram, to pašu Pareizticību. Garīgajā praksē svētuma stāvokļa sasniegšanai tiek izmantota sena iekšēja lūgšana, ko kristietībā dēvē kā "neatlaidīgā lūgšana", "gudrā lūgšana" vai "sirsnīgā lūgšana", bet vairāk tā ir zināma kā "Jēzus Lūgšana". Tā sastāv tikai no dažiem vārdiem "Kungs Jēzu Kristu, Dieva Dēls, apžēlojies par mani". Vai saīsināti: "Kungs Jēzu Kristu, apžēlojies par mani". Būtībā tā aizved pie tā, ka cilvēks, pastāvīgi atkārtojot to ar muti, pēc tam ar prātu, bet pēcāk ar sirdi, pakāpeniski gremdējas tajā stāvoklī, kas tiek sasniegts "Lotosa ziedā". Daudzi cilvēki ar tās palīdzību ir nonākuši pie dvēseles atmodas.

Šī lūgšana ir ļoti spēcīga un iedarbīga. Tā ir plaši aprakstīta senā grāmatā "Labestība" (krievu val. - Добротолюбие). Gudriem, zinošiem garīgajos sakramentos cilvēkiem šis darbs ir otrā grāmata pēc "Evaņģēlija". Tajā ir izklāstīti divdesmit piecu vīru padomi un norādījumi, kas apraksta šīs lūgšanas praksi. Un kaut arī viņiem visiem piedēvē svētumu, bet diemžēl tikai nedaudzi no viņiem īstenībā to sasniedza, izzinot iekšējās lūgšanas sakramentu. Stareci apraksta šīs

lūgšanas trīs atslēgas: biežs Kristus vārda atkārtojums un viņa uzruna, uzmanība uz lūgšanu vai, vienkāršāk runājot, pilna koncentrēšanās tai bez liekām domām un, visbeidzot, ieiešana sevī, kas baznīcā skaitās šis lūgšanas diženais sakraments un dēvējas par “prāta ieeju sirdī”.

Principā tas ir reliģisks un ievērojami garāks ceļš pie tīrām zināšanām kā tas ir pie tās pašas atmodas "Lotosa ziedā", dvēselei atveroties. Bet šajā kristietības ceļā, ievērojiet, tieši iesācēji, bet ne cilvēki, kas jau seko šai lūgšanai, tiek pakļauti noteiktiem reliģioziem likumiem. Tiem aizliedz sākt praktizēt bez atbilstošās vadības - dzīva padomdevēja. Motivē ar to, ka it kā tie, kas bez padomdevēja lasīs šo lūgšanu, nonāks "pēkšņi kaut kādu nevadāmu psihisko stāvokļu varā".

Bet faktiski tur nav nekā briesmīga, jo iesācējs iziet pašu parastāko autotreniņu - disciplinē sevi pašos pirmajos meditācijas pakāpienos, mācās koncentrēt savu uzmanību lūgšanai, likvidējot visas nepiederošās domas un pakāpeniski palielinot tās izpildījuma laiku. Tāpēc tie etapi, ko iesācējs iziet, izrunājot šo lūgšanu ar muti, bet pēc tam ar prātu, ir vienkārši tās iedzīšana zemapziņā, lai vieglāk ir cīnīties ar savu dzīvniecisko sākotni, koncentrējoties tieši lūgšanai un ar to panākot “nodomu tīrību”.

Daudzi ķeras pie šīs iekšējās lūgšanas dēļ bailēm no "elles mokām" vai personiskās mantkārības dēļ nākotnē. Kaut arī tie svētie vīri, kurus šī lūgšana patiešām atveda pie personīgā,

iekšējā dvēseles dievnama atklāšanas, rakstīja, brīdinādami, ka "bailes no elles mokām ir verga ceļš, bet vēlme pēc apbalvojuma Karaļvalstī..., - pasakot šos vārdus, Sensejs paraudzījās uz Maksu ar tādu neparastu, dziļu skatienu, Maksam pat skudriņas pār muguru noskrēja, - ...ir algoņa ceļš. Bet Dievs grib, lai jūs ejat pie Viņa pa dēla ceļu, tas ir, ar mīlestību un tieksmi pret Viņu, uzvestos godīgi un baudītu glābjošo apvienošanu ar viņu dvēselē un sirdī". Dievu var apjēgt tikai ar iekšējas un tīras Mīlestības palīdzību. Jāņa 1. vēstules 4. nodaļas 18. pantā ir pieminēts: "Baiļu nav mīlestībā, bet pilnīgā mīlestība aizdzen bailes, jo bailēm ir mokas; kas baiļojas, nav sasniedzis pilnību mīlestībā". Kā Grigorijs Sinaīts rakstīja "Labestībā", savu norādījumu pirmajā daļā, - Sensejs pievēra acis atceroties, - 119. lapaspusē par Jēzus lūgšanu: "Šo vienu iemīli un tiecies iegūt sirdī tavā, glabā prātu vienmēr ne sapņainu. Ar viņu nebaidies nenieka; jo Tas, Kurš sacīja: uzdrošinieties, Es esmu, nebīstieties, - Pats ar mums". "Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu", - kā Jānis sacīja "Jaunā Derībā" 15. nodaļas 5. dzejolī.

Tātad pirmie divi lūgšanas etapi ar "muti un prātu" ir tikai ieskaņa. Garīdzniekiem vislielākais noslēpums skaitās "prāta nolaišanās sirdī", kad „Jēzus Kristus vārds, noejot sirds dziļumā, pakļaus postošo čūsku un dvēseli atdzīvinās", kad lūgšana "ar prātu nolaižas sirdī un sirds sāk to teikt". Principā tā ir pāreja no vārdiem pie jūtām,

vienkāršāk runājot, meditācijas sākums. Jo meditācija ir ne kas cits, kā darbs tieši jutekliskajā līmenī bez vārdiem.

Zinošs cilvēks, izlasot "Labestību", atmetot reliģiozās sēnalas, sapratīs, kas ir šā ceļa būtība, un viņa skatiens sameklēs vajadzīgo. Piemēram, Simeons Jaunais Teologs "Labestības" 68. Vārdā, izklāstot "ieejas veidus sirdī", uzrakstīja: "Trīs lietas nepieciešams tev ieturēt vispirms: bezrūpību pret visu, pat svētīgo, nevis tikai pret nesvētīgo un pasaulīgo, citādi visu nomērdēsi, sirdsapziņu tīru it visā, tā, lai viņa tevi nekur neatmaskotu, un pilnīgu objektivitāti, lai nodoms tavš nesliecas pie kādas lietas". Tie ir pirmie pamati dvēseles atvēršanai.

"Labestībā" var atrast dažādus veidus, ar kā palīdzību iekšējās lūgšanas sakramenta izzinātāji ir sasnieguši "prāta ieeju sirdī".

- Bet kāpēc dažādus? - painteresējās Makss.

- Nu, katrs cilvēks savā veidā ir individuāls, tā teikt, katram ir savs soļa platums... Tā, lūk, vieni, koncentrējoties uz sirdi, mēģināja ar prātu iedomāties, kā ar katru sirds sitienu tiek izrunāta lūgšana. Citi vingrinājās elpošanā, ieelpojot sakot: "Kungs, Jēzu Kristu", bet izelpojot - "apžēlojies par mani!". Un atkal koncentrējot šos vārdus uz sirdi. Trešie vienkārši nodarbojās ar pašapceri. Piemēram, tas pats Grigorijs Sinaīts piemin tā: "...nolaid savu prātu no galvas sirdī un tur to pieturi, un no turienes piesauc gudri, sirsnīgi: "Kungs Jēzu Kristu, apžēlojies par

mani"! Tanī laikā aizmirsti arī elpošanu, lai pārdroši neelpotu, jo tas var izkļiedēt domas. Ja redzēsi, ka rodas nodomi, neuzklausī tos, pat, ja tie būtu labestīgi, nevis tikai pasaulīgi un netikli". Vai, piemēram, Mūks Ņikifors "Labestības" otrajā daļā iesaka, ja iekšēji nesanāk ar elpošanas palīdzību, tad "... piespied sevi, jebkuras citas runas (domas) vietā, šo vienu izkliegt iekšā. Noturies pacietīgi šai procesā tikai kādu laiku, un caur to tev atvērsies ieeja sirdī bez jebkādam šaubām, mēs paši šādā veidā to izzinājam".

Tas viss būtu lieliski. Bet viņi koncentrējās uz sirdi. Tādēļ ātri vien tie, kas praktizēja iekšējo lūgšanu, sāka just sāpes šai orgānā. Un uz tāda asa āķa daudzi uzķērās. Kādā ziņā? Sirds ir muskulis, organisma motors, tur nekad nav bijusi dvēsele. Sirdij ir jāstrādā autonomi. Un koncentrēšanās uz šo orgānu ir milzīgs risks. Kur ir risks? Ja cilvēkam koncentrēšanas laikā rodas kaut minimālas šaubas, ja viņš vingrinās šai lūgšanā tukša eksperimenta dēļ, globāli nemainot savu iekšējo dzīvi, nepieņēmis striktu lēmumu sekot savai dvēselei, tas ir, neatmodinot sevī īstu ticību Dievam, bet vienkārši spēlējas ar viņu pēc sava labā garastāvokļa iegribas, tad var saķert smuku infarktu. Bet īsti garīgi cilvēki ar nelokāmu ticību, vaļsirdīgi, ar tīru mīlestību Dievam, izgāja arī šo etapu, kaut arī ne nesāpīgi sirdij, kamēr neaizgāja dvēseles dzīlē - saules pinuma apgabalā. Tie sajuta, kā to apziņa it kā

nolaižas turp. Un tieši no turienes sāka just siltumu, kas izplūda no krūtīm pa visu ķermeni, izsaucot patīkamas sajūtas. Kā rakstīja svētie vīri, "iedegās ugunskurs, kurš aptver no iekšpuses tevi ar Dieva Mīlestības liesmu". Vienkāršāk runājot, sāka strādāt saules pinuma čakrāns, un cilvēks juta, kā no krūtīm nāca vibrācija, silts vilnis, kas it kā nesa aiz sevis šos vārdus no dvēseles dziļuma: "Kungs Jēzu Kristu, Dieva Dēls, apžēlojies par mani". Cilvēks sajuta sevī Dieva Mīlestības pieplūdumu un pats pastiprināja šo Mīlestību ar savu tālāko koncentrēšanos uz to. "Svētīgi sirdsšķīstie, jo viņi redzēs Dievu". Kā rakstījis Feolipta Metropolīta pierakstos "Labestības" otrajā daļā: "Noslēdzoties ārīgi, tīkojiet tālāk nonākt iekšējā dvēseles sardzē (sargtornī), kas ir Jēzus māja, kurai vienmēr piemīt miers, prieks un klusums. Domu saule Kristus veltes šīs, kā tādus starus no Sevis izstaro, kā sava veida kukuli sniedz dvēselei, kura pieņēma Viņu ar ticību, mīlestību uz tikumību".

- Es par sirdi ne līdz galam sapratu, - sacīja Makss. - Kā garīgi attīstītiem sanāca, ka viņus neskāra infarkts? Viņi taču arī koncentrēja savu uzmanību uz sirdi, bet sāka darboties saules pinums.

- Tāpēc ka, ja cilvēks atveras ar Mīlestību Dievam, Dieva Mīlestība viņu arī nosargās neatkarīgi no tā, pa kādu ceļu viņš ies. Galvenais ir tieksme ceļā. Tad agrāk vai vēlāk meklējošais

nokļūs pie vajadzīgā rezultāta. Pēc būtības, ja cilvēks ir nelokāms savā garīgajā centībā un pat domās neatļaujas nekādas šaubas, tad viss nostrādā tā, kā tam ir jābūt.

Makss skatījās uz Senseju ar joprojām nesaprotosu skatienu.

- Nu, kā vēl lai tev paskaidro... Ja tu nepaslinkosi atklāt cilvēka neurofizioloģiju, tad redzēsi, ka sirds inervācija ir saistīta ar saules pinumu.

- Nu, un...

- Mīlestības Spēks ir noteikta enerģija. Pastāvīga tās tīrā koncentrēšana pat uz sirdi vienalga, tā vai citādi, lokalizēs šo spēku saules pinumā.

- Ā-a-a, - uzspēlēti novilkā Makss. – Tagad ir skaidrs.

- Nu, paldies Dievam, - tādā pat tonī noteica Sensejs, pa jokam noslaukot "sviedrus" no pieres.

Apkārtējie puīši sāka smaidīt.

- Sarunas sākumā tu minēji, ka lūgšana ir sena, - atgādināja Volodja, vēloties turpināt tematu.

- Jā. Tās saknes ir jaušamas gadsimtu dzīlēs. Kādreiz to sauca par "Dvēseles Lūgšanu" un koncentrējās tieši uz centru "starp krūtīm un vēderu", uz saules pinumu. Kopumā tā ir "Lotosa zieda" savdabīga adaptācija. Iekšējo lūgšanu var sameklēt jebkuras nopietnas reliģijas slepenajās zināšanās.

- Bet kāpēc kristietībā tā tiek dēvēta par "Jēzus Lūgšanu"? Vai Jēzus to bija devis saviem skolniekiem? - pārinteresējās Makss.

- Nu, jā, saka tā - sev un saviem personīgajiem skolniekiem Jēzus izmantoja tīras zināšanas, to pašu "Lotosa ziedu" kā dzīvnieciskās sākotnes savaldīšanas pašu vienkāršāko un efektīvāko veidu, jo darbs te noritēja jutekliskā līmenī. Gudriem ļaudīm viņš deva Iekšējo Lūgšanu kā garīgās prakses ierastu formu, kas tiem bija vairāk piemērota. Protams, neliels āķis caur vārdiskumu un zemapziņu, bet rezultāts atkal - izešana jušanas līmenī. Nu, bet pārējiem, kuros tomēr valdīja dzīvnieciskā sākotne, Jēzus izklāstīja zināšanas līdzību veidā ar divējādu nozīmi, kas bija piemērojama gan laicīgā cilvēka prātam, gan zinošam cilvēkam. Katrs atvēra ar šo atslēgu savus iekšējos dārgumus.

Pēc Jēzus viņa īsto sekotāju pamatsastāvam iekšējā lūgšana kļuva par pamatatslēgu. Un apustuļi nodeva to saviem skolniekiem jau ar Jēzus vārda klātbūtni tanī, jo Viņa, kā Dieva dēla, vārds daudziem ļaudīm arī līdz šodienai izsauc absolūtu uzticību, kas ir visai svarīgi.

Jo, kad ir atņemtas visas šaubas, tas ievērojami atvieglo virzību garīgajā ceļā. Tā arī to sāka saukt par "Jēzus Lūgšanu", kā arī "sirds lūgšanu". Jo Jēzus bieži lietoja vārdu "sirsnīgs" ar nozīmi "dvēselisks", kā bija tajos laikos. Un, starp citu, sākumā tā tika nodota pareizi, kā Jēzus bija mācījis, ar tai sekojošu koncentrēšanos saules

pinuma rajonā. Pateicoties tai, ļoti daudzi cilvēki no pirmajiem Kristus sekotājiem atbrīvojās no savām materiālajām vajām.

Bet laika gaitā kristiešu vidē sāka rasties tādi indivīdi, kuri, sagrabjot Mācības redzamo daļu, ar šo zināšanu palīdzību mēģināja organizēt savu kultu, nostiprināt starp masām personīgo svarīgumu, piesedzoties ar Kristus vārdu. Lielākoties cilvēki tomēr paliek cilvēki... Un, lūk, tieši no viņiem sākās īsteno zināšanu slēpšana, un sekojoši - iekšējās lūgšanas izpildīšana ar koncentrēšanos uz sirdi. Tomēr dažiem īstieniem Kristus sekotājiem izdevās saglabāt neskartas zināšanas, ko nodod saviem pēcnācējiem. Savā starpā viņi dēvēja savu noslēpumu ne citādi kā par diženu.

- Bet vai Bībelē ir pieminēta iekšējā lūgšana?

- Nu tā, dažviet ir saglabājies. Bībele gan ir veidojusies no izvēlētiem rakstiem, vēl jo vairāk, imperatora Konstantīna kontrolē. Tas, kas tur ir saglabājies, pamatā ir līdzības un netieši mājieni uz šo iekšējo lūgšanu.

- Nu, piemēram? - neatlaidās Makss.

- Piemēram, Jēzus līdzība par muitnieku. Tā ir aprakstīta Lūkasa Evanģēlija 18. nodaļā, no 10. līdz 14. pantam. Tur stāstīts, kā divi cilvēki atnāca dievnamā aizlūgt. Viens farizejs, otrs muitnieks. "Farizejs nostājās un lūdza pie sevis: es tev pateicos, Dievs, ka es neesmu tāds kā citi cilvēki - laupītāji, ļaundari, laulības pārkāpēji vai arī kā šis muitnieks. Es gavēju divreiz nedēļā un

maksāju desmito tiesu no visiem saviem ienākumiem. Turpretim muitnieks, iztālēm stāvēdams, neuzdrošinājās pat acis pacelt uz debesīm, bet sita pa savām krūtīm un sacīja: Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs! Es jums saku: viņš nogāja savās mājās taisnots, labāks par otru. Jo katrs, kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts".

Protams, tie nav precīzi Jēzus vārdi, kaut kas ir pielikts, kaut kas nav pierakstīts, bet kopējā jēga ir pareiza. Ļaužu pamatmasai Jēzus mēģināja atklāt līdzībā pašus elementārākos jēdzienus par cilvēcisko būtību... Jo ir neiespējami dzīvniekam izstāstīt, kas ir garīgums neskartā veidā. Tas ir tas pats, kā paskaidrot neredzīgajam no dzimšanas, visu dzīvi pavadījušam tuksneša smiltīs, kas ir rudenīgs meža skaistums saulrieta laikā. Tādēļ arī nākas lietot asociatīvus salīdzinājumus un tēlus. Garīgi ļaudis gan saprotas bez vārdiem. Tas ir pilnīgi cits uztveres līmenis.

- Šajā līdzībā atkal ir pieminēts "grēcinieks", - pamanīja Žeņka. - Vai, kā priesteri mīl šo lietu!

- Tāpēc arī mīl, ka tā ir viņu maize. Piedēvējot cilvēkam, kas stāv uz garīgā ceļa, grēcīgumu, tie iekāļ viņa zemapziņā vainas kompleksu. Bet tas ceļā ir "kā akmens, kas ir piesiets pie kājām"... Ceļā pie Dieva nevajag būt nekādām šaubām, viss ir atmetams, paliek tikai tīra Mīlestība. Ja iekšēji cilvēks top īsteni brīvs, noraidot visu, izņemot Mīlestību, Mīlestību uz Dievu, jebkādi pinekļi vienkārši zūd. Tāpēc ka tie ir nekas cits,

kā ilūzija. Cilvēks apzinās, ka viņa ķermenis ir tikai rati. Un tie aizbrauks turp, kurp vēlas īstais viņš, tas ir, viņa dvēsele.

- Tātad sanāk, ka cilvēks, sekojot iekšējās lūgšanas ceļam, arī sākumā nolīdzsvaro sevī garīgo un materiālo sākotni? - domīgi noteica Makss.

- Jā, vienkārši iztērēs uz to vairāk laika.

- Bet vai šo iekšējo lūgšanu izpildītajam, šīs "mutes" un "prāta" stadijas būs tā pati ģenerālkauja, personiskais Armagedons, par kuru tu stāstīji? - precizēja Makss, mēģinot kaut ko saprast.

- Nē, - atbildēja Sensejs. – Tā ir tikai artilērijas sagatavošanas uguns. Ģenerālkauja cilvēkam, kas virzās pa garīgo ceļu, būs tad, kad sāksies nopietns iekšējais darbs, kad cilvēks, noraidot visus nosacījumus, patiesi kultivēs iekšēju Mīlestību, ies pie Dieva, neko neņemot vērā, pa taisno. Vienkāršāk runājot, kad viņš tuvosies Vārtiem, sperot soli pa vienīgo uz tiem vedošo tiltu vai taku, sauc to kā gribi. Principā, šo galveno galīgo nogriezni nāksies noiet visiem cilvēkiem, kas sasniedz garīgā brieduma noteiktu pakāpi. Turklāt neatkarīgi no tā, pa kādu tieši ceļu viņi nonāca pie Tiem. Būtībā visi šie daudzveidīgie ceļi ir tikai atšķirīgi meklēšanas veidi, meklējot to vienīgo taku, kas ved pie Vārtiem.

- Un kā gan tu zināsi, vai tu to īsto taku esi sameklējis vai atkal aizgāji pa riņķi aizaugušā mežā? – šauboties noteica Makss.

- Neuztraucies. Jebkurš cilvēks, kas nonāk uz šīs takas, visu jutīs. Vēl jo vairāk, viņu sāks pavadīt zīmes.

- Zīmes?

- Nu jā, tā teikt rādītāji garīgajā ceļvedī.

- Vai var paplašināt šo tematu?

- Var arī paplašināt... Es izlaidīšu visas tās ārējas zīmes, kuras cilvēks sāk redzēt un saprast, pateicoties savas intuitīvās uztveres pastiprināšanai, bet izstāstīšu par pašu galveno iekšējo zīmi, kas rodas, līdzko cilvēks nonāk uz šī tilta vai takas, tā viņš uzsāk galīgo kauju ar savu dzīvniecisko sākotni par dvēseles pārākumu dotajā ķermenī. Šī zīme izpaužas sena rāpuļa, pūķa vai drakona galvas veidā. Bet visbiežāk ļaudis sāk redzēt, it kā uz viņiem skatās kobra ar uzpūstu kapuci. Tās skatiens nav agresīvs, bet mierīgs. Tā skatās tieši acīs, precīzāk, virs deguna. Turklāt cilvēks redz tās tēlu sev priekšā gan ar aizvērtām, gan ar atvērtām acīm. Esot uz šī garīgā ceļa nogriežņa, tā periodiski paveras skatienam pat ikdienišķajā dzīvē. Dažbrīd ļaudīm liekas, ka tiem sākas kaut kādas uzmācīgas halucinācijas. Tad tur čūska pavīd, tad tur aizlien. Tas ir normāli priekš gājējiem pār tiltu.

Katram, protams, rodas savs rāpuļa tēls. Daļēji tas ir saistīts ar iekšējo iztēli, kādi asociāciju atmiņas varianti ir tanī brīdī. Arī attieksme pret

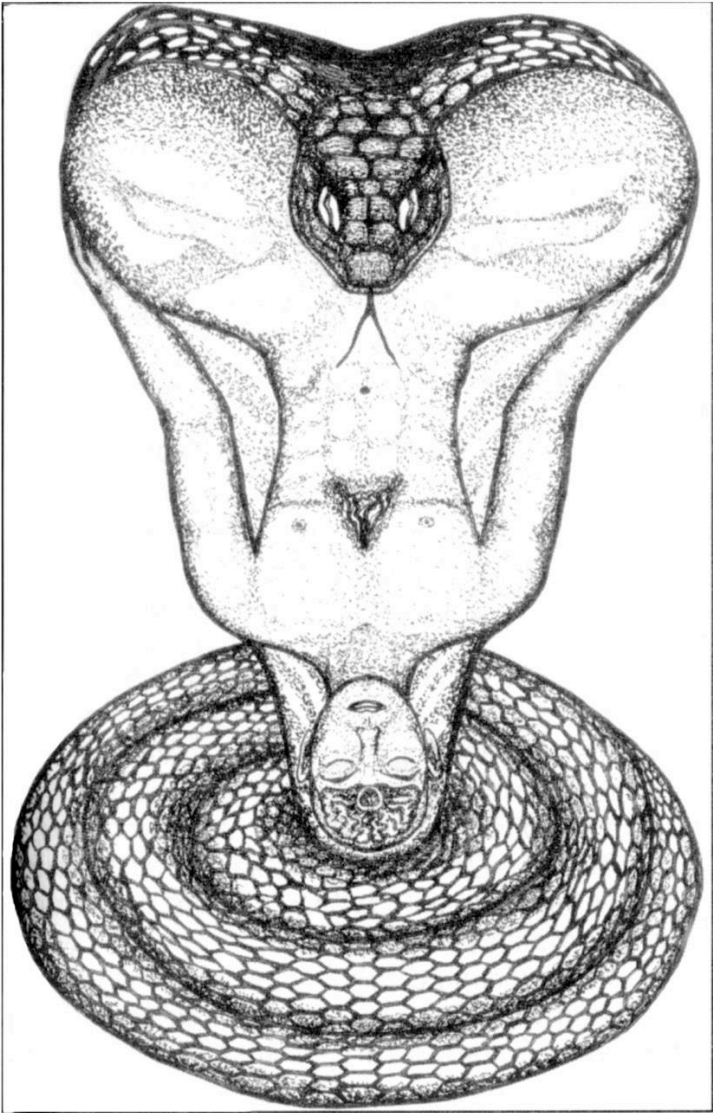
šā rāpuļa parādīšanos ir dažāda. Ja cilvēks uzauga apvidū, kur čūsku ciena kā svētu dzīvnieku, tad viņš arī reaģēs attiecīgi - daudz maz mierīgi. Bet tam, kuram no bērnības iepotēja bailes, dabiski, ka sākumā radīsies tāda pat atbildes reakcija - baiļu un riebuma sajūta. Bet, lai vai kā, kad cilvēks pārvar savas ilūzijas, to skaitā arī bailes, kad viņš pilnībā atsakās no sava negatīvā un apzinās patiesību, lūk, tad viņš arī saprot, ka Čūska ir tikai Pirmais Sargs. Tā kā tālākais ceļš notiek tikai zem novērojuma, jo uz šī garīgā ceļa nogriežņa sāk darboties jau nopietnākas enerģijas...

- Cik ļoti nopietnākas? - painteresējās Makss.

- Nu, spried pats. Tam, kurš ir pagājis garām Pirmajam Sargam, paveras tādas iespējas, pateicoties kurām viņš var pārvaldīt ne tikai dabas stihijas, bet arī ļaužu likteņus...

- O, jā, vareni, - pārsteigti noteica Makss.

- Tad lūk, kad cilvēks pabeidz, tā teikt, savu pāreju pār šo tiltu, tas ir, iegūst uzvaru šajā pēdējā kaujā, savā personīgajā Armagedonā, ir pieķēdējis savu dzīvniecisko sākotni, tad Čūska pazūd. Cilvēks garīgi top daudz augstāks un tīrāks... Vienkāršāk runājot, viss šis process ir nekas cits, kā hipotalāma centra darba etapi, par kuriem mēs runājam, līdz pilnai vai daļējai negatīvo domu centra - kakodēmona - bremzēšanai.

Anastasijas Novih zīmējums “Sargs”

Pie viena, tamlīdzīgs process senajā jogā asociējas ar aizmigušas čūskas atmodināšanu un tās pacelšanu pa mugurkaulu līdz "Kroņa" čakrānam, kas arī ir epifīzes projekcija.

- Bet tālāk? - Maksu neatlaida ziņkārība.

- Tālāk?! - nosmīnēja Sensejs. – Noej kaut vai šo ceļu. No visas ļaužu masas, kas čāpo pa garīgiem ceļiem, tikai nedaudzi tiek līdz tiltam, vēl mazāk tiek līdz Vārtiem. Kaut arī tas ir pats primitīvākais un elementārākais īstajā garīgajā darbā... Bet tālāk... Tālāk jau sākas izredzēto ceļš, kas ir saistīts ar epifīzes atvēršanos. Uz šī ceļa parādās cita, augstāka zīme - Acs, vai kā to vēl dēvē, Visuredzošā Acs. Austrumos šo zīmi sauc Visuredzošās Austrumu Acs vārdā. Senajā Ēģiptē to godāja par Dieva Hora Aci, bet pats pirmais nosaukums, vēl senāks, ir Faetona Dievietes vai Faetona planētas Acs. Tikai daži no visas jebkad dzīvojušās cilvēces ir izgājuši šo ceļu... Tā ka jums pagaidām to zināt nav vērts. Jūsu uzdevums ir tikt kaut vai līdz Vārtiem. Principā "Lotosa zieds" noved tieši līdz šim līmenim. Bet tālāk sākas pavisam citas meditācijas, kurās tiek uzstādīti jauni mērķi un uzdevumi... Bet vispār ļaudīm tas jau nav vajadzīgs. Tas ir Bodhisatvu ceļš...

- Tas nozīmē, ka "Zieds" - tas ir kā iekšējās Brīvības iegūšanas etaps, - secināja sev Makss.

- Pilnīgi pareizi. Cilvēki, kas nogāja šo garīgā ceļa pēdējo gabalu līdz Vārtiem, sastopoties, saprotas bez vārdiem. Tie satiekas kā brāļi, kaut

arī var piederēt absolūti dažādām reliģiozām organizācijām. Kāpēc? Tāpēc, ka iekšēji viņi top brīvi un saprot, ka pēc būtības kalpo vienam un tam pašam Dievam, un nav svarīgi, kā ļaudis viņu dēvē. Vienkārši katrs no viņiem kalpo savā veidā. Un šī sapratne atrodas ārpus vārdiem...

Cilvēks, kas atrodas Dievā, ir pilnīgi brīvs no jēkādām aizspriedumiem. Iekšēji iegūstot Dievu, viņš būtībā iegūst patieso sevi, savu mūžīgo laimi, kas nekādā veidā nav salīdzināma ar materiālajiem labumiem. Un tāds cilvēks nekad neizmainīs nevienu stundu, minūti, sekundi šī svētlaimīgā dzīves stāvokļa Dievā uz jaunības, veselības, materiālo prieku un baudas desmitgadēm, pat ja viņam piederēs vara pār visu pasauli. Tāpēc ka šim cilvēkam tas līdzināsies..., nu, piemēram, tējas dzeršanu siltā, mājīgā mājā ar pašu tuvāko, dārgāko cilvēku samainīt pret sēdēšanu uz mieta laukuma vidū, kad tevi sit, spīdzina, dedzina ar nokaitētu dzelzi. Lūk, tāda starpība ir tiem, kas to saprot.

Cilvēks bez Dieva dvēselē ir kā trimdā. Un praktiski visa viņa dzīve pāriet tukšās mirāžās, rūgtās un saldās ilūzijās, kuras, lai kā viņš gribētu, vienalga beidzas. Un šo savas matērijas spocīgo dzīvi viņš nepagarinās pat uz sekundi. Daudzi ļaudis uzdod jautājumu: "Kādēļ mēs dzīvojam?" Vai tiešām tādēļ, lai piebāztu savu kuņģi, radītu pēcnācējus, lai iepirktos un valdītu?! Tie taču ir tikai acumirkļa putekļi. Bet pēc tam?..

Pēc šīs sarunas Makss dažas dienas uzturējās eiforijā. Atrodoties uz šī viļņa, viņš rūpīgi bija izpētījis pieejamo literatūru. Viņš salīdzināja to, ko bija atradis grāmatās par senajām civilizācijām ar informāciju, kas tika saņemta no Senseja. Iegūtie rezultāti ne vien izbrīnīja viņu, bet vienkārši šokēja.

Uz nākamo treniņu Makss atnāca laicīgāk. Viņam par laimi, Sensejs kopā ar saviem puisiem jau atradās sporta zālē...

- Paskaties, ko es atradu, - liekot Senseja priekšā savu meklējumu rezultātus, lielījās Makss. – Paskaties uz šo! Šis atradums ir datējams šumeru civilizācijas laikā... Pašlaik glabājas Luvrā, Parīzē.

- Ā, Gudea kauss, - mierīgi sacīja Sensejs, raugoties uz fotogrāfijām, kas bija veiktas dažādos rakursos, it kā runa bija par viņam sen pazīstamu lietu.

Uz bildēm bija attēlots kauss ar dīvainu reljefa attēlu. Divas čūskas bija savijušās ap zizli. Čūsku mutes tika vērstas viena pret otru un saskārās padziļinājumā priekš ūdens izliešanas, kausa augšmalā. Čūskām pa sāniem stāvēja divi spārnoti briesmoņi ar pūķa galvām, panteras vai lauvas ķermeņiem, plēsīga zvēra nagiem uz priekšķepām un ērgļa nagiem uz aizmugurējām. Katram no tiem astes galā bija skorpiona

dzelonis. Ķepās tie turēja kaut ko līdzīgu zobenam vai zizlim.

- Kas tas ir? - painteresējās Volodja.

- Tas ir rituāla kauss, - atbildēja Sensejs, - izgatavots divdesmit otrajā gadsimtā pirms mūsu ēras priekš cara Gudea, valdījušam Lagašā.

- Kur valdījis? - pārjautāja Volodja.

- Lagašā. Lagaša ir senā šumeru valsts ar tādu pašu galvaspilsētas nosaukumu, kas atrodas Dienvidu Mezopotāmijā... Liekas, ka šis kauss ir darināts no zaļā steatīta.

Makss parakājās savos pierakstos un neizpratnē noteica:

- Tur nekas par to nav sacīts.

Sensejs tikai mīklaini pasmaidīja. Makss no jauna atšķīra ierakstus.

- Nu, nav svarīgi. Tu paskaties uz attēlu. Ja atceras tavu stāstu par procesiem, kas notiek smadzenēs garīgās prakses laikā, tad hipotalāms šeit tiek attēlots sena pūķa veidā, kā ārējais Sargs, turklāt dubultā formā, kurš atver durvis epifīzes stimulācijai. Atceries, tu stāstīji, ka jogā šī asociācija ir saistīta ar čūsku, kas virzās augšup pa mugurkaulu... Es saprotu tā - šie attēli uz kausa nozīmē šifrētas zināšanas?!

- Nu, ko es varu teikt, - pasmaidīja Sensejs. - Esmu priecīgs, ka šoreiz tev mani vārdi nav pārvērtušies tikai kārtējā gaisa svārstībā. Jā, patiešām. Uz kausa ir attēlota ieeja Portālā caur hipotalāma un epifīzes stimulāciju.

“Gudea kauss”

Makss arī smaidīja, ļoti apmierināts ar sevi. Viņš atkal paskatījās savos ierakstos.

- Šeit vēl ir uzrakstīts, ka "... kā vēsta atšifrētais uzraksts uz tā, kauss ir veltīts..." kaut kādam Ningišidze...

Žeņka, kas klausījās to sarunu, nosmējās.

- Ir nu gan, divdesmit otrais gadsimts pirms mūsu ēras, un pat tur gruzīni iespraucās! Es nemaz nezināju, ka viņi ir tik seni.

- Nevis Ningišidze, bet Ningišzide, - ar smaidu precizēja Sensejs.

Makss uzmanīgi izlasīja vārdu.

- Precīzi!

- Jā, jā! - jautri sūrojās Žeņka. – Tā arī paši "gaišākie prāti" tāda mazītiņa nevērīguma dēļ veic tādas lielas, es sacītu, fatālas vēsturiskas kļūdas...

Visi iesmējās.

- Nu, beidziet, - apvainojies nomurmināja Makss un turpināja pārtraukto stāstu. - Īsāk, šis Ningišzide, - viņš artikulēti noteica, - bija vietējā pavasara dievība, dziednieks un auglības aizgādnis. Tāpat viņu sauca par "meža dzīves kungu", "ūdens pārpilnības kungu". Es atradu enciklopēdijā, ka šis Ningišzide.., - viņš ieskatījās burtnīcā un izlasīja, - "ir htoniska dievība, apakšzemes ķēniņvalsts dieva Ninazu dēls, saukts par "tālās zemes apkalpotāju", uz pazemi izsūtīto ļauno dēmonu sargs, dievs, Gudea aizstāvis un patrons".

Zīmējuma shēma uz “Gudea Kausa”

Vēl pēc seno šumeru priekšstatiem tiek uzskatīts, ka Ningišzide bija Diženās Mātes-Zemes sūtnis, kuras valdījumos pavasara laikā viņš atnesa no debesīm (no Ningarsu) valgmi un siltumu - uzņēmas starpnieka lomā starp Zemi un Debesīm. Bet tas pats Ningarsu jeb Ningirsu it kā bija viens no dieviem, dieva Enlilu dēls, kurš pūta ar vējiem no kalnājiem lietis mākoņus.

- Kas, kas?

Bija pienākusi Senseja kārtā brīnīties. Viņš neizturējās, iesmējās.

- Šeit tā ir rakstīts, - apmulsis sacīja Makss, pārskatot uzrakstītā rindiņas un uzskatot, ka atkal ir kļūdījies nosaukumos.

- Nu, gan ir izdomājuši! - smejojies norādīja Sensejs. - "Htoniskā dievība"... Klauni! Ningišzide, runājot krieviski, bija vienkārši Sokroveņņiks, bet Ningirsu – Mežaņins.

- Kas tas ir? - izbrīnījās Makss.

- Mežaņins - tas ir cilvēks, kuram ir piekļuve Šambalai caur Slieksni, kurš nepastarpināti komunicē ar Mahatmām. Bet Sokroveņņiks - tas ir Mežaņina skolnieks, kurš arī pārziņa noteiktas garīgās zināšanas. Viņš ir spējīgs apmeklēt tikai Šambalas Slieksni... "Ningišzide" tulkojumā no šumeru valodas nozīmē "tīrā (svētā) koka valdnieks". Vienkāršāk sakot, viņš bija apveltīts ar dažām Šambalas zināšanām. "Ningarsu" ir tulkojams kā "galvenais sējējs", vēlāk to sāka tulkot kā "augstākais arājs", "zemkopības valdnieks". Enlils - viens no Mahatmas vārdiem, viens no septiņiem Šambalas Bodhisatvām.

Makss padomāja - paprātoja, klusi pārslasīja iepriekšējos teikumus un teica:

- Vispār jā. Šādā skatījumā informācija tiek uztverta pavisam savādāk. Savādāk es skatos, ka uz kausa ir it kā nopietni attēli, bet tā apraksts – nu pilnīgākie bērna šļupsti.

- Nu, Makss, tev arī pavisam nesen tie kļuva par nopietniem attēliem. Vēl nedēļu atpakaļ tu pat ar uzmanību tos neapveltītu, pāršķirtu lapaspusi un tikai padomātu, cik ļoti naivi bija senči. Tā ir vienmēr: pūlim informācija tiek pasniegta asociatīvos tēlos kā izprieca, bet ļaudīm zinīgiem - kā zināšanas iekšējam darbam.

- Es vēl par ko gribēju uzprasīt. Bet kāpēc tur ir attēlotas divas čūskas, kuras, savijušās savā starpā, ceļas augšup pa zizli?

- Nu, pirmkārt, tas garīgajā praksē norāda uz epifizes stimulācijas specifiskiem momentiem... Otrkārt, pēc austrumu simbolikas divas čūskas ir viena no Šambalas zīmēm, kas tulkojama kā "Sliexnis". Bet, treškārt, līdz pilnīgam antropomorfisma periodam...

- Nesapratu, kam? - pārjautāja Makss.

- Cilvēcisko formu attēli... Tātad tajos senlaikos dievus attēloja dzīvnieku veidā un viens no pamata simboliem bija čūska. Divas sapārojušās čūskas nozīmēja "nesošas bagātīgu augli", tas ir, apzīmēja pašu ražīgāko dzīves formu. Nu, un no šīs definīcijas katrs veica savus spriedumus, saskaņā ar iekšējās attīstības līmeni.

Makss no jauna parakņājās ierakstos.

- Bet vēl es atradu senu leģendu par šumeru un akadiešu mītisko varoni Gilgamešu.

- Nu, nemaz tik mītisks viņš nav, - it kā, starp citu, norādīja Sensejs.

Makss ieturēja pauzi, gaidot, ka Sensejs turpinās, bet viņš klusēja.

- Vispār, - turpināja Makss, - saskaņā ar mītu bija tāds cilvēks vārdā Ut-Napišti, kas saņēma no dieviem diženu velti - nemirstību. Viņš atklāja Gilgamešam "slepenu vārdu" par mūžīgās jaunības ziedu. Un ieteica viņam nolaisties okeāna dzelmē, lai noplūktu šo nemirstības ziedu. Gilgamešs tā arī izdarīja, bet neuzmanība

pazudināja viņu. Mājupceļā viņš ieraudzīja ūdenstilpni. Kamēr Gilgamešs peldējās, čūska nolaupīja ziedu un uzreiz, nometot ādu, kļuva jaunāka. Gilgamešs gan tā arī palika mirstīgs, tāpat kā visa cilvēce.

- Pilnīgi pareizi. Šis, kā tu saki, mīts tika aprakstīts "Poēmā par Gilgamešu", Babiloniešu kultūras darbā. Tomēr pati poēma ar savām saknēm sniedzas Mezopotāmijas posmā pirms rakstības. Bet vispār Gilgamešs bija pilnīgi reāls cilvēks. Urukas, šumeru pilsētas-valsts pirmās dinastijas piektais valdnieks, un "mūžīgās jaunības zieds" jeb, kā senie vēl to sauca, "nemirstības augš", "nemirstības zāle" ir ne kas cits, kā lotoss. Tā sēklas saglabā dīģšanas spēju tūkstošgades. Ut-Napišti patiešām atklāja Gilgamešam zināšanas. Iekšēji strādājot, viņš varēja pabūt savu zināšanu dziļumos. Gilgameš ļoti daudz ko sasniedza. Tomēr nevarēja paiet garām Sargam-Čūskai, tas ir, pievarēt savu dzīvniecisko sākotni. Tādēļ arī palika mirstīgs.

Dzīve taču izliek visdažādākās barjeras, kādas vien var iztēloties. Un viss tādēļ, lai tevi apturētu. Jo augstāk cilvēks virzās garīgi, jo nopietnākas gadās barjeras, bet, kad viņam ir dziļi vienalga uz tām, tās vienkārši pazūd kā mirāža, kā ilūzija. Faktiski to nav. Kad cilvēks nonāk sava dzīvnieka lamatās, tas liecina par to, ka viņš ir materiāls, ka viņš ir konfliktā ar sevi un pilnībā nepieder garīgajam. Kad cilvēks padodas, tas

nozīmē, viņš nav cienīgs pamest reinkarnāciju riņķi...

- Šeit vēl teikts, - sacīja Makss, - ka vēsturē tas ir viens no pirmajiem rakstiskajiem dokumentiem, kur ir pieminēta čūskas nemirstība.

- Nu, pieņemsim, pagaidām tas skaitās viens no pirmajiem vispārzināmajiem.

- Klausies, es vēl te atradu grieķu mītu par čūsku. Tajā tiek stāstīts, ka augstākais dievs Zevs uzdāvināja ļaudīm brīnišķīgu līdzekli mūžīgai jaunībai. Bet tā vietā, lai paši nestu šo vērtīgo dāvanu, ļaudis uzlika to uz ēzeļa, kas atdeva savu nesamo čūskai. No tiem laikiem ļaudis nes smago vecuma slogu, bet čūskas bauda mūžīgo jaunību, ar gadiem smēloties zināšanas un gūstot gudrību.

- Nu, sacīsim tā, tas ir grieķu variants mītam par Gilgamešu.

- Visticamāk, - pamāja ar galvu Makss. - Bet citā grieķu mītā arī gandrīz par to pašu tiek runāts... Lūk! "Reiz Asklēpijs tika uzaicināts uz leģendārā Zeva un Eiropas dēla, Krētas cara Mīnoja pili, lai atdzīvinātu viņa mirušo dēlu. Viņš ieraudzīja uz sava spieķa čūsku un tūlīt pat to nogalināja. Bet uzradās cita čūska, kurai mutē bija ārstnieciska zāle, un atdzīvināja nogalināto. Asklēpijs izmantoja to pašu zāli, un viņam izdevās augšāmcelt mirušo". Bet tālāk šeit uzrakstīts, ka viņš izdziedināja ar šo zāli cilvēku slimības. Citā šī mīta variantā - Asklēpijs gan tika uzaicināts pie Glauka, kuram trāpīja zibens.

Apskates laikā pacienta istabā ieslīdēja čūska, un viņš nogalināja to ar savu spieķi. Tūlīt parādījās otra čūska ar zāli mutē un atdzīvināja nogalināto. Asklēpijs ar to pašu zāli izdziedināja Glauku un sāka to pielietot". No tā visa var secināt, ka Asklēpijs it kā atrada to zāli, kuru pazaudēja Gilgamešs, un atgriezta to kalpošanai cilvēkiem.

- Tieši tā, "it kā", - Sensejs pa jokam atbildēja Maksam. – Un ja tantei būtu riteņi, tad viņa būtu tramvajs, - un, vēršoties pie Volodjas, piebilda: - Redzi, kā ar laiku sāk traktēt senatni. Tas ir tas, par ko mēs ar tevi runājām.

Makss redzēja klusu Volodjas piekrišanu un pasteidzās turpināt savu tematu, lai saruna nepārietu citā gultnē.

- Es tā saprotu, ka čūskas simbols bija cienījams kopš seniem laikiem, agrāk pat bija vesels tās kults. Izrādās, vēl matriarhāta laikmetā, kad ļaudis dzīvoja grupās, dzimtās vai ciltīs, čūska bija viens no toreizējā laika populāriem totēmiem. Īpaši tas tika izplatīts Senajos Austrumos. Tur galvenā dieviete bija Māte-Zeme un ar viņu saistītie buļļa un čūskas tēli. Tripoliešu kultūrā čūskas bija ļoti cienījamas. Pēc arheologu pētījumiem, matriarhāta laikmetā čūskas musturs bija viens no izplatītākajiem sižetiem tripoles ornamentos. Turklāt čūskas bija sastopamas gan vienas, gan pāros, apvijušas Diženās Mātes krūtīs. Tām tika piedēvētas aizsargājošas un pārraugošas funkcijas. Tripolieši

uzskatīja čūskas par starpniekiem starp debesīm un zemi, par to savienības vēstnešiem.

Sensejs klusēja, nekādi nereaģējot uz to, par ko ar tādu iedvesmu stāstīja Makss.

- Es tāpat ievēroju, ka pirmajās senajās civilizācijās (Mezopotāmija, Ēģipte, Ķīna) auglības kults gāja roku rokā ar ūdens stihijas pielīdzināšanu dievībai, ar mirstošā un atdzimstošā grauda dieva ideju, un atkal - ar buļļa un čūskas totēma tēliem. Turklāt čūskas sauca par "dzīvojošajām blakus avotam". Es nodomāju, ja informācija ir šifrēta tēlos, tad "avots" idejiski ir "tūrās zināšanas"... Bet šeit iznira vēl daži interesanti faktiņi. Babilonijā čūsku dēvēja ne citādi, kā "Zemes dievietes bērns", Ēģiptē - par "Zemes dzīvi". Uz dievu un faraonu kroņiem bieži bija attēloti čūskas ornamentu. Un, kas ir pats interesantākais, līdzīgi priekšstati piemita daudzām pasaules tautām. Starp citu, arābu valodā vārdi "dzīve" un "čūska" tiek izrunāti vienādi - "eļ hai", un tāda sagādīšanās ir atrodamā arī daudzās Indijas cilšu valodās...

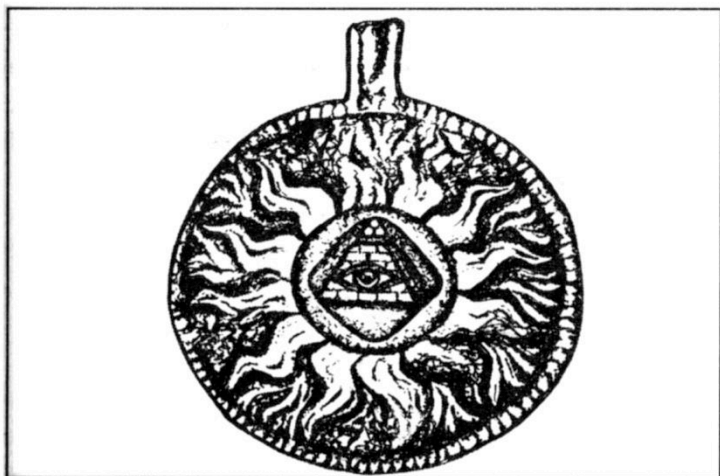
Bet arī šī informācija neatstāja uz Senseju gaidīto iespaidu. Makss nolēma izteikt savus pēdējos "svarīgos argumentus".

- Starp citu, es atradu, ka senajiem ēģiptiešiem eksistēja leģenda, it kā debesu ūdens, kas atrodas augšējās Debesīs, augstāk nekā saule un zvaigznes, ir Diženā Pūča Apopa apsargāts. Iedomājies, kāda informācija atklājas, ja šo leģendu pārtulko iekšējo zināšanu valodā! Ja

"pūķis" ir Sargs, "valgme" - zināšanu avots, bet "zeme" - tas ir mūsu saprāts... - Makss pat rīstījās no saviem atklājumiem, bet Sensejs tikai klusējot smaidīja. - Tai pašā leģendā stāstīts, ka tieši pēc šā Apopa gribas nolīst debesu valgme, apaugļojot zemi. Šo Pūķi tāpat uzskatīja par tumsas un ļaunuma iemiesojumu, par mūžīgo saules Ra ienaidnieku. Bet dažās leģendās šis Pūķis aprakstīts kā ūdens absorbētājs. Un pats interesantākais - tas pats atrodams arī senindiešu leģendās, tikai tur Apopa tēlā uzstājas čūskveidīga būtne, dēmons Vritra, kurš bija debesu galvenās dievības Indras pretinieks. Turklāt Vritra ir ne tikai debesu ūdeņu glabātājs, bet arī būtne, kas regulē stihijas, kā arī valgmes un saules daudzumu.

Es tur tik daudz kā visa atradu! Šīs liecības par čūsku - ūdeņu absorbētāju, kura "noslēdz debesu valgmes tecēšanu", ir papildam arī afrikāņu, mongoļu un japāņu priekšstatos. Bet par ķīniešiem es vispār klusēju. Tur no dziļas pagātnes cienīja Pūķi kā valgmes un gudrības pavēlnieku. Tas iemiesoja vīrieša sākumu "jaņ", kas saplūst ar stihiju "iņ", kur "jaņ" tika uzskatīts par "uguns" stihiju, bet "iņ" - par "ūdens". Turklāt, iedomājies, ūdens ir tā ārējā vide, bet uguns - iekšēja būtība!

- Iedomājos, - Sensejs atbildēja ne bez humora.
- Ķīnieši vispār ļoti smalki un tuvu piegāja šim jautājumam.

Anastasija Novih “Mežaņina Tamga”
(vēlāk tamga kļuva par amuletu senajiem slāviem)

- Lūk! Un es par to pašu! Mani izbrīnīja, ka
gandrīz visu kontinentu - Eiropas, Āzijas,
Amerikas, Āfrikas - tautām čūska bija divu

pretēju sākumu iemiesojums - labā un ļaunā. Atceries, tu stāstīji par hipotalāma centriem?! Un galvenais, ir daudz leģendu par to, kā uzvarēja šo pūķi. Piemēram, Grieķiem - Apolons un Hērakls, kristiešiem – Svētais Juris... Bet vēl, - nevarēja rīmties Makss, - es izlasīju etnogrāfijā, ka dažādām tautām - slāviem, grieķiem, gruzīniem un citām - saglabājās leģendas un pasakas, kurās tika stāstīts par to, ka čūskas sirds un aknu ēšana apveltīja cilvēku ar spēju saprast putnu un zvēru valodu, kā arī deva gaišredzības velti un pārcilvēciskas spējas.

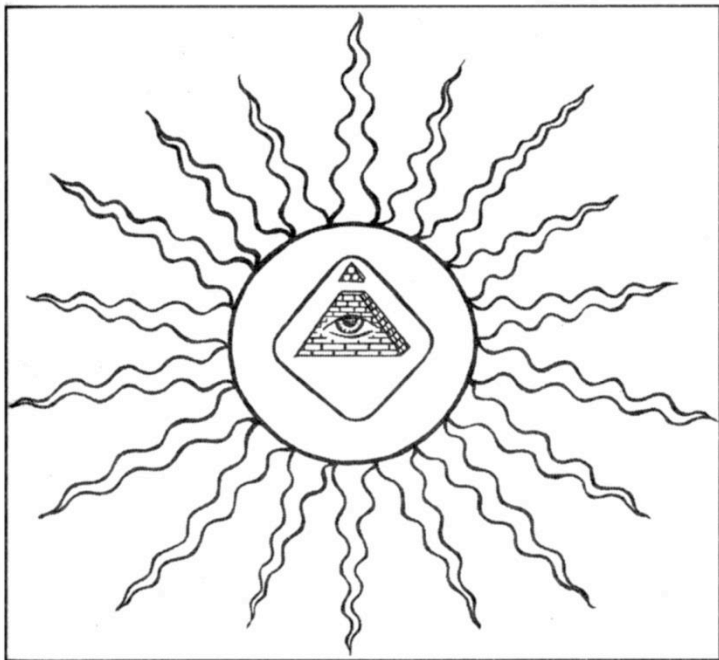
- Katra leģenda ir tikai leģenda. Bet ne katra pasaka ir pasaka, - nosmīnēja Sensejs.

- Jā, lūk, vēl ir interesantas liecības slāvu sakarā. Izrādās, vēsturiski Krievzemē nēsāja čūsku amuletus, kuriem tika piedēvētas spējas pasargāt no visām slimībām un postiem. Rakstīts, ka to saknes sniedzas tūkstošgadu dziļēs.

- Jā, tie bija arī Šumerā, un krietni agrāk, - piebilda Sensejs. - Eksistēja vēl tajos sensenos laikos, par kuriem tu nekad pat neesi dzirdējis.

Makss paklusēja, bet pēc tam teica:

- Zini, mani vēl ieinteresēja attēls uz šī čūskas amuleta. Pašu senāko krievu čūsku amuletu forma bija apaļa.

Anastasija Novih “Šambalas zīmogs”

Uz vienas puses attēlojās čūskas vai pūķi ar septiņām vai arī divpadsmit galvām, citi briesmoņi-sargātāji. Bet otrajā pusē...

- Saule, kuras iekšpusē bija trijstūris ar aci, - Sensejs pabeidza teikumu.

- Precīzi! - pārsteigti noteica Makss. - Bet pēc tam, atnākot kristietībai, šo seno simbolu, kā pagānisku, aizstāja ar Erceņģeļa attēlu. Un kopā ar čūskām sanāca tāds savdabīgs pagānisma un kristietības elementu savienojums... Bet kas tā par zīmi?

- Tas ir Šambalas zīmogs.

- Šambalas zīmogs? – vienā balsī ievaicājās Žeņka un Volodja.

- Slāviem? - apjucis teica Makss.

- Bet ko jūs tā brīnāties? – Sensejs paraustīja plecus. - Slāvi - tauta, kas ir atzīmēta vēl ilgi pirms tās dzimšanas un veidošanās. Slāvos ir apslēpts milzīgs garīgs potenciāls, kas ir spējīgs mainīt visu pasauli. Tādēļ tie arī ir atzīmēti, tā teikt, no pašas dzimšanas ar Šambalas zīmi. Piebildīšu, šī zīme ir praktiski katrā dievnamā. Zem šīs zīmes kronēja dažus krievu carus.

- Nevar būt! - pārsteigti ieteicās Makss.

- Bet tu papēti vēsturi. Pat krievu pēdējais cars Nikolajs II bija kronēts zem Šambalas zīmoga. Un tas bija uzskatāms kā dižens gods...

- Jā, nabaga Krievija, - ar nožēlu sacīja Volodja, domājot par kaut ko savu. - Tagad tā diez vai atdzims tādā Varenā lielvalstī. Padomā tikai, kā mums pa purnu sadeva! Visu slāvu tautu ar vienu neģēlīgu sitienu nokautēja.

- Nekas, Volodja. Nokautēja miesu, bet nebūt ne Garu. Ticiet man, Krievija vēl atdzims, un notiks slāvu apvienošānās, kuru nosauks par diženu. Jo ir sacīts: "Kad otru reizi pār Krievijas galvu uzlēks saule, slāvu gars sakopos spēkus un iemirdzēsies savā tīrībā un vienotībā tautu starpā". Un es domāju, drīz vien tu personiski redzēsi, kā Krievijas tronī uznāks... Kāds, kurš būs uzkrājis spēkus. Un visa pasaule redzēs, kā viņš dos zvērestu slāvu tautai zem Šambalas zīmoga.

- Lai Dievs dod, - atbildēja Volodja.
- Dievs dod. Un ne tikai dod, bet arī atlīdzina,
- domīgi noteica Sensejs. – Starp citu, šis notikums notiks divus mēnešus un astoņas dienas pirms laika zīmēm, kas ir pareģotas vēl sirmajā senatnē.

- Laika zīmēm? - ar ziņkārību prasīja Makss. - Bet kas tās ir par zīmēm?

- Uguns putnu kritiens pār Ēģipti, kas notiks astoņus gadus, piecus mēnešus un sešas dienas pirms pasaules atjaunošanās...

Makss nezināja, ka šī diena, viņa personisko atklājumu diena, saskarsies ar pagātņi un nākotni un iekritīs viņam dvēselē... Tagad viņš saprata, kāpēc toreiz tik noslēpumaini smaidīja Sensejs visas sarunas laikā par viņa "grandiozajiem atradumiem".

* * *

Laiks strauji lidoja kā no stingra šaujamloka izšauta bulta. Bet Makss joprojām uzturējās savu ilūziju utopijā, rūpīgi apsverot visus "par" un "pret" Senseja filozofijā. Viņš bezbēdīgi šūpojās sava prāta šūpolēs, apjūsmojot te garīgo pacēlumu, te sava dzīvnieka augstumu. Un mierināja savu patmīlību ar to, ka viņam bija personīgie uzskati. Pat uzjautrinājās šūpoļu abu stāvokļu sakarā. Viņam patika spriest un izzināt būtību, bet īstenībā visas šīs intelektuālās prāta spēles bija tikai viegli gaisa virpuļi, kas dzima lidojumā. Arvien biežāk tika izteikti vārdi, kas

pamatvilcienos tikai satricināja gaisu, bet neaizskāra dvēseli. Viņa šūpoles turpināja šūpoties par spīti aizejošo dienu straujajam tecējumam. Un tikai ārkārtīgi reti, kad Sensejs neparasti patiesi komunicēja ar Maksu, viņš sāka saprast nedaudz vairāk. Tādi momenti, pazaudētās "paradīzes momenti", arī pašlaik neticami skaidri iznira viņa skata priekšā.

* * *

Viņš kopā ar Senseju sēdēja mašīnā, gaidot tikšanos ar kādu cilvēku, kas bija saistīts ar firmu "Kassandra". Makss pārdzīvoja, kā viņam pašam likās, ne labākās dienas savā dzīvē. No visas šīs pasaules rošības, sirdī bija smagums. Makss atcerējās, kā pirms dažām dienām viņš kārtējo reizi atmeta garīgās prakses "Lotosa zieds" vingrinājumus, aizbildinoties ar to, ka viņam maz kas jēdzīgs sanāk. Arī darbā uzgāzās vesela problēmu kaudze, kas pieprasīja tūlītēju risinājumu. Bet, lai kā viņš centās tām veltīt visu savu uzmanību, to skaits nemaz nesamazinājās. Maksam uzbruka kārtējā grūtsirdība, un viņš atkal sāka domāt par to, ka būtu jāsāk nopietni pievērsties garīgajam... Viņš uzsāka sarunu par šīm problēmām ar Senseju, izmantojot iespēju parunāt divatā.

- Nu, kāpēc man atkal nekas nesanāk? - sūdzējās Makss. - It kā sāku veikt "Lotosu" un sajutu prieka pieplūdumu, bet pēc tam...

Viņš atmeta ar roku.

- Tas ir dabisks process, - atbildēja Sensejs. - Daudziem tā notiek. Sākumā visi sajūt savdabīgu garīgā uzbudinājuma paisuma vilni, var sacīt, dvēselisku augšupeju; dievišķās būtības dziļuma neparasti skaidru izpratni. Daudziem liekas - tas ir tik vienkārši, ka viņi brīnās, kā līdz šim nevarēja saprast ko tik elementāru. Tas ir, cilvēks it kā pamostas garīgi. Bet... paiet viena diena, otra, un sākas garīgā lejupslīde. Aktivizējas dzīvnieciskā sākotne. Cilvēks vairs nejūt bijušo uzbudinājumu. Viņam sāk uzbrukt neģēlīgas un netīras domas, ka viss šis garīgums ir blēņas, kaut kāds apmāns. Viņš sāk domāt, ka tas ir marasms, dumjība, ka vienkārši jūk prātā, murgos, ka viņam gandrīz vai šizofrēnija sākusies, jo viņš kļūst ne tāds kā visi. Viņam jau ir radies slinkums lūgties, meditēt. Galvā rodas tūkstotis atrunu, ka viņš ir noguris, ka viņam nav laika... Rodas tāda kā neveiklības sajūta, reizēm pat nomāc vainas sajūta par garīgo augstumu piedzīvotiem mirkļiem. Bet kā priekšā ir vaina? Savas personīgās dzīvnieciskā sākotnes! Vai arī sāk velties virsū kādas problēmas un kaut kas atgadās. Cilvēks grimst šajās raizēs. Kopumā tiek darīts viss, lai novērstu viņa uzmanību no garīgā. Un cilvēks, padodoties šīm provokācijām, vienkārši zaudē šo cīņu savam dzīvniekam, pilnībā aizmirstot to, kas bija burtiski divas dienas atpakaļ.

Gudrs cilvēks gan izpratīs sevi, pacentīsies saprast, kāpēc vairs nav tādas vēlmes un tāda

uzbudinājuma, nav iepazītās baudas no garīgās prakses izpildes. Viņš sapratīs, ka viņā vienkārši ir aktivizējusies dzīvnieciskā sākotne... Bet dumjš cilvēks aizies savas matērijas pavadā. Bet pēc kaut kāda laika, kad atslābs dzīvnieka tvēriens, viņš no jauna metīsies garīgā meklējumos, sāks lasīt, pārlasīt... Viņam visu laiku ir vajadzīgi piemēri, kaut kādi pierādījumi, garīgo iespēju demonstrācijas. Tas viss atkal dos lielu garīgu pieplūdumu. Šo procesu var salīdzināt ar adrenalīna izdalīšanos pārmērīga uzbudinājuma laikā. Bet turpmāk, kad beidzas, teiksim, šo "hormonu" darbība, cilvēkam no jauna atkārtojas spēku izsīkums, kā laikā viņš atkal padodas dzīvniekam. Tādēļ, lai tas nenotiktu, ir skaidri jāzina daudzas lietas, jāzina savs stāvoklis un jābūt gatavam gaidāmajām sacensībām. Kad rodas tāda materiāla barjera, tad vienkārši vajag to aizvākt prom. Sacīsim tā, sadalīt - "Ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder". Palikt uz garīgā ceļa un divkārt pastiprināt savu spiedienu. Jēga ir tajā, lai pareizi izklūtu no dzīvnieciskās sākotnes modelētās situācijas un saglabātu sevī "ziedu", tev ir jānovēršas no negatīvā, kas spiedīs tevi no visām pusēm un uzmāksies tev. Jāpievēršas iekšējai mīlestībai un pozitīvajam. Tevī ir jābūt stingrai pārliecībai, jo tava ticība ir tava nākamā realitāte.

- Ir sarežģīti saglabāt sevī iekšējo mīlestību, - sūrojās Makss.

- Īstenībā tā tikai liekas, ka ir sarežģīti. Sarežģīti, jo apkārt ir daudz vilinājumu, tāpēc ka tevī sāk rosīties liels daudzums domu, kam tu velti savu uzmanību. Bet patiesībā viss ir vienkārši. Vai Tev ir grūti izdzert glāzi ūdens? Nē. Tas nenovērsīs tevi no tās domas, ko tu apceri? Nē. Te ir tas pats... Cilvēks pa dzīvi skrien kā caur mežu, kas mudž no materiālajām domām. Un šajā mežā ir milzum daudz lamatu, slazdu, izliktu tīklu un izraktu bedru. Bet cilvēkam ir jāskrien ar atvērtām acīm. Viņam ir jāiemācās redzēt šīs lamatas, jāizvairās no tām un jāsaprot, ka tas viss nepieder viņam.

- Jā, dzīvnieks stipri pieāķējas.

- Dabiski. Viņam arī ir jāpieāķējas. Viņa mērķis ir pakļaut tevi sev, citādi viņš būs tavā pakļautībā. Tas ir karš, Makss. Tavs karš, kur tavs galvenais ierocis ir ticība. Tam, kurš ir izvēlējis garīgo ceļu, vajag vienkārši atmet visas tukšās ilūzijas, kā runāja svētie, "kā mirāžu tuksnesī". Viņam vajag iemācīties saprast, ka visa šī materiālā pasaule ir tikai mirklis pirms mūžības. Bet visa nelaime ir tajā, ka daudzi šā ceļa sākumā pakrīt pār vienu un to pašu klupšanas akmeni: cilvēks nevar noticēt nākamās eksistences bezgalībai, tam, ka tur dzīve ir mūžīga, bet šeit – tikai pagaidu. Viņam ir vajadzīgi pierādījumi. Bet, kad viņš saņem šos pierādījumus, reizēm jau ir pārāk vēlu jebko mainīt. Bet, ja cilvēkā ir pietiekami daudz spēka,

tad viņam nav nepieciešami jēlkādi pierādījumi. Viņš tik un tā visu jūt un saprot.

- Par kādu spēku tu runā?

- Dvēseles spēku. Tā ir daļiņa cilvēkā no paša Dieva! Bet šī daļiņa, sacīsim tā, nav aktivizēta. Katalizators tās aktivizācijai ir mūsu īstenā izvēle. Par Svētajiem kļūst šeit, uz Zemes. Cilvēks, kas uzvarēja savu dzīvnieku un sasniedza apskaidrību, nedomirst, viņš aiziet pie Dieva...

- Bet kas tieši ar mani nav tā, kā vajag? Es taču neesmu pavisam bezcerīgs? - pajokoja Makss.

- Ne pavisam, - tāpat jokojot atbildēja Sensejs, - cerība, kā runā, mirst pēdējā.

- Tad kur gan ir mana problēma?

Sensejs noguris paskatījās uz Maksu.

- Tajā, kur tā ir daudziem. Tu mīli skatīties uz karalauku no tālienes un spriest par kauju, bet nepiedalies tajā. Tavas šaubas - tā nav vienkārši darvas karote medus mucā. Tas ir vesels ciankālija kauss. Tāpēc ka tās ne tikai bojā, bet nogalina pašu labāko tevī... Tev vajag pārvarēt savas šaubas, kamēr tās nav ievēdušas atvarā. Svied tās tālu prom! Dzīvo labsirdīgi, ar Dievu dvēselē. Nedari neko sliktu, pat ja tev tas ir neizdevīgi... Patiesi garīgam cilvēkam uz visām šīm materiālajām problēmām un sarežģījumiem pa lielam ir dziļi uzspļaut. Tāpēc ka tas viss ir mirāža un ilūzija, kas pazudīs un tiks izklaidēta.

- Nē, nu, kā tas ir uzspļaut? Un kā lai dzīvo pasaulē? Vajag taču problēmas risināt. Nevar jau sēdēt, rokas klēpī salicis, vēl jo vairāk, ja šīs problēmas skar ne tikai tevi, bet arī tavus tuviniekus.

- Tu mani neesi sapratis. Problēmas, protams, ir jārisina, bet nevajag tās pārvērst par savas eksistences jēgu. Un galvenais, lai kas atgadītos, lai kā tevi mētātu no problēmas problēmā, svarīgi ir vienmēr palikt Cilvēkam. Tāpēc ka jebkāda tava problēma dzīvē - tā, galvenokārt, ir ne kas cits, kā pārbaude tavai dzīvnieciskajai "utainībai". Tādēļ garīgi noturīgam cilvēkam vienkārši ir uzspļaut uz to, ka viņam periodiski rodas šādi tādi sarežģījumi. Viņš ar tiem tiek galā, bet neļaujas to paverdzinošai vadībai domās. Toties dumjš cilvēks padodas šai sava dzīvnieka provokācijai un ļauj vest sevi kā ēzeli, kam priekšā ir piekarināts burkāns, pat neievērojot, ka tuvojas bezdibeņa malai. Jo būtībā ikviena ārējā problēma, ko tu esi nopietni uztvēris, ir tava iekšējā problēma, personisks iekšējais konflikts starp tevi un savu dzīvnieku. Viss ir tevī!

Izdzirdot šos vārdus, Makss sasparojās un pat kādu laiku stabili turējās uz pozitīva viņa. Bet pēc tam Senseja vārdi piemirsās, un Makss no jauna, pēc vecā ieraduma, ar galvu ienira savās darīšanās, attālinoties no garīgā un grimstot vēl dziļāk savas dzīvnieciskās sākotnes dzīves sarežģītajos labirintos.

Meitene, atverot acis, nodrebinājās.

- Sensej, kā tā varēja notikt? Es taču nebiju domājis, ka... Kā lai es ar šo visu tagad dzīvoju?

Viņš paskatījās uz savu bērna ķermenīti.

- Ko tu pārdzīvo? - Sensejs viņu jautri uzmundrināja. - Tu taču mīlēji nēsāt bizīti. Tagad tev tā būs pat ar banti. Un par bārdi rūpēties arī nevajag.

- Sensej, man šobrīd joki pavisam nav prātā. Es nopietni!

- Arī es nopietni.

- Nē, tiešām? Kā kas tāds varēja ar mani atgadīties? Es taču mēģināju iet pa garīgo ceļu...

- Tieši tā, mēģināji, bet negāji, - nopietni sacīja Sensejs. - Garīgais ceļš - tas nav parks pastaigām un izklaidēm. Ja izvēlēties šo ceļu, ir jāiet uz virsotni, nevis jātēlo kaut kas līdzīgs iešanai - divi soļi uz priekšu un trīs atpakaļ... Saki vēl paldies, ka šo ķermeni saņēmi. Varēja būt daudz sliktāk...

Agrākos laikos Makss, izdzirdot ko tamlīdzīgu, noteikti jokotu pretim, vērtējot tamlīdzīgus Senseja vārdus kā joku, bet pašlaik viņš nešaubījās Senseja vārdu patiesumā. Taču pārāk vēlu līdz viņam bija nonākusi šī atskārsme.

Makss nokāra galvu. Viegls vēsums skrēja pār viņa ķermenīti.

- Man tevis ir žēl, - ar skumjām noteica Sensejs. - Ja vien tu būtu vēlējies, vēl tās dzīves

laikā varēji izrauties no reinkarnāciju ķēdes. Tev bija tāda iespēja, kāda reti kuram izkrīt dzīvē.

- Kā tad tā... kā tad tā... – apjukumā Makss murmināja.

- Kā, kā, - Sensejs rūgti nosmīnēja. - Bija jābūt piesardzīgākam savās vēlmēs.

- Vēlmēs?

Makss paskatījās uz Senseju, un atmiņā iznira epizode no pagājušās dzīves...

* * *

Tā sanāca, ka vienā no treniņiem Sensejs skaidroja kārtējo meditāciju iemaņu uzlabošanai cīņas mākslā. Tā, starp citu, viņš aizskāra gaišredzības tematu, pieminot, ka šī velte principā var būt pat parastam cilvēkam. Pēc nodarbībām īpaši ziņkārīgie, kā vienmēr, sāka izjautāt Senseju par šo fenomenu. Lielākā daļa no viņiem, dabiski, šaubījās par tamlīdzīgu parādību realitātē. Tādēļ saruna notika ne par paša fenomena izskaidrošanu, bet skāra atbilstošus vēsturiskos piemērus. Visbeidzot Sensejs atmeta ar roku uz īpaši šaubīgajiem – viņš bija noguris tiem pierādīt tik ļoti acīmredzamo. Viņš piedāvāja pārliecināties par visu eksperimenta ceļā. Tā būtība bija sekojoša: jebkurš varēja piezvanīt savam draugam, radniekam vai paziņam, bet pirms šī zvana Sensejs stāstīja, kur atrodas šis cilvēks, kā ir ģērbts un ko tanī brīdī dara.

Grupa manāmi atdzīvojās, pārspriežot savā starpā, kurš gan no viņiem šajā eksperimentā piedalīsies. Pēc tam visi devās uz treneru kabinetu, kur bija telefons. Viss notika tā, kā bija teicis Sensejs. Kārtējais dalībnieks apsēdās viņam pretī. Sensejs pievēra acis un koncentrējās. Pēc tam mierīgi sniedza atbilstošu informāciju. Pēc dalībnieka veiktā zvana, tā ar apbrīnojamu precizitāti apstiprinājās. Pats interesantākais bija tas, ka lielāko iespaidu tas viss atstāja uz tiem, kuru draugiem tika zvanīts. Pārējie eksperimenta novērotāji gan ticēja, gan neticēja šai fenomenālajai cilvēcisko spēju demonstrēšanai. Katrs pats vēlējās pārliecināties, tā teikt, par tās godīgumu un notiekošā realitāti uz saviem personīgajiem paziņām. Bet Sensejs to nodemonstrēja tikai trīs reizes.

Toreiz Makss bija novērotāju pulkā un, kā parasti, ar šaubām uztvēra šo kārtējo Senseja spēju demonstrēšanu. Pārāk vienkārši viss izskatījās. Viņš cītīgi mēģināja sameklēt loģisku izskaidrojumu notikušajam, bet izņemot uzbāzīgo domu, ka tas viss, iespējams, bija izplānots iepriekš, viņam nekas jēdzīgs galvā nenāca. Kaut gan viņš šaubījās arī tajā.

Tikpat kā pēc pāris nedēļām Makss no jauna atcerējās Senseja spēju demonstrēšanu, jo bija noticis kas ārkārtējs. Viņa kaimiņiem bija pazudusi mazmeita. Meitene-pusaudzis kopā ar savu draudzeni aizgāja uz diskotēku un neatgriezās. Pēc divām dienām viņas draudzeni

atrada mirušu ar daudzām durtām brūcēm. Kas bija atgadījies ar kaimiņu meiteni, neviens nezina. Radi bija nesekmīgi apzvanījuši visas pilsētas slimnīcas, morgus, reanimācijas.

Viņas vecmāmiņa bija ticīgs cilvēks, gāja uz baznīcu. Tomēr šajā situācijā viņa krita tādā izmisumā, ka grasījās pat iet pie večiņas-zīlnieces. Burtiski izejot no dzīvokļa, kāpņu telpā viņa nejauši sadūrās ar Maksu. Viņš pieklājības dēļ paineresējās, kā virzās meklējumi. Atbildes vietā sieviete sāka raudāt un, pati nezinot kāpēc, sāka stāstīt savu sirdssāpi.

- Nezinu, ko darīt... Kur meklēt? Lūk, pie večiņas-zīlnieces eju... Man ļaudis viņu ieteica. Runā, labi zīlē. Zinu, ka tas ir grēks. Nekad ar šīm lietām neesmu nodarbojies, bet šoreiz nāksies. Bet, ko padarīsi, mazmeita ir dārgāka, nekā es un mana dzīve. Viņa mums ir vienīgā.

- Bet kādēļ pie večiņas-zīlnieces jāiet? Man ir kāds paziņa, mans treneris. Viņš man demonstrēja kaut kādas gaišredzības lietas. Ja, protams, tā ir taisnība, tad viņam ir diezgan nesliktas spējas. Ja vēlaties, es varu jums ar viņu noorganizēt tikšanos un grēka it kā jums nekāda nebūs. Viņš tomēr ir ārsts un sportists, nevis večiņa-zīlniece.

- Vai, Maksimka, dēliņ, aizved, ja vari! Citādi eju pie viņas, bet uz sirds ir tāds kā akmens... - sieviete sāka lūgties Maksu.

- Labi, es jūs aizvedīšu pie viņa. Kaut arī viņš man demonstrēja nedaudz citu gaišredzības virzienu, bet var jau būt, ka arī šeit sanāks.

Vecmāmiņa bija gatava uz visu. Viņi vienojās par tikšanos, un padzīvojušī sieviete ar manāmu atvieglojumu atgriezās mājās. Vakarā Makss, kā bija solījis, aizveda viņu savā mašīnā uz sporta zāli. Visu ceļu viņš uzklausīja vaimanas par mazmeitu, kas pārgāja histērijā. Kad viņi bija klāt, Makss piedāvāja pagaidīt Senseju svaigā gaisā, pieļaujot, ka tas, iespējams, viņu kaut kā nomierinās. Bet arī šeit viņa nerimās, pievēršot garāmgājēju uzmanību. Kad Makss ieraudzīja piebraucošo Senseja auto, viņš pat atviegloti nopūtās.

Sensejs, izkāpjot no mašīnas, pārlicinātā gaitā virzījās taisni viņu virzienā, it kā precīzi zinātu, ka Makss ir atvedis šo sievieti uz tikšanos tieši ar viņu. Šī pirmā dīvainība nedaudz izbrīnīja Maksu, bet viņš gandrīz nepievērsa tai uzmanību. Sasveicinājās ar Senseju un sāka stāstīt notikušo. Toties Maksu satricēja cita dīvainība, kas savā ziņā spēcīgi aizskāra viņa Ego. Viņš stāvēja un stāstīja par notikušo bēdu savas kaimiņienes ģimenē. Bet viņam bija tāda sajūta, ka viņš to visu stāstīja pats sev, jo viņā vispār neviens neklausījās. Sensejs skatījās acīs padzīvojušajai sievietei. Tā skatījās uz viņu, nesakot neviena paša vārda. Kaut arī piecas minūtes atpakaļ bija neiespējami apturēt viņas nesavaldīgās vaimanas. Viņu starpā notika dialogs bez vārdiem... Sieviete

sāka viegli trīcēt. Viņas ķermeni sāka pārklāt zosāda. No acīm lēnām tecēja asaras. Pēc minūti ilgas tādas neparastas abpusējas apceres, veroties viens otram tieši acīs, sieviete balsī lūdza:

- Es atdošu savu dzīvību par viņu, lai tikai viņa atgrieztos dzīva.

Makss, kurš tanī brīdī joprojām "apskaidroja situāciju", pusvārdā aprāvās. Viņš jutās kā trešais liekais, bet neatlaidīgi turpināja stāvēt uz vietas kā piekalts. Viņam pašam kļuva interesanti, ar ko tas viss beigsies. Sieviete atkārtoja savu lūgumu:

- Es atdošu savu dzīvību par viņu, lai tikai viņa atgrieztos dzīva...

- Ne par to tu sieviete, lūdz, ne par to, - noteica Sensejs neparastā balsī. - Ir jādomā par mūžīgo dzīvi, ne par laicīgo.

- Mana dzīve šeit jau ir laicīga. Bet viņai vēl ir tik daudz gadi priekšā...

- Tas ir mirklis.

- Man tas ir mirklis, bet viņai vēl dzīvot un dzīvot...

Sensejs paskatījās lejup, it kā kaut ko pārdomādams. Radās nedabisks klusums, no kā Maksam pat iedžinkstējās ausīs. Sensejs atkal paskatījās uz sievieti.

- Labi, ej. Būs pēc tava prāta, - un, vēršoties pie Maksa, noteica, - pavadi viņu līdz mājai.

Pēc tam viņš pagriezās un neatvadoties aizgāja uz sporta zāli. Makss sadzirdēja, kā Sensejs attālinādamies, it kā sarunājoties pats ar sevi, klusi noteica: "Klausās, taču nedzird."

Makss aizveda sievieti mājup, būdams neizpratnē par visu redzēto, kas šķita vairāk nekā dīvaini. Viņam likās, ka viņš klausījās šo dialogu it kā svešvalodā. Viņš visu redzēja, bet neko nesaprata. Sākotnēji sieviete pusceļu klusām lūdzās, pēc tam uz ilgu laiku aizdomājās, bet, piebraucot pie mājas, no jauna izplūda asarās, sevi novedot līdz histērijai. Makss jau kuro reizi dienas laikā nožēloja, ka vispār ar viņu bija saistījies un piedāvājis savu palīdzību.

Nākamā nakts izvērtās nemierīga. Pusčetros no rīta pie Maksa atskrēja kaimiņienes vīrs izsaukt "ātros". Sievietei kļuva slikti ar sirdi. Bet, kamēr atbrauca "ātrie", kaimiņiene jau bija mirusi. Viss notika tik ātri, ka Makss nekādi nespēja tam noticēt un apzināties, ka cilvēka, ar kuru viņš vēl vakar sarunājās, vairāk nav starp dzīvajiem. Citu nāve vienmēr darbojas šokējoši uz cilvēkiem, atgādinot par viņu pašu īso uzturēšanos šajā pasaulē. Nākamā rīta ziņa vēl vairāk šokēja Maksu. Meitene atradās. Piezvanīja no kaimiņpilsētas slimnīcas. Izrādās, visu šo laiku viņa tur atradās bez samaņas un tikai tajā liktenīgajā rītā nāca pie samaņas.

Makss bija satriekts. Viņš mēģināja apjēgt visu notikušo pēdējās diennakts laikā. Pirmajā acumirkļī visi šie notikumi izskatījās pilnīgi dabiski. Pēdējo dienu laikā sieviete tomēr bija stipri nervozējusi... Arī iepriekš viņa jau bija pārcietusi infarktu. Arī par meiteni... Ja vien kādam būtu ienācis prātā piezvanīt uz

kaimiņpilsētu, tad atrastu viņu un arī ar vecmāmiņu nekas nebūtu atgadījies. It kā viss loģiski, ja vien Makss nebūtu kļuvis par tās dīvainās sarunas liecinieku. Viņš atcerējās, kā sieviete lūdza meitenes dzīvību apmaiņā pret savējo. Tā arī notika. Lūk, kas Maksam nedeva mieru... Uz nākamo treniņu viņš brauca pie Senseja ar cerību, ka tas dos viņam saprotamus paskaidrojumus tik neparastajā atgadījumā. Viņš satika Senseju pie sporta zāles ieejas, lai parunātu ar viņu vienatnē, un izstāstīja par notikušo.

- Ko lai dara, katrs veic savu izvēli, - domīgi noteica Sensejs.

Viņš paskatījās apkārt un kaut kā dīvaini noteica, tā kā jautājot, tā kā apgalvojot:

- Nu, vai tad šis mirklis ir mūžības vērts?

Makss neizpratnē arī pavērās apkārt.

- Nesapratu.

Sensejs paraudzījās uz viņu un ar skumjām noteica:

- Vai redzi, Makss, dažiem cilvēkiem reizēm tiek piešķirta iespēja lūgt. Bet tie nez kāpēc izvēlas laicīgo mirkļu vēlmes, ignorējot mūžību.

Makss padomāja, bet pēc tam no jauna noteica:

- Sensej, es vienalga nesapratu. Ko tu ar to domā?

- Nekas, Makss, nāks laiks, un tu visu sapratīsi...

Sensejam bija taisnība, bija pienācis laiks arī Maksam. Tagad līdz viņam, visbeidzot, nonāca šo vārdu pārsteidzošā jēga. Patiešām, par ko viņš

toreiz rūpējās? Ko alka pagājušajā dzīvē? Pārskatot savas vēlmes, viņš ar šausmām apzinājās, ka viss, par ko lūdza Dievu tās dzīves laikā, tika saistīts ar viņa bijušo ķermeni: ar tā brīža veiksmi, kaut kāda jautājuma, naudas un veselības problēmu veiksmīgu atrisinājumu un tamlīdzīgi. Burtiski viss noveda pie viņa mirstīgā Ego apmierināšanas un godā celšanas. Viņš lūdza tikai par pīšļiem! Nebūt ne par dvēseli un īsto dzīvi - mūžīgo. Un ko viņš ieguva? Visi viņa materiālie iekrājumi izkusa kā mirāža. Pats viņš nokļuva citā ķermenī, citā vietā, turklāt daudz sliktākos nosacījumos. Tas, no kā viņš visu dzīvi tā baidījās, tas viņu arī panāca. Bet viņš baidījās, vispirmām kārtām, nokļūt muļķa lomā, lai viņa dārgā persona netiktu nežēlīgi apmānīta. Bet tieši šobrīd viņš tā arī jutās. Un galvenais, šajos mēslos viņš nonāca personīgā dzīvnieka dēļ, kurš gudri un smalki apmānīja viņa izpratni par Īsto Dzīvi. No šīm domām Maksam kļuva patiesi nelabi. Pašlaik tāda vēlmju izsaimniekošana viņam likās kā nepiedodama muļķība. Kāpēc gan viņš toreiz tik spītīgi to nemanīja? Un galvenais, viņš bija pārliecināts, ka it kā visu darīja pareizi... Bet te pēkšņi Makss atcerējās vēl vienu sarunu.

* * *

Reiz, tērzējot ar Senseju, Makss izdzirdēja vārdus, kas aizkustināja viņu un atkal pagrieza viņa apziņu uz dvēseles pusi. Makss, kā parasti

jokojoj, stāstīja par krišnaītu gājienu pa pilsētu, kas tērpušies savās drānās. Uz to Sensejs reaģēja pilnīgi negaidīti, pārvēršot viņa joku nopietnā sarunā. Tas arī viņu izbrīnīja, jo parasti Maksa joki noslēdzās ar kārtējiem jautrajiem Senseja komentāriem.

- Ļaudis spēlē ticību Dievam, bet netic Viņa eksistencei, nedzīvo ar ticību. Daudzi no viņiem uzspīlē uz sevis dažādu, atšķirīgu atribūtiku, apģērbus, bet tas viss, pa lielam, ir tikai izrāde. Taču īstā ticība Dievam - tā ir tieši iekšējā tīrība. Patiesi garīgs cilvēks nekad nenodarbosies ar izrādi, tāpēc ka viņa īstais iekšējais dārgums ir viņa noslēpums, kas ved pie Dieva. Cilvēks, kas nāk pa savu garīgo ceļu, neizrādīsies pūlī, nevicinās ar karogu – re, paskatieties, kāds es esmu ticīgais! Nekad. Maksimālais, ko viņš var atļauties, ir pavaicāt, vai ieteikt virzienu, vai dalīties pieredzē ar līdzgājēju, bet ne vairāk. Jo ļaudis, kuri iet pie Dieva un patiešām tic, neplātās ar savu ticību, spēlējot šo tēlu... Viņi brīnišķīgi saprot, kas ir šī pasaule un kāds ir tās apvienojošais saprāts.

- Apvienojošais saprāts?

- Jā. Ir individuālais saprāts, ir kolektīvais garīgais saprāts, bet ir arī apvienojošais dzīvnieciskais cilvēces saprāts, kurš, starp citu, ir vadāms...

- Kā tas ir? Kā ar skudrām vai ar bizonu ganāmpulku migrācijas laikā?

- Aptuveni, - smaidot atbildēja Sensejs. - Dzīvnieks - viņš arī ir dzīvnieks. Šis apvienojošais dzīvnieciskais cilvēces saprāts eksistē pēc saviem noteiktajiem likumiem. Viņam piemīt sava iekšējā un ārējā hierarhija. Pamatvilcienos cilvēki dzīvo šā dzīvnieciskā saprāta prasmīgā organizācijā, kas pakļauj tos savai sistēmai, uzspiež viņiem spēles noteikumus un eksistences nosacījumus. Un principā, kad cilvēks iet pa garīgo ceļu un savā iekšienē dzīvo ar Dievu, tad viņš neafīšē to, saprotot, ka momentāni izsauks agresiju no dzīvnieciskā saprāta puses. Un tā ir dabiska reakcija. Dzīvnieka saprāts ir visa garīgā nesamierināmais ienaidnieks. Tādēļ parasti augstu garīgi cilvēki, piemēram, Bodhisatvas, kas ir dzimuši ķermenī, nonākot dzīvnieciskās sabiedrības esamības sistēmā, ārpusaulē cenšas spēlēt vienkārša cilvēka lomu, ne ar ko sevi nenododot, bet savā iekšienē paliekot par Būtību un patiesi uzturoties ar Dievu un Dievā.

* * *

Dīvaini, bet toreiz Makss tā arī līdz galam nesaprata Senseja vārdus. Toties pašlaik skaidri apzinājās, kāpēc nesaprata. Tāpēc ka tad pats dzīvoja vispārcilvēciskā dzīvnieciskā saprāta vērtību sistēmā un to pat nemanīja, kaut arī šis fakts bija acīmredzams.

Anastasijas Novih zīmējums “Kas tu esi?”

Arī pašlaik viņš saprata, iespējams, tikai tāpēc, ka dvēselē bija pārāk svaigas pēcnāves atmiņas, šīs

pārdzimšanas mocības, pārāk uzkrītoša jēdzienu "tur" un "šeit" starpība. Uz visa pārdzīvotā fona Makss jau pilnīgi citādi skatījās uz pasauli un pārdomāja to, ko kādreiz runāja Sensejs. Viņš nožēloja pagātņi, attinot atmiņā mirkli ar nosaukumu "dzīve". Ja vien tad viņa saprāts nebūtu bijis tik godkārīgs un egoistisks, ja vien tad viņš būtu atradis sevī vīrišķību nespēlēt ticību, bet ticēt patiesi, ja vien viņš pastāvīgi neatliktu garīgās nodarbības uz "pēc tam"... Ja vien, ja vien, ja vien... Bija tikai vieni iluzoriski nosacījumi un nekāda reāla, praktiska rezultāta. Bet cik reizes viņam tika dota IZDEVĪBA! Cik reizes pēc sarunām ar Senseju viņā atmodās dvēsele! Maksam vajadzēja atbalstīt Dvēseli, aizstāvēt, aizsargāt Viņu no dzīvnieka un izrauties no tā... Bet viņš ar savām šaubām nožņaudza šo atmodu saknē. Un atkal iekrita materiālajos dubļos. Un atkal viss gāja pa riņķi. Tagad visi šie mirkli miesiskajā, dzīvnieka varā likās tāda dumjība, likās tik dedzinoši... Kļuva neciešami sāpīgi par tādu brīvprātīgu pašnāvnieciskumu, milzīgā dzīves spēka, šā tramplīna uz mūžību, neapdomīgu izsaimniekošanu. Kā pukstēja dvēsele, uzturoties blakus Tam, kurš jau ir sasniedzis tamlīdzīgus augstumus... Un šeit Makss atskārta visu. Sensejs taču bija ne kas cits, kā... Maksa atmiņā līdz pat sīkākajām detaļām iznira divi kulminācijas fragmenti no viņa pagājušās dzīves. Tie bija viņa garīgās augšupejas paša augstākā punkta mirkli. Tagad, apcerot tos no pārdzīvotā pozīcijas, Makss saprata, ka tieši tolaik

bija nokļuvis ļoti tuvu pie Dvēseles atklāsmes. Viņa tad ne tikai pukstēja, Viņa daudzījās un laužās Maksa saprāta durvīs, kļiedza, cik bija spēka, lai viņš izdzirdētu un pievērstu Viņai savu uzmanības spēku. Lai cik paradoksāli, bet, atrodoties tieši citā ķermenī, viņš pilnvērtīgi sajuta to apbrīnojamo Dvēseles lidojumu. Un tieši pašlaik apzinājās visu zaudējuma rūgtumu, zaudēto diženo izdevību iegūt savu Nirvānu - mūžīgu dzīvi Dievā, absolūtā Mīlestībā.

* * *

Tas brauciens uz Kijevu Maksam kļuva neaizmirstams. Atmiņa rekonstruēja to līdz sīkākajām detaļām. Viņš kopā ar Senseju aizbrauca noformēt licenču dokumentus firmai. Deldēja ierēdņu kabinetu sliekšņus pusdienu, un tikai pēcpusdienā varēja izrauties no šīs birokrātijas slazdiem un pastaigāt pa senās pilsētas slavenajām ielām, kas ir dibināta, pēc vēsturnieku domām, vēl piektajā gadsimtā kā austrumslāvu apvienoto cilšu centrs.

Senatnē Kijevu sauca par triju pakalnu pilsētu, pēc tam - septiņu pakalnu, tās unikālā izkārtojuma dēļ Dņepras stāvajā labajā krastā. Jo tālāk virzījās civilizācija, jo vairāk pakalnu tā aizņēma. Pilsētai izdevās saglabāt savu pievilcību arī zinātniski tehniskā progresa laikmetā, savienojot jaunbūves ne tikai ar senām būvēm, bet arī ar neskartām dabas saliņām. Kijeva bija

un līdz šodienai ir palikusi viena no pašām mīklainākajām pilsētām uz Zemes.

Makss bija pārsteigts, redzot šeit tik daudz baznīcu, senatnīgu dievnamu, kā arī dažādu reliģiozu konfesiju pārstāvjus. Kad viņš Sensejam izteica savu pārsteigumu, viņš kā vienmēr tikai mīklaini pasmaidīja un atbildēja:

- Svēta vieta tukša nestāv.

Visvairāk Kijevā, protams, bija senu pareizticīgo dievnamu. Tas ir saprotams. Lai vai kā to vēsturi grozītu, bet Krievzemes kristīšana dzima tieši Kijevā, kas kādreiz bija senkrievu valsts galvaspilsēta... Saskatījušies arhitektūras pieminekļus, Sensejs piedāvāja Maksam aizbraukt uz Kijevas Pečoru Lavru. Aizbraukt turp nebija īpaši grūti, jo jebkurš Kijevas iedzīvotājs paskaidroja ceļu tik detalizēti kā saviem tuvākajiem radiem.

Kijevas Pečoru Lavra majestātiski stāvēja uz diviem stāviem pakalniem, kas ieslīga zaļumos. No tiem pavērās lieliska ainava uz Dņepru. Skatoties uz šo gleznaino dabasskatu vien aizrāvās elpa. Ap Lavru tika uzcelta septiņus metrus augsta akmens siena, kas acīmredzot bija pildījusi fortifikāciju funkciju. Bet aiz tās rēgojās vairākas mirdzošu kupolu plejādes, kuru starpā augstuma ziņā īpaši izcēlās Lielais Lavras zvanu torņa zelta kupols.

Makss ar Senseju nopirka biļetes uz Augšējo Lavru - muzeju-rezervātu, kas ir iekļauts Vispasaules mantojuma sarakstā, un ienāca caur

centrālo ieeju. Galvenie vārti tika izvietoti zem Trīsvienības baznīcas. Tie bija kā savdabīga arka. Tikko Sensejs ar Maksu iegāja zem vārtu velves, kā pēkšņi atskanēja skanīgas Lavras zvanu skaņas. Daži no tūristiem, kuri atradās iekšējā laukumā, kā arī mūki, kuri gāja garām, ar izbrīnu paskatījās uz zvanu torni un apstājušies sāka mest krustu... Makss satrūkās no negaidītas džinkstoņas.

- Cik skaisti zvana! Nekad tādu zvanu neesmu dzirdējis. Vai šodien ir kādi svētki?

- Nu, kā kuram, - Sensejs atbildēja tādā neparastā balsī, mīkstā un melodiskā.

Makss paraudzījās uz Senseju un izbrīnījās par pārmaiņām viņa sejā. Tieši tanī brīdī viņi bija iznākuši saulē no Trīsvienības baznīcas arkas. Sensejs bija pārvērties. Viņa acīs mirdzēja neparasta gaisma, izstarojot tādu kā harmonijas jaudīgo spēku un iekšējo tīrību. Viņš nedaudz paklanīja galvu, it kā sasveicinoties ar šo vietu. Sensejs izstaroja nemanāmu Dieva svētību, no kuras pašam Maksam radās neparastas pašizlīguma un miera jūtas. Viņa stāvoklis atgādināja svētlaimīgu un klusu prieku. Šajā momentā pat runāt neparko negribējās. Makss ievilka ar pilnu krūti gaisu un pavērās apkārt. Viens vārds - svētlaime. Toreiz viņš nesaprata, kāpēc pēkšņi viņam bija kļuvis tik labi dvēselē. "Droši vien, ka te vieta tāda," padomāja Makss. Esot šādā neparastā, pacilātā stāvoklī, viņam likās, ka ir nonācis pilnīgi citā, nereālas esamības

pasaulē, kur pat debesis bija viegli aizsniegt ar roku. Makss aiz priekiem, ieraugot tuvumā esošu ikonu tirgotavu, aizskrēja uz turieni pirkt visu, kas bija acij mīļš. Tikmēr Sensejs, gaidot viņu, lūkojās apkārt, jo īpaši aplūkojot cilvēkus. Katrs savā veidā izbaudījuši tādu viesmīlību, viņi sāka aplūkot teritoriju.

Kas tikai nebija šajā muzejā-rezervātā! Neskaitot senās baznīcas, mūku kopmītnes, tur bija izveidojies Vēsturisko vērtību muzejs, kur varēja aplūkot no skitu laikiem saglabājušās dažādas sudraba un zelta rotaslietas, Teātra un Mūzikas muzeji, Kinomākslas muzejs, vēsturiska bibliotēka, Grāmatas un tipogrāfijas muzejs, Tautas dekoratīvās mākslas muzejs. Nemaz nerunājot par tirgotavu lielo skaitu, kas pārdeva visu iespējamo, sākot no ikonām un grāmatām līdz juvelierizstrādājumiem un ēdienam. Sensejs bez īpaša entuziasma, atšķirībā no Maksa, pagāja garām visām šīm Augšējās lavras "ievērojamajām vietām", vairāk uzskatīdams senajās baznīcās, blakus grāmatām un skatu laukumā. No turienes pavērās lielisks skats uz Apakšējo Lavru un slaveno upi, kas dažādos laikos tika atšķirīgi dēvēta - Borisfena, Slavutiča, Dņepra. Sensejs ilgi tur stāvēja, domīgi raugoties kaut kur tālienē, kamēr Makss apstaigāja tirgotavas. Visbeidzot viņi devās uz vissvētāko - uz Apakšējās lavras teritoriju, kur, starp citu, arī dzima Kijevas Pečoru lavra.

Kāpjot lejā pa diezgan stāvo nogāzi, bruģētu ar akmeņiem, viņi nonāca Kloстера ielā. Tur bija vesela rinda ar grāmatu un ikonu būdiņām. Šīs ielas beigās atradās brīva ieeja uz Apakšējās lavras teritoriju, paredzēta ticīgajiem. Netālu bija kases tiem, kas vēlējās apmeklēt alas ar ekskursijas vadītāju. Makss piedāvāja Sensejam piebiedroties topošajai grupai. Tās gids bija četrdesmit gadu vecs vīrietis. Sapulcinājis pietiekamu cilvēku skaitu, viņš aizveda grupu pa kalnu lejā, pa plašu bruģēto ielu gar klostera dārzu. Sasniedzot Krestovozdviženskas (Svētā Krusta paaugstināšanas) baznīcu, kur bija ieeja Tuvajās alās, gids sāka savu stāstu.

- Mēs atrodamies Kijevas Pečoru Lavras vīriešu klostera teritorijā, kas ir devis Pareizticībai daudz vairāk svēto kā jebkurš cits klosteris. Senatnē šo vietu sauca par Svētā Gara mājvietu un Zemes Paradīzi. Pečoras klostera stāsts sakņojas XI gadsimtā, kad tika radīti ievērojamākie mūsdienu Lavras tūrisma objekti - Antonija un Feodosija alas, tā saucamās, Tuvās un Tālās alas, pēc attāluma pakāpes no Uspenskas (Dievmātes Debesīs uzņemšanas) katedrāles. Dibināšanas gads skaitās 1051...

Hronika vēsta - kāds cilvēks vārdā Antipijs no Ļubiči pilsētas, Černigovas zemes, veica svētceļojumu uz vienu no Afonas klosteriem. Tur viņš pieņēma mūka kārtu un viņam deva vārdu Antonijs. Tolaik kristietība krievu zemē tikai sāka veidoties. Afonas klostera vadītājs sūtīja

Antoniju uz Kijevu, lai nodibinātu tur jaunu klosteri. Balstoties uz "Kijevas Pečoru pateriku", Antonijs divreiz apmeklēja Kijevu: 1013. un 1051. gadā, kad notika varas maiņa. Savā pirmajā apciemojumā viņš dzīvoja Varjagu alā. Tā eksistē arī tagad un ir Feodosija alu daļa. Otrajā reizē viņš apmetās nelielā alā, tanī pašā kalnā. Atbildēt, kas to izraka, ir ļoti grūti, jo ir pretrunas senajos rakstos. Tā vai citādi, bet Antonijs sāka tur dzīvot, paplašināja savu alu un lūdzās par dvēseles glābšanu. Runas par alas svēto vientuļnieku, apveltītu ar dziedināšanas un pravietošanas neparasto velti, sāka izplatīties krievu zemē. Pie Antonija sāka nākt ļaudis, daži palika dzīvot kopā ar viņu. Pazeme pastāvīgi tika padziļināta. Drīz vien tā pārvērtās veselā Tālo alu labirintā ar cellēm un baznīcām. Aptuveni 1062. gadā Antonijs iecēla vadītāja amatā pār brāļiem igumenu Varlaāmu, bet pats, vēloties klusumu, pārcēlās uz blakus pakalnu. Tur sāka rakt sev jaunu alu, kas pēc tam saņēma nosaukumu – Antonija Ala. Starecs nomira 1073. gadā un tika apglabāts Tuvajās alās.

Feodosijs kļuva slavens ar to, ka šajā alu apmetnes vietā nodibināja virszemes klosteri. Viņš kļuva par Pečoras klostera priekšnieku tajā pašā 1062. gadā, jo Varlaāms tika pārcelts uz citu vietu. Svētais Feodosijs savulaik bija pietiekami pazīstams baznīcas-politiskais darbonis. Viņš piedzima 1036. gadā Vasiļkivas pilsētā, netālu no Kijevas, turīgā ģimenē, kurai piederēja lielas

muizās. Bērnībā viņš mīlēja lasīt dievišķīgas grāmatas. Jaunībā viņu pastāvīgi sita māte par mēģinājumiem mukt no mājām uz Svēto zemi. Pēdējā bēgšanas reizē viņš spēja nonākt līdz Kijevai, tur, alās pie Antonija, arī palika. 1058. gadā Nikons viņu iesvētīja mūka kārtā. Kļūstot par vadītāju, Feodosijs pirmais ieviesa savā klosterī Studītu statūtus, kas pieprasīja no katra mūka stingru disciplīnu, pilnu pakļaušanos igumenam un atteikšanos no visām īpašuma formām. Vēlāk pārējie Kijevas Krievzemes klosteri sekoja viņa piemēram. Feodosijs stingri valdīja Pečoru klosterī. Nepakļaušanās, pienākumu un rīkojumu nepildīšana bija vērtējama kā smags grēks un tika pakļauta sodam. Feodosija vadīšanas laikā tika uzbūvētas visas galvenās dievnamu celtnes un celles. Turklāt klostera tuvumā tika uzbūvēta māja un Svētā mocekļa Stefana baznīca slimniekiem un ubagiem. Viņš nomira gadu vēlāk pēc Antonija, 1074. gadā, un tika apglabāts Tālajās alās. Par Feodosija darbības īpašo nozīmi pareizticīgajai baznīcai runā fakts, ka viņš kļuva par otro svēto, spriežot pēc datumu hronoloģijas, kas ir kanonizēti 1108. gadā.

- Bet kas bija pirmais? Antonijs? – vaicāja kāds no grupas.

- Nē. Kā pirmos svēto kārtai 1020. gadā pieskaitīja kņazus-mocekļus Borisu un Gļebu, kuri tika nogalināti 1015. gadā pēc kņaza Svjatopolkas pavēles. Viņi bija kristīgo ideālu

atbalstītāji. Taču tajos laikos Krievzeme bija pagāniska. Un jaunā kristīgā ticība tika ieviesta ar grūtībām. Feodosija kanonizācija, kura vadības laikā klosteris alās pārvērtās par pirmo Krievzemes klosteri, nostiprināja Kijevas Pečoru klostera pozīcijas kā Kijevas Krievzemes vadošo centru, pretstatītu metropolīta katedrai. Gaidot šo kanonizāciju, Nestors Hronists uzrakstīja "Pečoru Feodosija dzīve". Viņš, kā jūs zināt, uzrakstīja "Pagājušo laiku stāstu". Nesatrūdējušās Nestora relikvijas guļ tepat, Tuvajās alās. Bet tagad mēs kāpsim lejā tieši alā...

Grupa ienāca Svētā Krusta paaugstināšanas baznīcā, kas, kā izstāstīja gids, ir celta 1700. gadā. Kāpjot lejā pazemē, katrs aizdedzināja baznīcas svecīti, jo šo alu vienīgais apgaismojums bija svētnīcas lampiņas, novietotas pie svēto attēliem. Šī krēsla radīja Maksā īpašu noskaņojumu, kas sastāvēja no apkārtējā noslēpumainības, bailēm un ziņkārības.

- Pašlaik Tuvo alu garums ir trīssimt piecdesmit divi metri. Tālās ar Varjagu alām kopā ir četri simti astoņdesmit deviņi metri. Alas ir izraktas poraina smilšakmens slānī. Pateicoties šim dabas materiālam, temperatūra Lavras alās visa gada garumā ir pastāvīga - plus desmit-divpadsmit grādi pēc Celsija. Alu dziļums ir no četriem līdz divpadsmit metriem, to gaitēņu platums ir pusotra metra, griestu augstums - divi metri... Gar gaiteni ir izvietotas arkosolijas, savdabīgas nišas, kuru aptuvenais garums ir divi

metri. Tajās ir kapenes, zem stikla ir Lavras svēto relikvijas. Kapenes pamatā ir darinātas no cipreses. Ciprese ir uzskatāma par svētu koku no tiem laikiem, kad uz cipreses krusta tika piekalts Jēzus. Blakus kapenēm, kā jūs redzat, karājas bildes un deg svētnīcas lampiņas. Svētnīcas lampiņa skaitās dvēseles simbols...

Ekskursijas vadītājs izlases veidā sāka īsi stāstīt, kas kur guļ un ar ko šis svētais kļuva slavens. Grupas ticīgie pārkrustījās, pieskaroties zārku stikla vākiem. Citi vienkārši aplūkoja portretus, kā arī sažuvušās tumši brūnās roku plaukstas, kas atradās dažos zārkos uz svēto mirstīgajām atliekām, apsegtām ar brokāta audumiem. Grupa apmeklēja celli un Svētā Pečoras Antonija apakšzemes baznīcu, no kurienes, pēc nostāstiem, sākas apakšzemes ejas zem Dņepras un Augšējās lavras, apakšzemes Pečoras Varlaāma baznīcu un citu svēto kapenēm.

- Bet te atrodas svētās un neiznīcīgās Afanasija Vientuļnieka relikvijas, kurš pazīstams ar savu brīnišķīgo izdziedināšanos alā. Pēc tā viņš divpadsmit gadus nodzīvoja noslēdzies. Vispār noslēgšanās bija brīvprātīga lieta. Tika uzskatīts, ka atsakoties no visiem pasaulīgajiem labumiem un nerimstoši lūdzoties, var saņemt dievišķo svētību Debesīs. Mūkam ienākot cellē, ieeja pilnībā tika noslēgta ar ķieģeļiem. Ēdiens, kas pamatā sastāvēja no maizes un ūdens, tika pasniegts caur vienīgo atlikušo mazo lodziņu. Un

kad mūks, kurš nesa ēdienu vientuļniekam, nesaņēma atbildi uz lūgumu svētīt viņu, tas ir, no celles ārā nepastiepās svētījošā roka, viņam radās šaubas, vai ieslēdzies mūks ir dzīvs. Celles mūri atmūrēja un pārliecinājās, vai mūks ir dzīvs vai miris. Ja viņš bija miris, tad vai nu ķermeni atstāja cellē, kas pārvērtās kapa nišā, vai nu iznesa to ārā, ietina plašos un garos audumos un izstādīja nišā ticīgo pielūgsmei... Noslēgumā pavadīja dažādu laiku. Dažbrīd noslēdzies vientuļnieks mira pēc dažiem mēnešiem, bet dažbrīd tur dzīvoja vairākus gadus...

Grupa pastaigājās pa vijīgajiem gaitēju labirintiem. Apmaldīties te bija neiespējami, jo daudzas ejas tika slēgtas, kā arī tur dežūrēja pāris mūki.

- Šajā pazemes ejā dus Iljas Muromieša, dzimuša Muromā, reāli eksistējoša spēkavīra un slavena tautas eposa varoņa, relikvijas. Domājams, ka sākotnēji viņš tika apglabāts Sofijas katedrālē. Viņa relikvijas tika pārnestas uz Kijevas Pečoru Lavru XVIII gadsimta vidū, kad klostera sapulcē, aplūkojot tā dzīves ceļu, viņš tika pieskaitīts svēto kārtai. Viņš skaitās par visu vīriešu aizbildni. Vīrieši nāk pie viņa kapenēm aizlūgt un prasīt, lai Ilja viņus piepilda ar spēku un ar enerģiju... Eksistē vesels saraksts, kurš svētais kādā lietā palīdz. Lūk, piemēram, šajās mazajās kapenēs, aiz sienas, atrodas zīdaina neiznīcīgās relikvijas. Viņš gāja bojā 983. gadā kopā ar savu tēvu Fjodoru. Šis zīdainis skaitās

par visu mazo bērnu aizbildni, kā arī palīdz sievietēm, kas cieš no neauglības. Pa kreisi atrodas Lūkasa, Pečoras ekonomā, kapenes...

Tikmēr Makss piegāja pie pretējās sienas un sāka aplūkot uz tās esošo Dievmātes attēlu. Viņš klusi pasauca Senseju.

- Paskatieties, Dievmātei ir "Trešā acs".

- Tā taču...

Sensejs nepaspēja izrunāt līdz galam, jo šajā laikā pienāca gids.

- Bet te dus 1101. gadā mirušais Nikons Suhijis, kurš kļuva slavens ar to, ka 1096. gadā Kumānu hans Boņaks viņu sagrāba gūstā, kur viņš tika izkropļots, bet vēlāk brīnumainā kārtā viņš nokļuva Pečoru klosterī... Tāpat šeit jūs redzat daļu sienas apgleznojuma. Tas ir vēl viens no Lavras alu mīklainajiem noslēpumiem. Šis apgleznojums pilnīgi nejauši tika atklāts 1978. gadā, arheologu pēdējo izrakumu laikā, un izsauca ne mazums izbrīna un strīdu. Vienmēr tika uzskatīts, ka senatnē pazemju klosteru sienas bija vienkārši no smilšakmens, vēlākā laikā apliktas ar ķieģeli, apmestas un balsinātas. Tādēļ neviens nenojauta, ka zem balsinājuma kārtas var atrasties tādas freskas. Šie apgleznojumi, domājams, ir attiecināmi uz XVIII gadsimtu. Bet lielāko izbrīnu izsauca tas, ka šis apgleznojums bija radīts uz vēl senāka apgleznojuma. Pašlaik mēs to daļēji redzam. Te ir attēlota Dievmāte, kura tur uz rokām Dievu - zīdaini. XVIII gadsimta gleznojums tika uzklāts uz iepriekšējā.

To atklāja restaurācijas laikā. Šo fresku fragmenti ir attīrīti tikai daļēji, to arī nav grūti ievērot, ka visām ir turpinājums zem sienu balsinājuma... Bet tagad mēs aiziesim uz apakšzemes Svētās Dievmātes Ievada Dievnamā baznīcu... Tā ir viena no pašām mīklainākajām Tuvo alu vietām...

Kad viņi devās turp, Makss pieliecās pie Senseja auss un sajūsmināti nočukstēja:

- Skat, ikonostasa centrā ir Šambalas zīmogs, - viņš pamāja ar galvu uz trijstūri ar aci iekšā, ierāmētu ar saulstariem. - No kurienes tas te?

- Šī ir īpaša vieta, - tikpat klusi atbildēja Sensejs. - Turklāt šajās alās atdusas Bodhisatvas Agapita mirstīgās atliekas...

- Kā? - pārjautāja Makss.

- Pēc tam izstāstīšu...

- Šajā vietā ir fiksēts neparasts enerģētikas fons, - turpināja gids. - Šeit dus neiznīcīgās Svētā Agapita, ārsta bez atlīdzības, viena no XI gadsimta pašiem slavenākajiem dziedniekiem, relikvijas... Mums nav zināms, kad un kur viņš piedzima. Tiek lēsts, ka viņš ir no Kijevas. Agapits viens no pirmajiem atnāca pie Antonija, kurš iesvētīja viņu mūkos. Saskaņā ar "Kijevas Pečoru pateriku", Antonijs atstāja Agapitu kā savu vietnieku brīnumainajā ārstēšanas mākslā. Agapits bija humānisma paraugs, kas robežojās ar pašuzpurēšanos. Viņš izdziedināja no smagām iekšējām slimībām, turklāt visus – gan nabagos, gan bagātos. Izārstēja arī tādus, kuru ārstēšanu vairs neviens neuzņēmas. Viņš

neatkāpās no slimnieka, līdz viņš pilnībā netika izārstēts. Viņu dēvēja "Ļečec", par dziednieku no Dieva, jo "pats Dievs dāvāja viņam izdziedēšanās velti"... Agapits bija talantīgs un zinošs dziednieks. Viņš labi pārzināja tautas medicīnu, zināja gan Hipokrāta, gan Galēna darbus. Brīvi pārvaldīja grieķu valodu... Gāja turp, kur noteikti bija nepieciešama viņa palīdzība. Ar savu cilvēkmīlestību un sirsnīgo attieksmi pret slimniekiem Agapits iemantoja nebijušu slavu tautā, turklāt ne tikai Kijevā, bet arī tālu aiz tās robežām. Viņš arī izārstēja Čerņigovas kņazu Vladimīru Monomahu, kurš bija nopietni saslimis un atradās uz nāves gultas. 1095. gada oktobrī Agapits nomira. Līdz mūsdienām ir saglabājušās mumificētas viņa mirstīgās atliekas...

1988-1990. gadā zinātnieki izpētīja vairāk nekā piecdesmit pīšļus no Tuvajām alām, izzināja to antropometriskos un morfoloģiskos raksturojumus. Antropoloģiskie mērījumi ļāva atjaunot ārējo veidolu tādiem svētajiem kā Agapits, Nestors Hronists, Ilja Muromietis, Varlaāms, Polikarps... Vēl jo vairāk, Kijevas pētnieki-bioenerģētiķi konstatēja, ka Agapita relikvijas ir apveltītas ar kolosālām biomotorām īpašībām – kā augšanas paātrinātāji, kas tika apstiprināts uz dažādu augu sēklām. Turklāt atklāts, ka šīs relikvijas aizsargā no radiācijas, kā arī rada ļoti spēcīgu baktericīdo iedarbību uz gaisa stāvokli Tuvajās alās. Nu un, droši vien pats galvenais, arī mūsu laikos ir fiksēti vairāki

tūkstoši cilvēku izdziedināšanās gadījumi ar Agapita relikvijām. Lūk, kāds viņam bija garīgais dziedinošais spēks, ka pat pēc nāves, deviņu gadsimtu garumā, viņš turpina ārstēt cilvēkus... Bet tagad ejam pa gaiteni tālāk. Nobeidzot mūsu ekskursiju...

Daļa grupas sekoja gidam, daļa drūzmējās pie Svētā Agapita zārka. Daži lūdzās, daži vienkārši aplūkoja apakšzemes Svētās Dievmātes Ievada Dievnamā baznīcu. Makss ar Senseju atradās cilvēkiem aizmugurē, gaidot savu rindu, lai pieietu pie kapenēm. Blakus viņiem stāvēja padzīvojusi vecenīte ar spieķi, pieticīgi ģērbta un ar ceļasomu rokās. Viņa pastāvīgi atpalika no grupas, stipri kliboja un centās pieskarties pie katrām kapenēm, čukstot lūgšanas. Pēc viņas sejas bija redzams, ka tas viņai padevās ar lielām grūtībām, acīmredzami nācās pārvarēt asas sāpes. Bet viņas neatlaidīgumu un iekšējo gara spēku atlika tikai apskaust. Iepriekš, esot vienā no alu pārējām, Makss "līdzjūtīgi" piezīmēja: "Nu, večiņa dod, viņa taču knapi var paiet..." Uz ko Sensejs atbildēja: "Cilvēks ir dziļā ticībā... Tu pat iztēloties nevari, kādas sāpes viņa izjūt ejot. Viņai ir iegurņa locītavas deformējošā artroze". "Jā?!" - izbrīnījās Makss, paskatoties uz sievietes pusi. Tagad viņi abi stāvēja gandrīz pēdējie rindā uz Svētā Agapita kapenēm.

Kad vairākums cilvēku iznāca, Makss pietuvojās relikvijām, bet Sensejs palaida vecenīti pa priekšu. Tā paskatījās uz viņu

pateicībā un nomurmināja: "Paldies, dēliņ". Viņa piegāja pie kapenēm un sāka klusi lūgties. Tikmēr Makss mēģināja salasīt rindas no Svētā Agapita lūgšanas, kas bija novietota rāmītī uz sienas pa kreisi. Viņš gribēja kaut ko jautāt Sensejam. Bet apgriezoties redzēja, kā Sensejs stāvēja ar aizvērtām acīm. Viņa seja bija koncentrēta. Tikmēr Maksam kļuva kaut kā neparasti karsti. Sākumā viņš padomāja, ka šī ir viņa tīri subjektīva izjūta. Bet tad ievēroja, kā vīrietim, kas stāv blakus, pa pieri tek sviedri. Gadus septiņus jauns zēns viegli paraustīja mammu, kura lūdzās, un klusām noteica: "Mammu, šeit karsti palika". Uz ko viņa atbildēja: "Tas ir labi, dēls. Tas ir Svētais Gars, kurš ir nolaidies šajās alās, uzklausot mūsu lūgšanas". Večiņa sāka pastiprināti mest krusta zīmes, murminot lūgšanu. Maksam radās tāds iespaids, ka neparastā karstuma vilnis nāca caur viņu uz Agapita kapenēm. Šā nedabiskā sprieguma augstākajā punktā vecenītei izrāvās sauciens: "Kungs, piedod man!" Viņas kruķis dārdēdams nokrita uz zemes. Visi klātesošie satrūkās un apgriezās. Sensejs maigi atvēra acis un veica dziļu ieelpu-izelpu. Bija redzams, ka vecmāmuļa pati izbijās no tādas dārdoņas un, kā atvainodamās klātesošo priekšā par klusuma pārkāpšanu, strauji pielēca un paņēma savu nūju. Makss ar pieaugošu izbrīnu paskatījās uz vecenīti, kurai bija atjaunojušās kustības. Viņa uzreiz nesaprata, kas bija noticis. Pēc tam ar

pārsteigumu apskatīja sevi, pastaigāja turpu šurpu, aptaustot savu locītavu. Viņas acīs iemirdzējās asaras. Saviļņojuma pārņemta, viņa nevarēja pateikt nevienu vārdu, bet tikai sajūsmā skatījās te uz savu locītavu, te uz kapenēm, te uz apkārtējiem. Tie arī klusējot raudzījās uz viņu, neticot savām acīm. Večiņa pieskrēja pie Senseja, vienīgā cilvēka, ar kuru bija nedaudz runājusi alās, un priecīgi bēra: "Es staigāju, es staigāju, nevaru noticēt, es staigāju! Es taču piecus gadus..." Tad viņa paskatījās Sensejam acīs un aplusa, izbrīnā piepaceļot uzacis. Paskatījās uz Agapita bildi, pēc tam uz Senseju. Un, it kā atgūstoties, noteica: "Ak, atvainojiet, man joprojām Svētais Agapits ir acu priekšā. Kāda laime, aiziešu nopirkt svecītes..." Viņa pieskrēja pie svētajām relikvijām, noskūpstīja, pārkrustījās un steidzās uz izeju. Viņa visu laiku pārsteigumā atskatījās uz Senseju un, lūdzoties priecīgi meta krusta zīmi. Palikušie klātesošie, to skaitā arī Makss, sadrūzmējās pie kapenēm. Sensejs joprojām stāvēja blakus dievnama kolonnām.

- Jūsu paziņa patiešām ir ļoti līdzīgs Agapitam, tikai vecumdienās, - noteica vīrietis, kurš stāvēja blakus Maksam.

- Nevar būt! – Makss ar savu svecīti mēģināja piekļūt pie portreta. - Kur?

- Lūk, paskatīsieties pats. Es, jaunais cilvēks, esmu profesionāls gleznotājs, man ir absolūtā atmiņa uz sejām un tēliem.

Maksam beidzot izdevās aplūkot bildi.

- Hmm, patiešām! Paraugies... - Makss pagriezās, lai pievērstu Senseja uzmanību šai līdzībai.

Bet viņa vairs nebija telpā. Makss pasteidzās izkļūt no sadrūzmējušās cilvēku čupiņas un panāca Senseju jau pie izejas no alām.

- Aizej, paskaties! Iedomājies, tur karājas tava bilde vecumdienās!

- Es jau redzēju, - kaut kā ikdienišķi noteica Sensejs, it kā runa būtu par viņam sen zināmu tēlu.

Viņi devās uz izeju, kas veda tieši uz Svētā Krusta paaugstināšanas baznīcu. Viņu grupa jau bija izklīdusi. Makss ar Senseju pastaigāja pa virszemes baznīcas telpu. Tad izgāja uz ielas un devās uz Tāļajām alām. Makss joprojām atradās redzētā iespaidā.

- Redzēji, kā večiņa izdziedējās! Var būt viņa bija kāda blēde? Kaut arī no citas puses, kāda gan viņa viltiece, lielākā daļa cilvēku jau bija aizgājusi! Nē, nu, kā tas viņai sanāca?! Sensej, kā?

- Kā... Vienkārši. Ticība ir dižens spēks... un labs vadītājs.

- Tas viss ir saprotams. Bet kā tas notika?

- Ko tu uzmācies, - ar humora pieskaņu balsī noteica Sensejs. - Dzirdēji taču - pētījumi tika veikti, aparāti pārstāja pat darboties pie šīm relikvijām un tā..

- Nē, nu kāpēc gan citiem cilvēkiem nebija tādas acīmredzamas spēka izpaušanās iedarbības?

Blakus Agapita relikvijām taču visvairāk tautas stāvēja?

- Nu, Jēzus taču vēl sacīja, ka „Jums notiek pēc jūsu ticības”.

Makss saprata, ka šoreiz neizdosies izvilkēt no Senseja viņam interesējošu sīkāku informāciju. Un viņš, nezaudējot laiku, pārgāja pie cita jautājuma.

- Bet ko tu tur runāji par Agapitu? Viņš bija Bodhisatva? Tas nozīmē - no Šambalas?

Sensejs piekrītoši pamāja ar galvu.

- Tad, spriežot pēc visa, ekskursijas vadītājs traktēja mazliet savādāk tev zināmo vēsturi, - turpināja tincināt Makss.

- Kopumā jā. Bet tā nav gida vaina, - noslēpumaini smaidot, atbildēja Sensejs.

- Kur ir starpība?

- Agapits nebija Antonija skolnieks. Drīzāk otrādi. Lieta nav vecumā. Antonijs iepazinās ar Agapitu Afonā. Un tieši Agapits iemācīja viņu īstenajā ārstēšanas mākslā ar lūgšanām un zālēm. Bet tas nav galvenais. Tieši pateicoties Agapitam, Antonijs tika iesvētīts Lotosa dievnama sargātājos, kopš seniem laikiem izvietotu Kijevas teritorijā... Agapits, izpildījis savu misiju Austrumos, atnāca pie Antonija uz alām, kur arī fiziskajā ķermenī nodzīvoja savu zemes dzīves termiņu. Un tas, ka te notiek izdziedināšanās, notiek pateicoties Agapita mirstīgajām atliekām, kur kādreiz uzturējās pats Svētais Gars, nonācis uz Zemes. Nav pārsteidzoši, ka arī citas

relikvijas, kas atrodas blakus viņam, top dziedinošas. Šeit jebkuram, griežoties ar tīru ticību pie Dieva, lai vai kādai reliģijai viņš piederētu, tiks atalgots... - Sensejs aizdomājās par kaut ko savu, bet pēc tam noteica: - Ir tikai žēl, ka līdz šim daudzi cilvēki prasa ne par savas dvēseles glābiņu, bet par savu miesu izdziedināšanu. Jo Svētā Gara varā ir atbrīvot dvēseles. Bet ko miesa? Tikai apgērba maiņa...

Makss nedaudz paklusēja un atkal jautāja:

- Bet kā tajos laikos te varēja uzrasties Lotosa dievnams?

- Šis dievnams bija te ilgi pirms tam un ir arī tagad.

- Bet "ilgi pirms tam" - tas ir kad? - mēģināja precizēt Makss.

- Iepriekšējās Aļt-Landi civilizācijas laikos.

- Atlantīdas?!

- Jā, - pamāja ar galvu Sensejs. - Tad vēl Rigdena Džappo "rezidence" atradās praktiski Melnās jūras vidū. Tajos laikos jūras nebija. Tur atradās tikai neliels ezers ar brīnišķīgiem, gleznainiem krastiem... Tā lūk, tieši tolaik šajās vietās arī tika izveidots apakšzemes Lotosa dievnams ar Čintamani fragmentu, kā spēka un nākamās garīgās cilvēces atdzimšanas vieta. Tāpēc līdz šai dienai garīgiem cilvēkiem šī ir ļoti saistoša vieta.

- Ja šis dievnams ir arī tagad, tātad ir arī tā sargātāji? - ar smalku mājienu jautāja Makss.

- Nu, ja ir ko apsargāt, tas nozīmē, ka ir arī apsardze, - tik pat smalki atbildēja Sensejs. - Kaut arī faktiski šis dievnams tik un tā ir nepieejams parastam cilvēkam, tāpat kā Šambala.

- Bet tu pats tur esi bijis? – puslīdz nopietni, puslīdz pa jokam paahteresējās Makss, acīmredzot rēķinoties, ja tas ir joks, varēs pasmieties kopā, bet, ja tā ir taisnība, uzprasīties to aplūkot.

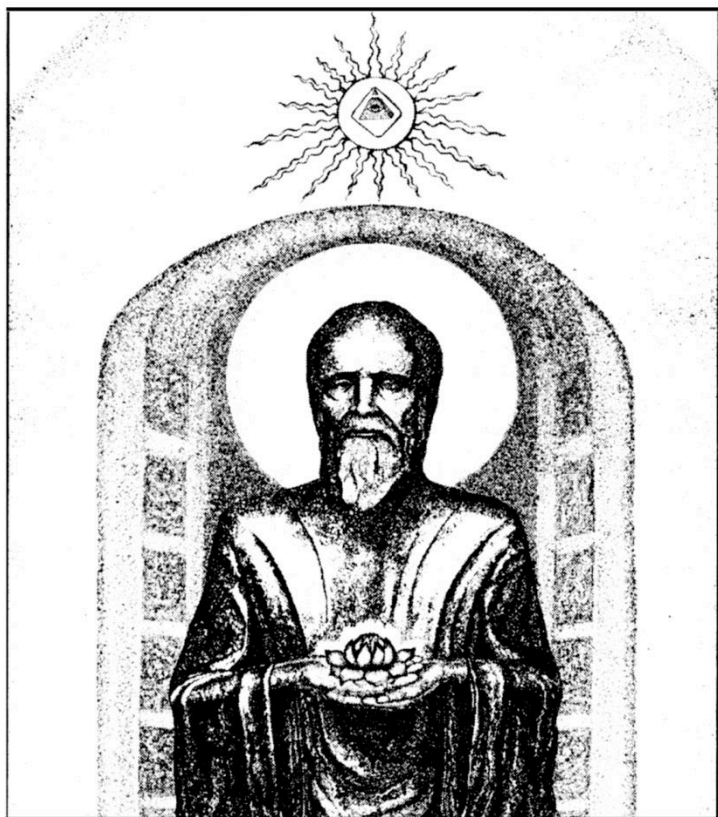
Sensejs pasmaidīja un tikpat daudznozīmīgi atbildēja viņam:

- Makss, es jau tev teicu, tas nav pieejams parastiem cilvēkiem.

Tikmēr viņi bija nonākuši līdz Tāļajām alām. To ieeja atradās Sv. Annas ieņemšanas baznīcā, uzbūvētā XVII - XIX gadsimtos. Vieni paši izstaigāja alu galerijas, kur arī stāvēja kapenes ar vēlāku laiku svēto relikvijām. Turpat, nišā aiz režģa, aiz stikla skapī atradās arī nezināmo svēto slavenās relikviju galvas. Makss, lai kā arī centās, bet sveces gaismiņā tā arī īsti neko nespēja saskatīt. Dabiski, viņš uzreiz izteicās falsificējuma sakarā. Uz ko Sensejs atbildēja: "Makss, ārējais izskats ir vajadzīgs tikai tavam prātam, lai pierādītu to, kam pierādījumi nav nepieciešami. Tu aiztaisi acis un uzticies savai intuīcijai. Tā tev pateiks daudz vairāk, kas ir falsificējums, bet kas ir īsteni svēts avots. Ja cilvēks ar dvēseli tiecas pie Dieva, viņu ir grūti apmānīt, jo viņš iekšēji sajūt daudz vairāk, nekā redz viņa acis" ...

Iznākot no alām, viņi vēl kādu laiku stāvēja uz pakalna kraujas, cieši veroties apkārtējās dabas skaistumā. Pēc tam viņi sāka kāpt lejā. Pretim trāpījās daudz atšķirīgu līmeņu mūku, jo blakus bija izvietotas viņu celles, kā arī Garīgais seminārs. Daži, kuriem bija augstāks līmenis, pabrauca garām dārgās automašīnās. Makss raudzījās uz viņu labklājību, klausījās nejaušu līdzgājēju, ģērbtu melnās sutanās, ikdienišķās sarunas un smaidot sacīja: "Var būt man arī kļūt par priesteri? Spriežot pēc viņu sejām, šeit neslikti baro". Tikmēr tālumā, no pagrieziena, iznāca kalsns starecs, kas acīmredzot piederēja brālībai no ateisma laikiem. Viņš gāja, iedziļinājies sevī, un nerimstoši kustināja lūpas skaitot lūgšanu. "Šis neskaitās - šis ir izņēmums," – Makss ātri piebilda. Uz ko Sensejs atbildēja: "Maks, ko tu no viņiem gribi? Viņi ir tādi paši vienkārši cilvēki kā tu, ar tādām pašām problēmām un sarežģījumiem dzīvē. Viņi vienkārši mācās un veic savu darbu, tāpat kā tu mācījies institūtā, bet pēc tam aizgāji strādāt savā specialitātē. Šie puīši ir parasti cilvēki. Bet šis mūks – pilnīgi kas cits. Viņš patiesi iet pa ceļu pie Dieva. Un starpība starp viņu un citiem ir milzīga, kaut arī viņi nēsā vienādus tērpus".

Makss ar Senseju izstaigāja Tuvās alas un pa Kloстера ielu virzījās augšup uz izeju. Tikmēr zvani no jauna ieskanējās ar savu skanīgo dimdēšanu.

Anastasijas Novih zīmējums “Agapits”
Izpildīta puantilisma tehnikā

Iela bija diezgan rosīga - kāds iznāca no alām, kāds tikai grasījās apmeklēt tās. Uz pašas izejas-ieejas sliedēs stāvēja mūķenes, kas bija ieradušās Lavrā no tāliem klosteriem. Viņas vāca ziedojumus. Ziedojot naudu, Sensejs piegāja pie padzīvojušas mūķenes, kura sava pieklājīgā vecuma dēļ sēdēja uz ķebliša. Nepaspēja Sensejs ielikt viņas kārbīnā

naudu, kā viņa satrūkās un, negaidīti saķerot Senseju aiz rokas, nokrita ceļos. Kārbiņa apgāzās - sīknauda džinkstēdama izbira. "Svētī, svētī manu dvēseli!". Makss, kas bija turpat blakus, no tāda pēkšņa notikuma pat instinktīvi pamuka prom no viņas. Pārējie ļaudis apstājās un no tālienes ziņkārīgi sāka vērot notiekošo. Sensejs mēģināja viņu pacelt, kaut ko čukstot viņai ausī. Sieviete nepiekrita, taču pēc tam starodama pasmaidīja un, pieslējusies augšup, sāka mest krusta zīmi un čukstēt lūgšanu. Jauna mūķene, kas stāvēja netālu no viņiem, pieskrēja pie savas padzīvojušās māsas un sāka vākt izmētāto naudu. Kad Sensejs ar Maksu bija pagājuši labi tālu no sievietes, Makss atjēdzās un noteica: "Fū, nobaidīja mani līdz nāvei! Traka, vai? Sēdēja, sēdēja, nevienu neaiztika, un še tev! Ko viņa no tevis gribēja?" "Neko īpašu", - Sensejs negribīgi atbildēja, acīmredzot nevēloties par to runāt, un nomainīja sarunas tematu sadzīviskajos jautājumos.

* * *

Tagad Makss saprata, cik grūti viņa dvēselei bija tapt sadzirdētai, pat tad, kad ķermeni caurstrāvoja vislielākais dvēseliskās augšupejas stāvoklis. Jo viņa saprāts vērtēja pasauli caur materiālās esamības prizmu. Tas pastāvīgi pārliecināja Maksu, ka tas arī ir vienīgais pareizais īstenības atspoguļojums. Tagad gan Makss saprata, cik ļoti greizs bija tas spogulis, taču kāda pašlaik jēga no šīs izpratnes? Spēks

pārveidot sevi un reāla izdevība izrauties no reinkarnāciju ķēdes eksistēja toreiz. Tādēļ viņa dzīvnieks tik cītīgi arī pūderēja smadzenes, aizmigloja acis ar saviem iluzorajiem meliem. Bet vajadzēja tikai pamainīt redzes leņķi, aizvākt visas šaubas un pilnībā uzticēties savai garīgajai sākotnei, nevis atdot prioritātes dzīvnieciskiem instinktiem. Cik pašlaik tas ir skaidri redzams un cik toreiz neticami sarežģīti tas likās! Līdz sāpēm aizvainojoši par savu dumjību. Taču ja vien būtu bijusi tikai viena izdevība... Bet izdevību bija lērums! Cik gan tās tika dotas visas dzīves laikā! Tādu daudzumu pašlaik ir grūti nepamanīt. Un attaisnojuma sev nav. Bet toreiz viņam patiešām bija izkritusi laimīgā loze. Maksa atmiņā iznira pats spilgtākais moments no viņa zaudētajām iespējām...

* * *

Makss ieraudzīja sevi, sēžot uz koka sola puīšu kompānijā. Viņi atradās nelielas akurātas mājiņas iekšpusē, kur Sensejs pieņēma pacientus. Prasmīgā kaulu daktera slava bija izplatījusies tālu aiz reģiona robežām. Uz šo nelielo privātmājiņu, kas bija rūpnieciskās ogļraču pilsētas nomalē, ar savu sāpi ļaudis brauca no dažādiem nostūriem. Sensejs pieņēma līdz piecsimt cilvēkiem dienā. Nevienam vizīti neatteica, itin bieži beidza darbu divos, arī trijos naktī. Bet šodien Sensejs atbrīvojās salīdzinoši agri - vienpadsmitos vakarā. Puīši ieradās tuvāk

pieņemšanas laika beigām. Katrs ar savu vajadzību, bet pamatā papļāpāt par ikdienišķo dzīvi. Viņiem bija cieša vēlēšanās redzēt Senseju katru dienu, beidzoties ikdienas dzīves rosībai. Tādi braucieni viņiem kļuva savā ziņā par tradīciju. Jaunībā, kā saka, nav brīvā laikā trūkuma.

No pieņemšanas telpas iznāca pēdējie pacienti. Par pieņemšanas telpu tika dēvēta neliela istaba, kur stāvēja guļamlāviņa, divi krēsli un ikona ar aizdedzinātu svētnīcas lampiņu stūrī. Lūk, arī viss iekārtojums! Puiši sēdēja blakus istabā, mazliet platākā nekā pieņemamā, bet tikpat pieticīgi iekārtotā. Soli, apģērbu pakaramie un krāsniņa, nez kā saglabājusies no pagājušajiem laikiem.

Neskatoties uz to, ka cilvēku vairs nebija, Sensejs nesteidzās mājup, viņš it kā kādu gaidīja. Pēc piecpadsmit minūtēm gaitenī patiešām atskanēja nesteidzīgi soļi. Kāds pieklājīgi pieklauvēja. Durvis atvērās. Ienāca divas padzīvojušas mūķenes. Turot aiz rokām, viņas balstīja neparasta izskata sirmgalvi. Viņš izskatījās uz gadiem deviņdesmit. Kalsns. Ļoti gara auguma, aptuveni metru deviņdesmit. Ar izteikti slāviskiem vaibstiem. Viņa bārda un garie, viegli vijīgie mati bija balti kā sniegs. Viņš bija ģērbts siltā, sena piegriezuma sutanā. Kājās bija vienkāršas siltas burkas. Sirmgalvja kājas bija slimas, un katra kustība viņam padevās ar lielām grūtībām. Par spīti tādām ārējām

senatnīgumam, viņa acis izstaroja spirdzinošu labestību un iekšēju spēku.

- Mieru jums, mieru šai mājai, - noteica starecs, pārmeta krusta zīmi un paklanījās.

Mūķenes atkārtoja to pašu. Puiši, kuri sēdēja uz soliēm, pat apstulba no tādiem brīnumainiem, sen aizmirstiem vārdiem un sirmā cilvēka neparastā izskata.

- Sveiki, - to tikai viņi varēja atbildēt, apmulsuši mājot ar galvu.

Šajā brīdī no savas pieņemšanas telpas iznāca Sensejs.

- Mieru tavai dvēselei, Antonij, - viņš teica neparasti izmainītā, skanīgā balsī, piepildītu ar tādu kā nomierinoši labestīgu spēku.

Sensejam iznākot, mūķenes nolieca galvas un pastiprināti sāka mest krustus. Bet starecs, kura seja sāka starot, mēģināja piekļauties viņa kājām. Viņa acīs dega tāds dvēseliskais spēks, ka likās, it kā viņa priekšā nav absolūti nekādu miesisku šķēršļu. Sensejs viegli satvēra viņu sakot:

- Tev, Antonij, nevajag klanīties šī ķermeņa priekšā.

- Ne ķermeņa priekšā, bet Svētā Gara priekšā es dziļā pazemība klanos.

- Antonij, visa tava dzīve Dieva mīlestībā, arī ir īstenā pazemība.

Sensejs, maigi aiz rokas atbalstot sirmgalvi, ievada viņu pieņemamajā telpā. Mūķenes pazemīgi apsēdās uz brīvā sola, vienā laidā mezdamas krusta zīmes un klusi čukstot

lūgšanas. Dabiski, ka puisus nedaudz šokēja šie skati. Bet ne uz ilgu laiku. Apkārt Sensejam mūžīgi notika kaut kas neparasts. Pēc minūtes viņi jau bija atgriezušies savās ikdienišķajās sarunās. Makss no visiem sēdēja vistuvāk pieņemšanas telpai, tā ka viss notiekošais viņam bija redzams un dzirdams.

Sirmgalvis, ienākot pieņemšanas telpā, atkal pārkrustījās, ieraugot Glābēja ikonu. Sensejs nosēdināja Antoniju krēslā, bet pats apsēdās uz lāviņas malas.

- Paldies Dievam, ka atkal deva iespēju ar Tevi satikties. Dvēsele priecājas un vibrē no Dieva svētības, atrodoties Tev blakus.

Starecs notrauca asaru.

- Antonij, vai ir bijusi kaut vai diena tavā dzīvē, kad neesmu bijis tavā tuvumā?

- Patiesību runā. Bet tomēr... acu skatiens dvēseli glāsta ar Tavu gaismu, kā silta saulīte tīrā debess jumā.

- Ak, Antonij... Nav tālu tā stunda, kad radīsi mūžīgo mierinājumu zem šīs saules.

- Šis priekš ir dižens. Īstenais dvēseles ieguvums... Bet tomēr nepamet mani sāpe par tiem, kas šeit paliks. Briesmīgs laiks viņus sagaida. Kā lai atvieglo viņu likteni?

- Gaisma mana, Antonij... Mani priecē tava mīlestība un gādība par tiem, kas atrodas šajā īsajā mirklī. Bet vai ir vērts dvēseli tirdīt par tiem, kas klausījās, bet nedzirdēja, darīja ar miesu, bez jūtām, līdz ar to dvēseli nepiesātināja?

- Ne visi ir zuduši. Ir taču arī apmaldījušies. Bet meklēt viņus neticības graustos vairs nav kam.

- Zinu, par ko tu atnāci man lūgt, Antonij. Tavas slepenās domas man ir zināmas. Kaut arī maz ir palikuši tādi krama stabi kā tu, uz kuriem turas manis mīlētā Pareizticība un kuri ir spējīgi izšķilt Dieva dzirksteli, bet man roka neceļas tavas mokas pagarināt.

- Jā, mana miesa ir vārga, bet gars ir stingrs un varens... Kaut vienu, kaut aiz rokas, bet vēl varēšu izvest Dieva gaismā.

Kļuva dzirdami sirsnīgi smieklī.

- Ak, zinu es tevi, Antonij! Atļauj tev vaļu kādu aiz rokas izvest, tak' tu ar pātagu sadzīsi visu savu ganāmpulku paradīzes dārzos.

- Apžēlojies par mani, Svētā Gaisma mana! Man tak' dots bija redzēt visas elles mokas, kurās cietīs zudušie bērni. Bet viņi, šie bērni kā mazie kaķēni ir akli vēl no dzimšanas. Neredz, kur iet.

- Redzēt neredz. Bet Vārds viņiem tika dots. Un dzirdēt dzirdēja, bet netic gan. Dievam ticēt vajag. Sacīts: "Esi nomodā"! Tātad esi nomodā! Sacīts "Iegūsti mīlestību", tas nozīmē - iegūsti.

- Viss ir tā... Bet viņu kurlums ir no nesaprašanas. Viņus aizrauj elles tuksneša mirāžas. Jo nezina, ka šī apkrāpšana ir melīga un ved dvēseli uz iznīcību.

- Nav tā, ka viņi nezina, Antonij, mana gaisma, bet negrib to atzīt. Nodomi tiem tikai par tukšo un veltīgo, kā būtība ir pīšļi. Ko padarīsi? Ja

dārznieks ar tārpiem necīnās, tad arī cienīgus augļus nevarēs iegūt...

- Tā ir tā pasaulīgā nīcība, kas viņiem miera nedod.

- Nīcība? Antonij, nīcība ne jau pasaulē slēpjas. Ne ārējais viņus smacē, bet iekšējais tirda. Tādēļ arī esmu šajā ķermenī atnācis, lai nodzīvotu cilvēcisko dzīvi un pats pārlicinātos, vai cilvēkam, dodoties pie Dieva, kas traucē. Nekas netraucē! Tikai nebeidzamais slinkums un slāpes pēc pīšļu vilinājuma.

- Jā, bērni vēl garā ir vāji. Aiz mazā neredz lielo. Piedod par vārdiem mani, bet kāpēc Tev neatklāt savu Īsto seju apmaldījušā ganāmpulka priekšā? Ļaudis kādreizējo ticību atgūs, kas vedīs viņu dvēseles uz glābiņu. Tagad taču ir citi laiki.

- Ak, Antonij, mana taisnīgā gaisma... Šeit mans gars nav ieradies sprediķošanai, bet Atmaskojumam, jo ir izjaukts Dieva dotais līdzsvars. Ja es atklāšu savu Īsto seju, daudziem tas būs pielīdzināms nāvei. Jo grēcinieku dvēseles neizturēs patieso gaismu, kā tumsa nepanes spilgtu gaismu. Saredzēt to var tikai taisnīgie, domās un dvēselē tīrie... Cilvēkiem ir vajadzīgi nevis stāsti par izglābšanos, bet darbības. Šoreiz neviens nevarēs attaisnoties ar nezināšanu, sakot "Kungs, es meklēju, bet neatradu". Pa visu Zemi deg patiesības uguntiņas. Kas grib, tas atradīs.

- Un tā ir taisnība. Žēl, jo laiks drīz beigsies, bet ticības ļaudīs ir pamaz. Un tomēr dvēsele par

viņiem, par tiem grēciniekiem, rūpējas un arī lūdz. Jo daudziem trūkst paša mazumiņa, lai iegūtu pārliecību, dodoties pie Kunga Vārtiem. Palīdzi viņiem ar Tava svētuma spēku...

- Kā es varu atteikt lūgumā tev, kas esi ciešanu pilns par cilvēcisko dvēseļu glābšanu... Lai notiek pēc tava prāta... Par taviem un tev līdzīgo – Lūdzošo – nopelniem, došu nomaldījušam ganāmpulkam Gaismu-lūgšanu, Dvēseles Glābēju, kas ir piepildīta ar Dieva spēku. Bet iegaumē, ka šī lūgšana ir kā Dieva Pirksts. Kas to zināja, bet atkāpās, viņiem tā būs kā akmens uz slīkoņa kakla. Jo viņu atkāpšanās būs līdzīga cīņai pret Dievu. Bet tie, kas to izpildīs darbos taisnīgos un kam sirdsapziņa tīra, vēl šīs dzīves laikā iegūs piedošanu. Šīs lūgšanas vārdi ir šādi: “Mans Īstenais Tēvs! Uz Tevi Vienīgo paļaujos. Un lūdzos es Tevi, Kungs, tikai par savas dvēseles glābšanu. Lai notiek Tava svētā griba...”

* * *

Uz šiem vārdiem, redzējums asi pārtrūka. Makss, lai kā centās, nekādi nevarēja atcerēties šīs Dvēseles Glābšanas lūgšanas turpinājumu, kas pašlaik viņam bija kļuvusi tik svarīga un vērtīga. Intuitīvi jūtot, viņš saprata, ja vien viņš spēs atmiņā To pilnībā izteikt, vairs nekādi pārbaudījumi nešķitīs briesmīgi. Šajā lūgšanā viņš patiesi sajuta slēptu milzīgo Dieva spēku. Viņa dvēsele ne tikai pukstēja, tā, pat atceroties šo fragmentu, piesātinājās ar lūgšanas spēku, kā

tuksnesī izslāpis ceļinieks ar straucha ūdeni. Šis pirmo dzīvinošo, dzestro pilīšu svētlaimīgais pieskāriens, un... avots atkal ir zaudēts. "Kā tad tā? – Makss bija neizpratnē - Kā es varēju noniecināt tik vērtīgu dārgumu? Es taču visu dzirdēju, dzirdēju katru vārdu, bet neuztvēru. Pēc tam vairs ne reizi pat neatcerējos. Un ko – man tagad visu laiku jāklaiņo šajā ellišķīgajā tuksnesī, esot zem sakveldētās saules? Nav nāves, bet nav arī dzīves, tikai lēna un mokpilna izdzišana! Kā tad tā sanāca? Pagāju garām pašam svarīgākajam... Es taču biju blakus, blakus Viņam!

Kā es varēju nepamanīt acīmredzamo? Kā es varēju būt tik akls un kurls, lai neredzētu un nedzirdētu to, kas notika realitātē, tieši tajā realitātē, kuru dumjības dēļ uzskatīju par ilūziju? Kā es iztērēju savu dzīvi? Ar veltīgu veģetēšanu kaut kādās sīkumainās problēmās? Es taču jutu mūžību, kāpēc es to samainīju pret sava mirstīgā Ego iegribu tukšajiem mirkļiem? Cik žēl, tik vērtīgais laiks pagāja neatgriezeniski. Kā tad tā?!"

Mazais ķermenītis drebinājās neciešamās iekšējās sāpēs. It kā tūkstotis plēsīgu zvēru ar saviem asajiem nagiem plosīja viņu no iekšpuses. Neciešamā sāpe kopā ar baigām bailēm aptvēra visu viņa būtību. Un... dziļas ilgas. Šī dvēseles daudzo gadsimtu ilgu sajūta. No būtības pašiem dziļumiem ar neikdienišķu vaļsirdību izrāvās kļiedziens: "Kungs! Par ko man tas?!" Tieši šajā

mirklī Maksa atmiņā uzpeldēja viņa straujā garīgā kritiena šausminošā glezna. Šis pretīgais skats – briesmīgā slīkšana matērijā. Un viņš pat nepretojās. Viņš vienkārši kā akmens laidās lejup paša Ego sagatavotajā bezdibenī.

* * *

Ejot laikam, Senseja radītās firmas, cik ātri tika radītas, tikpat pēkšņi izjuka. Makss vienā mirklī zaudēja savu vareno imidžu un direktora amatu. Viņu pildīja neticams niknums. Un par tā objektu viņš izvēlējās tieši Senseju, jo uzskatīja, ka šīs firmas varēja glābt. Dzīvnieks izlauzās ārā kā vulkāna izvirdums, kas sen bija krājis savas indīgās gāzes. Dusmas aizsvilās ar spilgtām liesmām. Dzīvi pārklāja arvien biezāka sakarsēto pelnu kārtā. Maksu pārņēma neprātīga ideja par jebkuru cenu kļūt bagātam. Viņa saprāts galīgi pārlicināja pats sevi, ka dzīve tiek dota tikai vienu reizi un nodzīvot to vajag uz pilnu klapi. Viņš sagribēja kļūt bagāts šeit un tagad, vienalga kādā veidā, bet pēc tam, lai notiek kas notikdams. Makss sāka lolot šo sapni dienu un nakti. Vērojot, kā dzīvo nodrošināti cilvēki, viņu māca skaudība. Viņš dusmojās un ienīda sevi par to, ka nevar sasniegt tādu pašu bagātību. Un viņam tā gribējās ar vienu rokas kustību uzspiest uz mobilā tālruņa pogas, un lai visas problēmas acumirklī pazūd tā, kā agrāk, kad viņš bija Senseja komandā.

Dzīve izrādījās liela darvas muca, kurā no medus nebija ne vēsts. Problēmas gāzās viena par otru sarežģītāka. Makss sastapās aci pret aci ar biedējošo dzīves realitāti, par kuras eksistenci pat nenojauta. Sākumā viņš vēl kaut kā pretojās, bet pēc tam vispār nolaida rokas. Makss uzskatīja Senseju par vainīgu tajā, ka, lūk, dzīve bija viņu šādi pazemojusi, pataisījusi par vergu, bet ne saimnieku. Bet viss taču varēja būt citādi, prātīgāk. Varēja atrast citu izeju no situācijas. Viss: dzīve, business, filozofija nogrima kā bezdibenī. Viņš atrada iemeslu ienīst Senseju. Bet tai pašā laikā apzinājās, ka šis iemesls ir tikai personīgās - iekšējās krīzes sekas, līdz galam nesaprastās, bet no kā tik ļoti cieta un smeldza dvēsele. Pārāk jau sāpīgs izrādījās šis straujais degradācijas process.

Būdams tādā sagrautā stāvoklī, Makss arī satika savu seno draugu, kurš arī kādreiz strādāja Senseja komandā. Draugu liktenis līdz šim brīdim arī bija nedaudz paplūkājis, bet veiksmīgas precības izglāba viņa stāvokli. Ar sievastēva palīdzību viņš iegādājās personīgo auto krāsu veikalu, kas atradās tirgus teritorijā. Makss pārbrauca pie viņa uz citu pilsētu. Sāka viņam palīdzēt. Pēc tam vispār kļuva partneris. Bet slāpes būt varenākam un bagātākam nepameta viņu. Savā ziņā tā kļuva par uzmācīgu ideju.

Dažus gadus pirms tā, kad Makss draugu bija nelietīgi apvedis ap stūri, atstājot viņa ģimeni

praktiski bez iztikas līdzekļiem un milzīgos parādos, šis draugs pa pastu saņēma neparastu sūtījumu. Tanī bija grāmata ar dīvainu nosaukumu "Sensejs no Šambalas". Izlasot to, viņš steidzās pie Maksa dalīties savos iespaidos par "Lotosa zieda" praksi, kas jo īpaši sajūsmināja viņu. Turklāt viņš atklāti dalījās savās satriecošajās izjūtās, kuras iepazina, sākot pildīt šo garīgo praksi. Un atzinās, ka tādu iekšējo garīgās integritātes stāvokli viņš vēl nekad dzīvē nebija jutis.

Drauga sajūsminātās atsauksmes savā ziņā padarīja Maksu domīgu. Viņš sāka šo grāmata lasīt un no jauna ienira Senseja harmoniskajā pasaulē. Dvēsele ietrīcējās no kādreizējiem notikumiem... Makss noprata, ka visticamāk šo grāmatu ir uzrakstījusi meitene, kura arī apmeklēja treniņus un pamatīgi interesējās par garīgās attīstības ceļu. Līdz šim viņam tā bija mīkla, kāpēc viņa tik nopietni attiecās pret Senseja filozofiju. Makss tāpat piefiksēja, ka grāmata uzrakstīta it kā daiļliteratūras formā, tomēr aprakstītais bija pārāk ticams. Viņš atpazina daudzus notikumus, kuri patiešām dzīvē bija notikuši. Atcerējās Senseju, uz kuru viņam vairs nebiju dusmu. Uz šo momentu visas slepenās Ego domas tika saistītas ar šā brīža biznesa partneriem. Brīvs no šīs blīvās miglas, Makss sajuta, ka viņa dvēsele vienmēr ir tiekusies pie šī cilvēka. Viņu pārņēma viegla nostaļģija pēc pagātnes. Makss pat atkal mēģināja

veikt garīgo praksi. Bet tieši pašlaik viņam sanāca daudz sliktāk nekā agrāk pašos neveiksmīgākajos mēģinājumos. Makss sadusmojās pats uz sevi. Pazaudējis tikko iegūto stāvokli, viņa Ego steidzās atjaunot savu vadošo lomu. Aiz dusmām, no personīgā - iekšējā garīgā nespēka Makss sarunāja draugam, ka literatūras romāns – tas arī ir tikai literatūras romāns. "Visa šī visaptverošā mīlestība aizvilina no galvenā – no biznesa". Makss iekšēji nopriecājās, kad redzēja, kā, izdzirdot šos vārdus, viņa draugs garīgi sašļuka. Visbeidzot piepildījās viena no viņa slepenajām vēlēšanām: tieši viņa vārdi, nevis Senseja, lai pat no grāmatas lapaspuses, iedarbojās spēcīgāk uz draugu. Beidzot viņš, Makss, bija ieguvis sengaidīto varu, lai arī mazu, lai arī pār savu draugu, bet tomēr - personīgo varu!

* * *

No tādām briesmīgām atmiņām Maksa jaunais ķermenis trīcēja kā drudzī. Tikai tagad viņš saprata, cik ļoti visaptveroši viņu bija sagrābis personīgais Ego. Jo būtībā pat tad, kad Makss laidās lejup savas matērijas bezdibenī, pat tajā viņa liktenīgajā kritiena momentā, Sensejs viņam bija pastiepis palīdzības roku. Bet viņš savas uzpūstās patmīlības dēļ vienkārši ignorēja šo draudzīgo žestu, muļķīgi uzskatīdams, ka dodas uz personīgo paradīzi. Viņš pat iedomāties nevarēja, ka šī paradīze patiesībā izrādīsies elle.

Pēc dažiem gadiem piepildījās viņa sen lolotais sapnis. Makss izdomāja un izspēlēja kombināciju, pēc kuras kļuva pasakaini bagāts. Uz likmes bija liela nauda. Šī darījuma dēļ viņš pierunāja draugu paņemt kredītu bankā par solīdu summu. Tas ieķīlāja visus savus nekustamos īpašumus. Vai tad viņš varēja paredzēt, ka Makss, senais draugs un partneris, vienā mirklī izputinās viņu līdz pēdējai kapeikai, bez sirdsapziņas pārmetumiem atņemot viņa ģimenei visu, kas bija iegūts tik daudzu gadu laikā?

Un pēc tāda "neliela upura, lai tiktu pie sava lielā sapņa" Makss arī kļuva bagāts. Acumirklī viss mainījās viņa dzīvē. Viņš sāka dzīvot komfortablos apstākļos, kļuva par personīgā uzņēmuma direktoru, pie viņa sāka strādāt daudz cilvēku. Nauda plūda aumaļām... Un pēkšņi greznības vietā - tukšums un tumsa, personīgās varas baudas vietā - pilnīgs nespēks un nespēja jebko mainīt.

* * *

Neprātīgs izmisums atspoguļojās bērna sejā. Meitene bailīgi sāka skatīties apkārt. Skatiens apstājās pie viņas mamma, kura jau uz nebēdu apkampās un skūpstījās ar svešiem vīriešiem. Maksis iztēlojās savu smago nākotni un iebļāvās ar asarām acīs:

- Nē-ē! Sensej, atdod manu pagātņi! Es taču zinu - tas ir Tavā varā. Zvēru, es visu sapratu!

- Pagātņi? - mierīgi noteica Sensejs. - Bet kādēļ tev pagātne? Ieskaties sevī. Kas pašlaik tevi velk uz pagātņi? Sabiedrībā iegūtais stāvoklis, materiālie labumi?

- Nē... Jā... Nē... Sensej, es nezinu. Bet es obligāti labošos! Es taču visu esmu sapratis! Tikai paņem mani prom no šejienes...

- Uzturēšanās šajā ķermenī ir tavas pagātnes sekas. Tā bija tava izvēle!

- Es taču nezināju, es taču nedomāju, ka tad tu patiešām run... - Makss aprāvās pusvārdā.

- Runāju patiesību? - Sensejs pabeidza viņa domu. Un nedaudz paklusējis, skumji noteica: - Tev dzīvē bija vairāk nekā reāla iespēja. Tev bija pieejami visdažādākie garīgie instrumenti. Bet vai tu izmantoji kaut vienu no tiem, lai uzbūvētu sev glābšanas plostu? Kamēr tu pētīji šos instrumentus, meklēji tajos trūkumus un labās īpašības, tev atvēlētais laiks beidzās. Tagad tu plūc savu šaubu augļus.

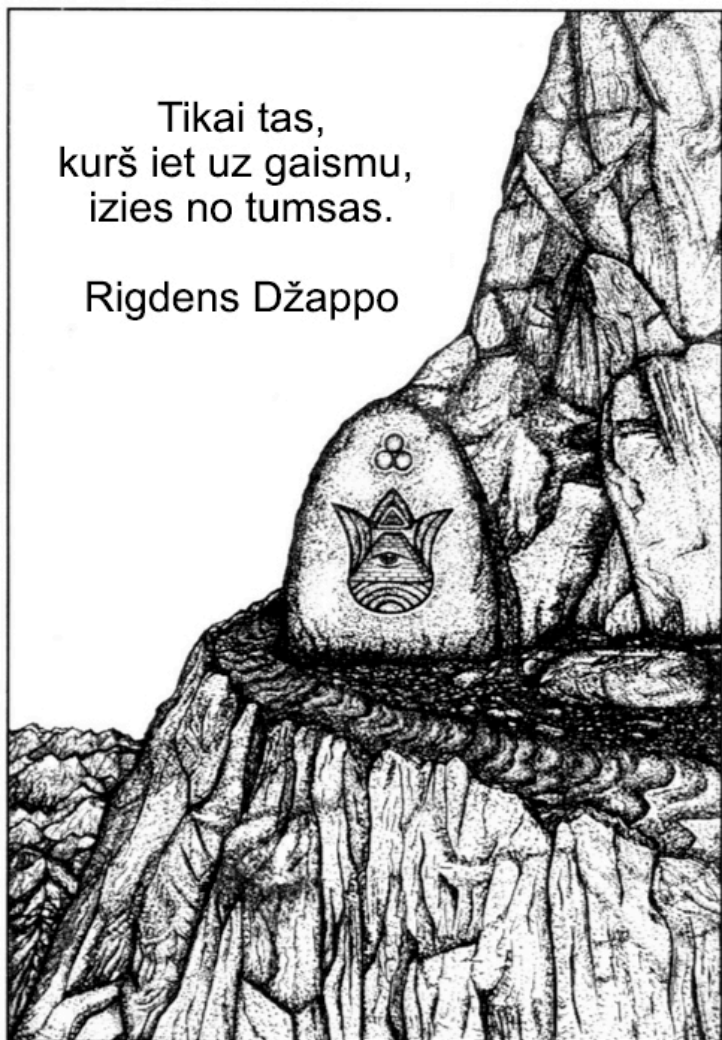
- Piedod man... Kas gan tagad ar mani būs?! Sensej, nu, tu taču esi man draugs... Kā tad tā? Nu, ko gan es... Kāpēc tu man netici?

- Kāpēc gan tu man toreiz neticēji? - ar jautājumu pret jautājumu atbildēja Sensejs.

- Bet es visu sapratu! Izmaini kaut vai manu likteni! Kas gan man tagad visu dzīvi šajos sūdos nāksies peldēt?!

Tikai tas,
kurš iet uz gaismu,
izies no tumsas.

Rigdens Džappo

Anastasijas Novih zīmējums “Šambalas sliexsis”
Izpildīts pēc Rigdena Džappo skicēm

Sensejs rūgti nosmīnēja un nogurušā balsī noteica:

- Nenieka tu neesi sapratis... Tu vēl joprojām alksti pēc banāniem... Nu ko, lai notiek tev pēc ticības tavas...

Meitenīte neskaitāmas reizes nomirkšķināja acis. Viņas skatiens atkal kļuva bērnišķīgi naivs. Viņa noslaucīja no sejas nez no kurienes radušos valgmi un paskatījās uz jūras neskartajām smilšu mājiņām. Piecēlās un, saviebjot lūpas īgnumā, ar dusmām tās sabradāja. Paķerot savu iemīļoto zilo lāpstīņu, viņa aizskrēja pie mātes. Laiks it kā palēninājās, tinot uz savas neredzamās kino lentas katru viņas soli.

Sensejs pievērsa skatienu vienam no blakus guļošajiem akmeņiem, ar kuriem meitene greznoja savas būves. Pacēla to un uzmeta augšā. Akmens lidoja augšup, laistoties saules staros ar savu gludi nopulēto virsmu. Pakāpeniski metienam pieliktais spēks sāka samazināties. Patērējis to, akmens sasniedza savu kulmināciju punktu. Tikpat kā uz sekundi tas tur uzkārs un tad ar pieaugošu ātrumu strauji sāka krist lejā. Krītot no debesu augstuma, tas smagnēji nogāzās uz sakarsušajām smiltīm un ieņēma savu ierasto stāvokli. Sensejs ar nožēlu paskatījās uz akmeni. Pēc tam paņēma rokās smilšu sauju. Koncentrēja uz tām skatienu. Un pēc dažām sekundēm atklāja plaukstas. No tām izslēja savus spārnus divi brīnišķīgi putni. Viņš viegliņām tos uzmeta gaisā. Un tie aizlidoja, vijīgi pazūdot debesu tālē.

Sensejs smaidīja, pavadot tos ar skatienu. Pēc tam, nolaižot skatienu, apskatījās apkārt. Laiks turpināja šķetināt savu palēnināto un novecojušo kinolenti, nesteidzīgi pārvietojot cilvēkus. Sensejs smagi nopūtās un, raugoties aizskrējušai meitenei nopakaļ, klusi noteica:

- Ak, cilvēki, cilvēki... Cik ilgi jūs rūpēsieties par mirkļiem, ignorējot mūžību?

SATURS

DEŽŪRA	6
VISS IR TIK VIENKĀRŠI.....	77
PUTNI UN AKMENS	113

SSK “AllatRa” – tā ir to cilvēku globāla apvienošanās, kuri ar darbiem rada Labestību un Mieru visiem cilvēkiem. Kustībā “AllatRa” ir apvienojušies cilvēki no visas pasaules - neatkarīgi no statusa, sociālajām kategorijām, politiskajiem vai reliģiskajiem uzskatiem.

Īsā laika sprīdī par aktīviem kustības dalībniekiem kļuva simtiem tūkstošu domubiedru no vairāk nekā 200 pasaules valstīm.

Mūsu stratēģiskais uzdevums – pamodināt cilvēkos vēlmi aktīvi iesaistīties sabiedrības dzīvē, kopā ar labas gribas cilvēkiem no dažādām valstīm nodarboties ar pasaules sabiedrībai noderīgu darbību. Mēs esam ārpus politikas un reliģijas.

Mēs nedalām cilvēkus vadītājos un izpildītājos. Vadītājs un izpildītājs ir katrs no mums, bet kopā mēs esam spēks.

Mūsu galvenais noslēpums slēpjas tajā, ka mūsu ģenerāldirektors ir SIRDSAPZIŅA.

Ar mums kopā ir tie, kas grib un var, un kas rīkojas. Būt par labu cilvēku – tas ir aktuāli un moderni!

SSK “ALLATRA” Koordinācijas centrs:

E-mail: center@allatra.org

Skype: allatra-center

Mājas lapa: **allatra.org**

Anastasijas Novih oficiālā mājas lapa:

www.schambala.com.ua

Autores e-pasts:

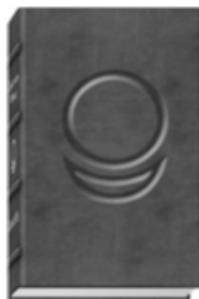
anastasija_novix@mail.ru

Mājas lapa, kur var apspriest Anastasijas Novih grāmatas un atrast domubiedrus: www.sensei.org.ua

Allatra

“Mūžīgais Viedums ļauj cilvēkam pārveidot sevi garīgi, zināt pagājušo un tuvojošos notikumus apslēpto jēgu”. (No grāmatas “AllatRa”).

Grāmata “AllatRa” atklāj ekskluzīvas ziņas: par cilvēka Personību un viņa Dvēseli; par subpersonībām un ar tām saistītām parādībām; par cilvēka duālo dabu: par viņa Garīgās un Dzīvnieciskās sākotnes darbības procesiem; par dominējošā pasaules uzskata svarīgumu, tā ietekmi uz Personības izvēli, kas izšķir viņa pēcnāves likteni.

Grāmatā “AllatRa” pirmo reizi pasaulē tiek parādītas unikālas cilvēka dvēseles fotogrāfijas tās pārejas stāvoklī pēc fiziskā ķermeņa nāves; ietvertas sākotnējās zināšanas par cilvēka daudzdimensiālo konstrukciju neredzamajā pasaulē, par cilvēka sakariem ar citām dimensijām, par tā ārkārtējām spējām ārpus trešās dimensijas. Tā atbild uz jautājumiem, kāpēc cilvēkam nepieciešamas smadzenes ar tik plašām funkcijām un daudzlīmeņu apziņa, kas ir izmainīts apziņas stāvoklis un kā notiek pakāpeniska iegrimšana tajā.

Grāmatā tiek dotas senās garīgās prakses darbam ar sevi, un, lai savienotos ar savu Dvēseli, sestā prāta attīstīšanai un kontaktam ar garīgo pasauli. Tajā tiek pastāstīts par pārdabisko spēju dabu (gaišredzību, svešu domu lasīšanu, pareģošanu) un to divējādo izpausmi cilvēkā; par darbu ar sevi svarīgumu un neredzamās pasaules procesu izpratni. Kā arī par Personības duālo pozīciju un tās kā Novērotājas ietekmi uz pasauli.

Grāmata ietver sevī unikālas zinātniska satura zināšanas, kuru atklāšana mūsdienu zinātniekiem vēl ir priekšā. Tomēr tās ir spējīgas apgāzt cilvēka uzskatus par pasauli un pašam par sevi. Šī ir sensacionāla informācija par ārējās pasaules mākslīgumu, par informāciju, kas rada matēriju. Tā ir nākotnes astrofizika! Neapstrīdamas atbildes uz jautājumiem par Visuma izveidošanos

un tā mākslīgo rašanos, par tā daudzdimensionalitāti, par melno caurumu noslēpumu, ekskluzīvas ziņas par elektronu, par tā momentāno pāreju no daļiņas stāvokļa uz vilni; par telpas ģeometrijas ilūziju, par saistošām parādībām kvantu fizikā. Šīs zināšanas palīdz zinātniskā ceļā pierādīt mūžīgās Garīgās pasaules pārākumu pār laicīgo materiālo pasauli. “AllatRa” satur sevī arī citu satriecošu informāciju, kas apsteidz pat pašus progresīvākos mūsdienu pētījumus. Grāmata “AllatRa” dod vektoru nākotnes zinātnei.

Grāmatā “AllatRa” tiek dota universāla atslēga seno zīmju atšifrēšanai, kas ietver sevī seno cilvēku garīgās zināšanas, fiksētas petroglifos vēl paleolīta laikos. Tā ir bagātīgi ilustrēta ar dažādu seno civilizāciju arheoloģisko artefaktu zīmējumiem (protoindiešu kultūru, Tripoles kultūru, dažādām Senās Eiropas kultūrām, Balkānu, Tuvo Austrumu, Urālu, Āfrikas kultūrām, Āzijas, Ziemeļamerikas un Dienvidamerikas), kas liecina par vienām un tām pašām garīgajām zināšanām dažādos gadu tūkstošos dažādās tautās, kas dzīvoja dažādos kontinentos.

Grāmata atklāj seno civilizāciju nezināmās vēstures lapaspuses, ietver sevī atslēgu, kas ļauj saprast senos zīmējumus, garīgās zināšanas, kas atspoguļotas kulta celtnu simbolikā: piramīdās, tempļos, pagodās un tā tālāk. Tā atklāj tūkstošgadu noslēpumus, vēsta par zīmēm un simboliem, kas aktivizē masās agresiju vai cerību jūtas nākotnē, par piemēriem, kā vēstures gaitā priesteri tos izmantoja karagājienos uz karogiem un vairogiem un arī mūsdienu kultūr-religiskās iestādēs. Grāmata “AllatRa” atklāj reliģiju manipulatīvās tehnoloģijas; seno zīmju un simbolu iedarbības mehānismus uz cilvēka zemapziņu, kas tiek aktīvi izmantoti mūsdienu patērētāju sabiedrībā.

Grāmata “AllatRa” sniedz vērtīgu atslēgu, lai izprastu vienoto Patiesības graudu, vienu un to pašu garīgo ceļu, kas ir dažādi aprakstīts pasaules reliģijās. Tā atklāj garīgās zināšanas, kas šifrētas dažādu reliģiju asociatīvajos skaidrojumos, unikālas, cilvēku aizmirstas zināšanas, kas bija visās pagātnes un mūsdienu reliģiskajās sistēmās. Tā norāda uz sākotnējām garīgajām Zināšanām bez politiskās ideoloģijas un priesteru pārvaldības

pelavām, kas uzkrājušās laika gaitā. Tā sniedz atbildes uz galvenajiem cilvēka garīgajiem jautājumiem par savas garīgās brīvības sasniegšanu bez starpniekiem.

Grāmata “AllatRa” norauj maskas no patiesās pasaules politiskās un priesteru sistēmas sejas, pastāsta Patiesību par to, kas un kā krāpj un šķeļ tautas, manipulē ar to apziņu, un kas jādara, lai neuzķertos uz tādām provokācijām.

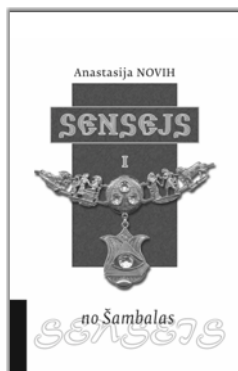
Šī ir neparasta grāmata it visos aspektos! Tā ir dzīva enciklopēdija ar sākotnējām garīgām Zināšanām par pasauli, sabiedrību un cilvēku. Tā ne jau vienkārši sarunājas ar katru par viņam visdārgāko. Tā atbild uz pašiem slēptākajiem, dziļi personīgiem jautājumiem, kas uztrauc cilvēku, kurus viņš slēpj sevī un neatklāj pat vistuvākajiem draugiem. Grāmata “AllatRa” iegremdē pārsteidzošā vispusīgā Patiesības izzināšanas stāvoklī, remdē dzīves jēgas meklējumu slāpes no mūžīgā dzīvīguma Avota. Grāmata dod galvenās atslēgas kā redzamo, tā arī neredzamo pasaulu procesu izpratnei. Tas ir sākotnējo Zināšanu fundamenta garīgai atmodai un kardinālai Cilvēka un visas cilvēces pārveidei.

Sensejs no Šambalas I

(pieejams latviešu valodā)

Šajā grāmatā atklājas sešpadsmitgadīgas meitenes iekšējā pasaule, kura negaidīti saskaras aci pret aci ar nāvi. Tas lika viņai pārdomāt savu dzīvi un meklēt atbildes uz mūžseniem jautājumiem: “Kāpēc cilvēks dzīvo, kas ir dzīves jēga? Kas es patiesībā esmu? Kāpēc lielākā daļa cilvēku uz zemes ir ticīgi? Jo, ja jau viņi tic, tātad uz kaut ko cer. Kā dižgari sasniedza iekšējo nemirstību? Kas slēpjas aiz cilvēka iekšējās būtības?” Iekšējie meklējumi noved viņu pie tikšanās

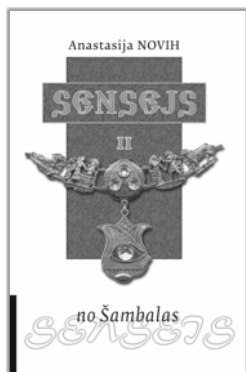
ar neparastu cilvēku, austrumu cīņu meistarū un ļoti noslēpumainu Personību – Senseju. Līdz dvēseles dziļumiem satriecošā Senseja neordinārā pasaules uztvere, viņa aizraujošā filozofija un zināšanas par pasauli un cilvēku, dinamiskās austrumu cīņas mākslas, viedums ikdienas situācijās, netradicionālā medicīna, senās garīgās prakses (tajā skaitā efektīvas tehnikas cīņā ar negatīvām domām), cilvēka iespēju fenomeni – šo un vēl daudz ko citu varone iepazīst, saskaroties ar Senseja pasauli. Bet pats galvenais - atrod atbildes uz saviem svarīgākajiem iekšējiem jautājumiem.

Sensejs no Šambalas II

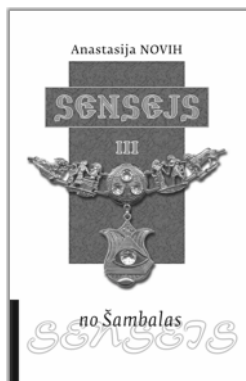
(drīzumā latviešu valodā)

Aizraujošs grāmatas “Sensejs no Šambalas” turpinājums, kurā aprakstīta jauniešu grupas draudzīgā kopā būšana ar Senseju pie jūras. Vienkāršās ikdienas raizes pazūd, kad blakus atrodas tāda unikāla, zinoša un nenogurstoši jautra Senseja Personība. Parasta atpūtas diena pārvēršas par informatīvi piepildītu un atgadījumiem bagātu notikumu: biedru piedzīvojumi, aizraujošie Senseja pasaules uzskati, viņa neparastās fenomenālo spēju demonstrācijas. Divas unikālas šīs grāmatas “rozīnītes” – neizmērojami vieda pritča par Bodhisatvu, kas, pateicoties savam zemtekstam, atklāj cilvēka dvēseles mūžīgos meklējumus, un stāsts par Kijevas Krievzemes Svēto – Pečoru Agapitu, ārstu bez atlīdzības, kura brīnumdarītāja pišļi joprojām glabājas Kijevas-Pečoru Lavrā.

Sensejs no Šambalas III

Ļoti neparasta, atšķirīga no iepriekšējām grāmatām (acīmredzot ar to arī saistoša!), kura turklāt ir turpinājums grāmatām “Sensejs no Šambalas” un “Sensejs no Šambalas II”. Te tiek aprakstīta “nejauša”, ļoti bagāta jauniešu telšu “pilsētiņas” ciemiņa – Arimana – dzīves pozīcija un filosofija, kas ir pilnīgi pretēja Senseja pasaules uzskatiem. Tomēr aiz Arimana tēla ir paslēpts vesels slānis to materiālo vērtību, kuras mūsdienās valda vairumā ļaužu vēlmēs. Sākumā, lasot grāmatu, nav saprotams, kāpēc gan atklāt cilvēkiem

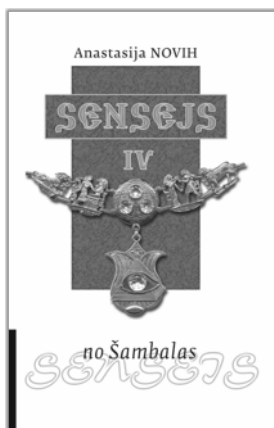

tik slēptas dzīves “otras puses” nianšes, kuras ir zināmas, ja nu vienīgi ļoti bagātai, bet ne pašai labākajai cilvēces daļai. Bet, izlasot grāmatu līdz galam, tu saproti, cik dziļu jēgu autore ielikusi šajā darbā. Satriecoša grāmata, kas norauj rozā brilles no mietpilsoņa acīm!

Sensejs no Šambalas IV

Grāmata, lai arī ir turpinājums iepriekšējai grāmatu sērijai, tomēr apjoma un ievietotās informācijas kvalitātes pēc, var tikt uzskatīta par patstāvīgu darbu. Tieši šajā grāmatā Sensejs nepiespiestā sarunā dalās ar saviem draugiem ar dziļām vispasaules vēstures zināšanām, kas ietver periodu no Senās Ēģiptes laikiem līdz mūsdienām. Tas un satriecošā Imhotepa vēsture, cilvēka no parastas ģimenes, kurš, pateicoties savām zināšanām un pūlēm, spēja ne tikai iegūt augstu valstisku posteni, kļūstot par otro cilvēku aiz faraona, bet arī tā pārveidot valsts pārvaldes sistēmu, ka, pateicoties tam, pašus atbildīgākos amatus valstī sāka ieņemt paši talantīgākie un tikumiskākie pilsoņi neatkarīgi no sava sociālā stāvokļa. Un kā rezultātā Ēģipte sasniedza tik augstu civilizācijas līmeni, kādu savā turpmākajā vēsturē nespēja vairs panākt.

Turklāt grāmatā ir pietiekami smalki izklāstīts par Arhontiem (pieminēti jau grāmatā “Sensejs no Šambalas III”) – nelielu ļaužu grupiņu, kas, pateicoties savai ideoloģijai un iespaidīgajam kapitālam, pretendē un visas pasaules augstāko pārvaldību. Tiek pastāstīta šī klana veidošanās vēsture, aprakstītas viņu destruktīvā darba metodes dažādās valstīs un dažādos laikos, viņu radītās slepenās organizācijas un tie izšķirīgie momenti dažādu valstu dzīvēs, kurus izprovocējuši viņu palīgi. Tiek atklāti visbiežāk pielietotie Arhontu darbības piemēri. ASV rašanās vēsture, par to, kas finansēja un kā tika izveidota “pati demokrātiskākā valsts

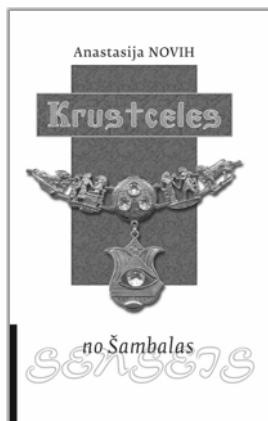
pasaulē”, un ar kādiem mērķiem. Kā tika sagatavots un finansēts Pirmais un Otrais pasaules karš, un kurš patiesībā ieguva no šiem globālajiem kariem. Maz zināmi fakti, kā tika radīta Brīvības statuja, par starptautisko politiku, kas saistīta ar Suecas kanālu, par dažādām liela mēroga Arhontu mahinācijām lielajā politikā. Informācija par to, kad Arhonti plāno uzsākt globālu Trešo pasaules karu.

Bez tā visa grāmatā ir ziņas par dižā zinātnieka Omāra Haijama dzīvi un darbību, par to, kā viņa atklājumus savos darbos savtīgi izmantoja Īzaks Ņūtons. Dažu slavenu cilvēku, kas ietekmēja vēstures gaitu, dzīves stāsti. Interesanta, izzinoša informācija fiziķiem un astronomiem. Nanotehnoloģiju iespējas. Par reālajiem cilvēces kosmiskajiem sasniegumiem.

Daudz interesanta par dažādu pasaules tautu mitoloģiju. Turklāt ir izzinoša informācija par kristietības reliģijas rašanās vēsturi, par Jēzus un Marijas Magdalēnas darbību, Pāvela un Pētera. Kādus pagātnes notikumus un mītus savā Atklāsmē par nākotni izmantoja Jānis. Par Templeišu Ordeņa darbību. Un visiespaidīgākā informācija par Svētā Grāla noslēpumu un tā nezināmo vēsturi.

Krustceles

Ļoti dinamisks, aizraujošs detektīvs, kas pastāsta par slepenas slāvu elitāras organizācijas, kuras sākums meklējams XX gadsimta sākumā, slepenu projektu, kas leģendāru specdienestu virsnieku vadībā nodarbojās ar Šambalas meklējumiem. Darbība notiek 1994.-1995. gadā. Šī projekta realizācija nospēlēja vienu no galvenajām lomām slāvu republiku attīstībā. Tika iesaistīts grāmatas “Sensejs no Šambalas” galvenais varonis – Sensejs. Pateicoties viņa profesionalitātei, personīgajiem pasaules uzskatiem, neordinārajām spējām un universāla analītiķa

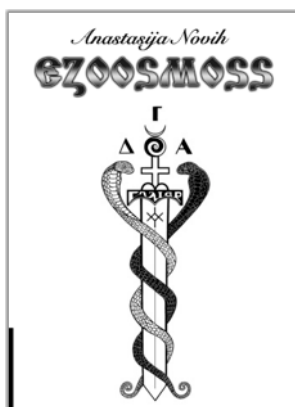
talantam, tika likvidēta bīstama problēma, kuru vadīja noziedzīgā pasaule un kas radīja nopietnus draudus šim projektam.

Līdztekus aizraujošajai dinamikai grāmatā ir ļoti daudz interesanta: par specdienestu darbību, par patieso pagātnes notikumu vēsturi, kuri atsaucas arī mūsdienās; noderīga, izzinoša informācija par cilvēku un viņa fenomeniem; noslēpumainiem pravietojumiem un neparasts cilvēces problēmu skatījums no pavisam cita, visaptveroša redzes leņķa. Un, protams, Anastasijas Novih daiļrades zelta pavediens, kas izpaužas galvenā varoņa – Senseja – vārdos un rīcībā, – jebkurā situācijā vispirms esi Cilvēks un nes šo vārdu-pa dzīvi ar Godu un Cieņu!

Ezoosmos

(drīzumā latviešu valodā)

Iespaidīga informācija par sabiedrības dzīves otru pusi, par tiem, kas bieži vien ir īstais iemesls daudzu nelaiemes gadījumu provokācijām, pašnāvībām, cilvēku slimībām “bez iemesla”, negaidītiem depresīviem stāvokļiem. Galvenais varonis Sensejs atklāj unikālas ziņas par patieso šo spēku struktūru, to darbības iemeslus un metodes, kā arī pastāsta par tiem vīrišķīgajiem, augsti garīgajiem cilvēkiem (Geliāriem), kas pagātnē bija par pretsparu šiem “tumsas spēkiem”.

Trīs aizraujoši šīs grāmatas stāsti “Dežūra”, “Viss ir tik vienkārši” un “Putni un akmens” tā vai citādi apvieno leģendārā Senseja personība. Dažādu cilvēku neparastas situācijas, viņu dzīves vērtību pārskatīšana. Interesanti dati par cilvēku no zinātnes puses un senatnes izpratnē. Intrigējošas nianse par to, no kurienes “rodas” domas un kā tās kontrolēt. Interesantas ziņas par “Jēzus lūgšanu”, par svēto Agapitu, par mūsdienu garīgo starecu Antoniju.

Un vēl daudz kā noderīga tiem, kas iet garīgo ceļu un tiecas kļūt par Cilvēku!

*Padalies ar labestību un
zināšanām ar citiem, un pasaule
teu apkārt izmainīsies!*

*Labestība
rada
labestību!*